

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ปริญญานิพนธ์

ของ

พัชรินทร์ สมหมาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2549

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

บทคัดย่อ

ของ

พัชรินทร์ สมหมาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2549

พัชรินทร์ สมหมาย. (2549). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษา*

ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะกรรมการควบคุมปรินิพนธ์ : รองศาสตราจารย์ เวนี่ กรีทอง , อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเพื่อศึกษาที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ องค์ประกอบแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยในการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน และบุคลิกภาพ องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของการเรียน อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 457 คน เป็นนักเรียนชาย 216 คน และเป็นนักเรียนหญิง 241 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า

1.องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 12 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_1) นิสัยในการเรียน (X_6) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_7) บุคลิกภาพ (X_8) การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกใน

ครอบครัว (X_{10}) ลักษณะทางกายภาพของการเรียน (X_{11}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : โทรศัพท์ (X_{13}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : อินเทอร์เน็ต (X_{14}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : สิ่งตีพิมพ์ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{16}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{17})

2.องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง (X_2) ระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่ำกว่าปริญญาตรี (X_3) ระดับการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี (X_4) ระดับการศึกษาของผู้ปกครองสูงกว่าปริญญาตรี (X_5) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : วิทย์ (X_{12})

3.องค์ประกอบที่สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 องค์ประกอบ โดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปน้อยที่สุด คือ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{16}) การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_9) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_7) นิัยในการเรียน (X_6) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{17}) ซึ่งทั้ง 5 องค์ประกอบนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ได้ คิดเป็นร้อยละ 55.1 จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาสร้างเป็นสมการพยากรณ์ดังนี้

4. สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยนำค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการได้ดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้คะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 275.859 - .288X_{16} - .343X_9 - .368X_7 - .426X_6 - .467X_{17}$$

4.2 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้
คะแนนมาตรฐาน

$$Z = -.095X_{16} -.144X_9 -.197X_7 -.270X_6 -.281X_{17}$$

FACTORS AFFECTING ON LEARNING PROBLEMS IN BASIC CURRICULUM
B.E. 2544 OF THE FOURTH LEVEL, SECONDARY GRADES 4 - 6 STUDENTS
AT RAJWINIT BANGKEAW SCHOOL IN BANGPLEE DISTRICT,
SAMUTPRAKAN PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
PATCHARIN SOMMAI

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
At Srinakharinwirot University
May 2006

Patcharin Sommai. (2006). *Factors Affecting on Learning Problems in Basic*

Curriculum B.E. 2544 of the Fourth Level, Secondary Grades 4 – 6 Students at Rajwinit Bangkeaw School in Bangplee District, Samutprakan Province.

Master Thesis, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakarinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof. Waythanee Greethong, Inst. Dr. Pasana Chularut.

The purposes of this research were to study the factors affecting on learning problems in Basic Curriculum B.E. 2544 of the fourth level, secondary grades 4 – 6 students at Rajwinit Bangkeaw School in Bangplee District, Samutprakan Province. These factors were divided into 3 dimensions, first of them was personal factor : learning achievement, studying habits, further orientation and personality, second of them was family factor : guardians' supporting, interpersonal relationship between students and their family membership, guardians' economic level and guardians' educational level and third of them was learning environment : physical learning environment, media affecters of Basic Curriculum B.E. 2544, interpersonal relationship between students and their teacher and interpersonal relationship between students and their peer groups.

The 457 samples : 216 males and 241 females were the fourth level, secondary grades 4 – 6 students at Rajwinit Bangkeaw School in academic year 2005. These students were stratified randomly from population with strata of class and gender. The instruments were the questionnaires of factors affecting on learning problems in Basic Curriculum B.E. 2544. The data was analysed by The Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follow ;

1. There were significantly negative correlation among learning problems in Basic Curriculum B.E. 2544 and twelve factors : learning achievement (X_1), studying habits (X_6), further orientation (X_7), personality (X_8), guardians' supporting (X_9),

interpersonal relationship between students and their family membership (X_{10}), physical learning environment (X_{11}), interpersonal relationship between students and their teacher (X_{13}), interpersonal relationship between students and their peer groups (X_{14}), media affecters of Basic Curriculum B.E. 2544 : television (X_{13}), media affecters of Basic Curriculum B.E. 2544 : internet (X_{14}) and media affecters of Basic Curriculum B.E. 2544 : magazine (X_{15}) at .01 level.

2. There were no significantly correlation among learning problems in Basic Curriculum B.E. 2544 and five factors : guardians' economic level (X_2), guardians' educational level : lower bachelor degree (X_3), guardians' educational level : bachelor degree (X_4), guardians' educational level : higher bachelor degree (X_5) and media affecters of Basic Curriculum B.E. 2544 : radio (X_{12}).

3. There were five significantly factors affecting on learning problems in Basic Curriculum B.E. 2544 of the fourth level, secondary grades 4 – 6 students at Rajwinit Bangkeaw School in Bangplee District, Samutprakan Province ranking from the most affecter to the least affecter : interpersonal relationship between students and their teacher (X_{16}), guardians' supporting (X_9), further orientation (X_7), studying habits (X_6), interpersonal relationships between student and their peer groups (X_{17}) at .01 level .These five factors could predicted learning problems in Basic Curriculum B.E. 2544 about percentage of 55.1 .

4. The predicted significantly equation of learning problems of the fourth level, secondary grades 4 – 6 students at Rajwinit Bangkeaw School at .01 level were as follows :

4.1 In term of row scores were :

$$\hat{Y} = 275.859 - .288X_{16} - .343X_9 - .368X_7 - .426X_6 - .467X_{17}$$

4.2 In term of standard scores were :

$$Z = -.095X_{16} - .144X_9 - .197X_7 - .270X_6 - .281X_{17}$$

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ปริญญานิพนธ์

ของ

พัชรินทร์ สมหมาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถอย่างยิ่งของรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ กรรมการควบคุม ปริญญานิพนธ์ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง กรรมการสอบปากเปล่าที่แต่งตั้งเพิ่มเติมที่กรุณาให้คำปรึกษาชี้แนะแนวคิดและข้อเสนอแนะ ตลอดจน แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสงคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ที่ให้คำแนะนำและกรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

ขอขอบพระคุณ นายกมล บุญประเสริฐ ผู้อำนวยการโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ฝ่ายแนะ แนวการศึกษา อาจารย์บรรพต แจ่มจรัส อาจารย์กาญจนา สุภารี อาจารย์สุรชาติษฐ์ ศรีสัตย์ชยะ คณะครูอาจารย์และนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว นายเชิดชัย พลานีวิติ ผู้อำนวยการโรงเรียน สตรีวิทยา2 คณะครูอาจารย์และนักเรียนโรงเรียนสตรีวิทยา 2 ที่ให้ความร่วมมือตลอดจนอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลและทำการวิจัยครั้งนี้ด้วยดีตลอดเวลา

ขอขอบคุณรุ่นพี่และเพื่อนๆ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาทุกคน สำหรับน้ำใจและความ ช่วยเหลือที่มีให้กันเสมอมา

ท้ายที่สุดนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา คุณยาย และคุณพลวัฒน์ สมหมาย ที่ให้ ความรักความเอาใจใส่ ความห่วงใย ให้กำลังใจ รวมทั้งเสียสละทุนทรัพย์เพื่อส่งเสริมสนับสนุน ทางด้านการเรียนแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมาตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

ผลของความดีและประโยชน์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการวิจัยครั้งนี้ขอมอบแด่ บิดามารดาและ บุรพคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนและปลูกฝัง คุณธรรมความดี ตลอดจนประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน ด้วยดีตลอด มาพร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือในทุกๆสิ่งทั้งด้านกำลังกายและด้านกำลังใจ อย่างมิสามารถหาสิ่งใด มาทดแทนได้

พัชรินทร์ สมหมาย

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	5
	ตัวแปรที่ศึกษาในการศึกษาค้นคว้า.....	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	10
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	11
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.....	12
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.....	12
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.....	31
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	33
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับปัญหาการเรียน.....	33
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียน.....	34
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน.....	35
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ.....	36
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนจากผู้ปกครองกับ ปัญหาการเรียน	40
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพของนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว กับปัญหาการเรียน.....	41
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง....	42

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับการศึกษาของผู้ปกครอง.....	42
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน.....	42
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูกับปัญหาการเรียน..	45
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนกับ ปัญหาการเรียน.....	46
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	48
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับปัญหาการเรียน.....	48
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่องนิสัยในการเรียน.....	49
งานวิจัยที่เกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน.....	50
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ.....	52
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนจากผู้ปกครอง และการปัญหาการเรียน.....	54
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพของนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว กับปัญหาการเรียน.....	56
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง กับปัญหาการเรียน.....	57
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับการศึกษาของผู้ปกครอง.....	59
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของการเรียน.....	60
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู.....	62
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนกับ ปัญหาการเรียน.....	64
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	65
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	65
ประชากร.....	65
กลุ่มตัวอย่าง.....	65
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	66
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	67

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ) การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	84
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	86
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	88
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	88
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	97
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	97
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	100
อภิปรายผล.....	102
ข้อเสนอแนะ.....	116
บรรณานุกรม.....	118
ภาคผนวก.....	136
ภาคผนวก ก.....	137
ภาคผนวก ข.....	141
ภาคผนวก ค.....	165
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	177

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงโครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.....	19
2	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นและเพศ.....	66
3	แสดงจำนวนร้อยละของนักเรียนจำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง.....	90
4	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบ ด้านครอบครัว องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และปัญหาการเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ.....	91
5	แสดงค่าสัมประสิทธิ์ภายในของตัวแปรของปัญหาการเรียน.....	93
6	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของปัญหาการเรียน.....	94
7	แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียน.....	95
8	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามนิสัยในการเรียน.....	166
9	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ทางการเรียน.....	167
10	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ.....	168
11	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามการสนับสนุน ทางการเรียนของผู้ปกครอง.....	169
12	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว.....	170
13	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ ของการเรียน.....	171
14	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : วิทยุ.....	172
14 (ต่อ)	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : โทรทัศน์.....	172
15	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : อินเทอร์เน็ต.....	173

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
15(ต่อ)	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อ(t) ของแบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับ หลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : .สิ่งตีพิมพ์.....	173
16	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับครู.....	174
17	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อ(t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับเพื่อน.....	175
18	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อ(t) ของแบบสอบถามปัญหาการเรียน ในหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.....	176

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันเป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดน หรือที่เรียกว่า ยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ทุกคนมีโอกาสรับรู้ข่าวสารข้อมูลได้เท่าเทียมกัน ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงต้องดำเนินไปให้ทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคโนโลยี ด้านการสื่อสาร ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง การศึกษายุคใหม่จึงต้องพัฒนาคนให้มีความสามารถที่จะได้รับข้อมูลข่าวสารได้ และสามารถนำข้อมูลข่าวสารนั้นมาพัฒนาเป็นกระบวนการเรียนรู้ของตนเองได้ ฉะนั้นการศึกษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนามนุษย์ให้กลายเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่า ให้มีความรู้ ความคิด ความสามารถ และทักษะที่จำเป็นต่างๆเพื่อการปรับตัวและดำรงอยู่ในสังคมยุคโลกาภิวัตน์อย่างมีความมั่นคง

จากเหตุผลดังกล่าว รัฐบาลได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 พ.ศ. (2540-2544) มุ่งเน้นให้คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา คือ “การพัฒนาคน โดยคน และเพื่อคน” ซึ่งได้กำหนดเป็นแนวทางของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ. 2540-2544 ซึ่งมีนโยบายที่สำคัญคือ มุ่งให้ประชากรเข้าถึงการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีคุณภาพอย่างกว้างขวางโดยเสมอภาคและเท่าเทียมกัน การเรียนการสอนมุ่งปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการพัฒนาขีดความสามารถของผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพตามจุดประสงค์ของแต่ละระดับและประเภทการศึกษา โดยมีพื้นฐานความรู้ ความสามารถและทักษะพื้นฐานที่ดี เข้มแข็งพอที่จะออกไปประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ใฝ่การเรียนรู้ มีระเบียบวินัยและมีคุณธรรมในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคม และมุ่งพัฒนาครู ให้ครูมีศักยภาพเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้และอบรมสั่งสอนผู้เรียนให้มีคุณภาพ สามารถดำรงชีวิตและสังคมที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างเป็นสุข ให้สังคมเข้ามามีส่วนร่วมและรับผิดชอบการจัดการศึกษาอย่างเต็มศักยภาพ (พวงรัตน์ เกษรแพทย์. 2544 : 206, 217-218) ซึ่งสอดคล้องกับ(สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 8-9, 21-22) ที่กล่าวว่าจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริม ให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นผลส่วนหนึ่งของการปฏิรูปการศึกษา โดยกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ มีลักษณะเป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานเป็นตัวกำหนดคุณภาพของผู้เรียน (กรมวิชาการ. 2544 : 1) โดยมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดังนี้ การศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาคนไทย ให้

เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุขและมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 4) นอกจากนี้(นันทนา วงษ์อินทร์. 2544 : 1) ได้ให้ความหมายของคำว่า “เก่ง ดี และมีความสุข” ดังนี้ การจัดการศึกษาที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะของเก่ง ดี และมีความสุข อาจสรุปลักษณะได้ดังนี้

คนเก่ง คือ คนที่มีความรู้ ความเข้าใจ ทันเหตุการณ์ และทันต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี มีความสามารถ ใช้ความรู้อย่างเหมาะสม คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น พึ่งตนเองได้ มีความอดทน อดกลั้น สามารถเผชิญปัญหา และความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นได้

คนดี คือ คนที่มีอารมณ์ดี นิสัยดี ประพฤติดี มีคุณธรรม รับผิดชอบต่อหน้าที่ มีความรับผิดชอบ มีมนุษยสัมพันธ์ดี เข้ากับใครๆ ได้ดี ไม่สร้างปัญหา และความยุ่งยากแก่ตนเองและผู้อื่น โดยไม่จำเป็น

คนมีความสุข คือ คนที่คิดว่าตนเองมีคุณค่า มีความสำคัญ รู้ว่าตนเองเป็นที่ยอมรับและที่รักของคนอื่น รู้จักรักผู้อื่น และมีโอกาสได้ใช้คุณค่าของตนให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น

สำหรับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดให้มีการจัดการศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยสถานศึกษาต้องวางแผนเพื่อกำหนดการสร้างหลักสูตร สื่อการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน คู่มือ หน่วยงานเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้ได้ตามมาตรฐานตามที่หลักสูตรกำหนด โดยกำหนดสาระการเรียนรู้ออกเป็น 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สุขศึกษา และพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ภาษาต่างประเทศ และสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งทางด้านวิชาการและเทคโนโลยีต่างๆ มีผลกระทบโดยตรงกับการจัดการศึกษาดังที่ ชนาธิป พรกุล. (2543 : 100) กล่าวว่า หลักสูตร วิธีสอน และรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทำให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการศึกษา จำเป็นต้องให้ความสนใจต่อการเปลี่ยนแปลงนี้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ. (2542 : 4) ซึ่งระบุว่าสภาพปัญหากระบวนการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันยังมุ่งเน้นการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง ยังไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองจากสภาพแวดล้อมในชุมชนและสังคม ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้จากสภาพจริงหรือจากการปฏิบัติจริง กลไกในการพัฒนาคนที่มีคุณภาพที่สุด คือการศึกษา แต่เท่าที่ผ่านมาการจัดการศึกษาของประเทศไทยไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็ยังไม่สามารถที่จะตอบสนองหรือเชื่อมต่อการพัฒนาประเทศที่สมบูรณ์ได้ จะเห็นได้จากการจัดการศึกษาในอดีต มักเน้นการจัดที่ไปตามศักยภาพ ความพร้อม หรือความถนัดของ

หน่วยงานผู้จัดการศึกษา ซึ่งไม่สามารถสร้างความมั่นใจได้ว่า ความรู้ความสามารถที่ผู้เรียนได้รับจะ
เหมาะกับการประกอบอาชีพ เหมาะกับสภาพเศรษฐกิจและการดำรงชีวิตในสังคม

จากปัญหาในด้านการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เกี่ยวข้องต้องให้ความสนใจ
เป็นพิเศษ เพราะการเรียนการสอนเป็นภารกิจแรกและเป็นภารกิจหลักของสถาบันการศึกษา
โดยทั่วไปการมีข้อมูลด้านการเรียนการสอนที่สะท้อนถึงปัญหาต่างๆจะสามารถทำให้ผู้บริหารได้นำไป
ปรับปรุงให้กระบวนการเรียนการสอนมีคุณภาพ อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงผู้เรียน เพราะเมื่อผู้เรียนมี
ปัญหา ปัญหาอื่นๆก็จะตามมา กล่าวคือ บุคคลที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน ถ้าไม่สามารถแก้ปัญหา
ต่างๆได้ ผลการเรียนก็จะไม่ดีเท่าที่ควร หรืออาจจะต้องออกจากโรงเรียนกลางคันก็ได้ (มนูญ เป็น
เจริญ. 2522 : 3 ; อ้างอิงจาก Gowan and Demos. 1965) องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหา เมื่อ
จัดรวมเป็นหมวดใหญ่จะได้แก่ ปัญหาการเรียน ปัญหาส่วนตัว และปัญหาการปรับตัวทางสังคม ซึ่ง
เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ผู้เกี่ยวข้องควรพิจารณาประกอบในการสอน และหาทางช่วยเหลือตั้งแต่ต้น
เพราะปัญหาอย่างหนึ่งจะเป็นเหตุส่งผลให้เกิดปัญหาต่อไปเกี่ยวโยงกันหลายปัญหา นอกจากนี้ วิชัย
วงษ์ใหญ่ (2526 : 13) ได้กล่าวไว้ว่า สภาพการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายปัจจุบัน
ครูพบว่าผู้เรียนมีพฤติกรรมที่มีผลรบกวนต่อการเรียนได้แก่ ไม่ตั้งใจฟังครู คุยเล่นกันระหว่างที่ครูสอน
มีความเอาใจใส่ในการเรียนน้อย หยิบงานอื่นขึ้นมาทำ ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย ไม่ถามคำถาม
หรือ เมื่อถามแล้วก็ไม่สนใจฟังคำตอบ และไม่ตอบคำถามเมื่อครูถาม มีการแสดงความคิดเห็นน้อย
มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมน้อยและบางครั้งก็หนีเรียน ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวเป็นปัญหา
รบกวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน เป็นพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ก่อให้เกิดผลเสียอย่างมาก ทั้ง
ในเรียนด้านผู้เรียน และสภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน นั่นก็คือ ในด้านตัวผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่
สามารถเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนที่ครูอธิบายได้ชัดเจน ติดตามบทเรียนไม่ทัน เกิดความเบื่อหน่ายใน
การเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และยังเกิดปัญหาตามมาอีก ประการหนึ่งคือ การจัดการ
ศึกษาไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และอาจส่งผลให้เยาวชนของชาติ เป็นบุคคลที่ไม่มีคุณภาพ
ให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ คือ เก่ง ดี และมีความสุข

จากการที่ผู้วิจัยเป็นศิษย์เก่าได้มีโอกาสไปช่วยงานในโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบาง
พลี จังหวัดสมุทรปราการอยู่เสมอ จึงได้ทราบปัญหาทางด้านการเรียนของนักเรียนจากครูผู้สอนและ
นักเรียน เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ตามที่
กระทรวงศึกษาธิการบังคับใช้ พบว่า จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนมีเพิ่มมากขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สำรวจปัญหาเบื้องต้นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว
อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 200 คน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด คำถามที่ใช้มี
ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ถามว่า ขณะนี้ท่านคิดว่าท่านมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง

ผลการสำรวจพบว่านักเรียนตอบว่าตนเองมีปัญหา จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 93 และคำตอบที่นักเรียนคิดว่าตนเองไม่มีปัญหา จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7 โดยคำตอบที่นักเรียนตอบว่าตนเองมีปัญหามากที่สุดอันดับ 1 คือ ปัญหาการเรียนได้แก่ เรียนไม่รู้เรื่อง เรียนบางวิชาไม่เข้าใจ อาจารย์สอนเร็ว จำความรู้ที่เรียนไม่ได้ นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่ทัน จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 90.86 อันดับที่ 2 คือ ปัญหาด้านการปรับตัวกับเพื่อน ได้แก่ เข้ากับเพื่อนไม่ได้ เพื่อนไม่ให้การยอมรับเข้ากลุ่ม ต้องทำงานกลุ่มคนเดียวจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.45 อันดับที่ 3 คือ ปัญหาด้านเศรษฐกิจได้แก่ ไม่มีเงินจ่ายค่าเล่าเรียน ไม่มีเงินซื้ออุปกรณ์การเรียน ของใช้ส่วนตัวและใช้ในกิจกรรมการเรียนต่างๆ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.68

คำถามข้อที่ 2 ใช้คำถามว่า จากปัญหาของท่านในข้อที่ 1 ท่านคิดว่าเกิดจากสาเหตุใดบ้าง

ผลการสำรวจพบว่า ปัญหาการเรียนมีสาเหตุมาจาก ไม่เข้าใจการเรียนแบบใหม่ การเปลี่ยนแปลงการเรียนการสอน การเรียนที่ยากขึ้น ไม่สามารถแบ่งเวลาเรียนได้เหมาะสม เกียจคร้าน เบื่อการเรียน ไม่ทบทวนบทเรียน ปัญหาการปรับตัวกับเพื่อน มีสาเหตุมาจาก เพื่อนไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของตน เพื่อนแต่ละคนมีความคิดเห็นไม่ตรงกัน และปัญหาเศรษฐกิจมีสาเหตุมาจาก ครอบครัวมีฐานะยากจน

จากผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้นของนักเรียนพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มีปัญหาในด้านการเรียนเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ดังที่ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542. (2546 : 687) ระบุว่า ปัญหา หมายถึง ข้อสงสัย ข้อขัดข้อง เช่น ทำได้โดยไม่มีปัญหา เป็นต้นคำถามข้อที่ควรถาม เช่น ตอบปัญหา เป็นต้น ข้อที่ต้องพิจารณาแก้ไข เช่น ปัญหาเฉพาะหน้า ปัญหาทางการเมือง ปัญหาโลกแตก ปัญหาที่หาข้อยุติไม่ได้ เป็นต้น ซึ่งถ้านักเรียนมีปัญหาการเรียนก็จะส่งผลเสียต่อการเรียนได้ เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดลง เบื่อเรียนและเลิกเรียนในที่สุด

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ใช้เป็นข้อมูลของผู้บริหารฝ่ายวิชาการ อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์แนะแนว ตลอดจนผู้ปกครอง เพื่อประกอบการวางนโยบายในการหาแนวทางป้องกัน ส่งเสริม และช่วยเหลือนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้อย่างถูกต้อง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 1,839 คน แบ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 638 คน เป็นนักเรียนชาย 283 คน และนักเรียนหญิง 355 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 602 คน เป็นนักเรียนชาย 304 คน และนักเรียนหญิง 298 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 599 คน เป็นนักเรียนชาย 283 คน และนักเรียนหญิง 316 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 457 คน เป็นนักเรียนชาย 216 คน และนักเรียนหญิง 241 คน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1970 : 80-81) ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata)

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1.1 องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่

- 1.1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.1.2 นิสัยในการเรียน
- 1.1.3 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
- 1.1.4 บุคลิกภาพ

1.2 องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่

- 1.2.1 การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง
- 1.2.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว
- 1.2.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง
- 1.2.4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

1.3 องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

- 1.3.1 ลักษณะทางกายภาพของการเรียน
- 1.3.2 อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544
- 1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- 1.3.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2. ตัวแปรตาม คือ ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 หมายถึง สิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนเมื่อเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ทำให้นักเรียนมีคุณลักษณะไม่เป็นคนเก่ง ไม่เป็นคนดี และเป็นคนที่ไม่มีความสุข ดังนี้

1.1 ไม่เป็นคนเก่ง ได้แก่ เป็นคนที่มีความรู้และความเข้าใจน้อย ไม่ทันต่อเหตุการณ์และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี มีความสามารถน้อย ใช้ความรู้อย่างไม่เหมาะสม คิด ทำและแก้ปัญหาไม่เป็น พึ่งตนเองไม่ได้ มีความอดทน อดกลั้นน้อย ไม่สามารถเผชิญปัญหา และความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นได้ เมื่อเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

1.2 ไม่เป็นคนดี ได้แก่ เป็นผู้มีนิสัยไม่ดี ความประพฤติไม่ดี ไม่มีคุณธรรม ไม่รับบทบาทหน้าที่ ไม่มีความรับผิดชอบ ไม่มีมนุษยสัมพันธ์ สร้างปัญหาและความยุ่งยากแก่ตนเองและผู้อื่นโดยไม่จำเป็น เมื่อเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

1.3 เป็นคนที่ไม่มีความสุข ได้แก่ ผู้ที่รู้สึกว่ตนเองไม่มีคุณค่า ไม่มีความสำคัญู้สึกว่ตนเองไม่เป็นที่ยอมรับและไม่เป็นที่รักของคนอื่น ไม่รู้จักรักผู้อื่น และไม่มีโอกาสได้ใช้คุณค่าของตนให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น เมื่อเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

2. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 องค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยในการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน และบุคลิกภาพ มีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนที่วัดได้จากผลการเรียนที่เป็นคะแนนเฉลี่ยสะสม ของทุกวิชาตั้งแต่เริ่มเรียนในภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 4 จนถึงสิ้นสุดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548

2.1.2 นิสัยในการเรียน หมายถึง สิ่งที่นักเรียนกระทำเป็นประจำเกี่ยวกับการเรียน ได้แก่ การวางแผนในการเรียน การแบ่งเวลาในการเรียน ความตั้งใจเรียน การทำการบ้าน การทบทวนบทเรียน

2.1.3 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และความสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรับผลดี ป้องกันผลเสีย ตลอดจนการควบคุมตัวเอง ให้กระทำหรือเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง เพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะตามมาทั้งแก่ตนเอง และแก่ผู้อื่น ภายหลัง

2.1.4 บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะของนักเรียนที่สะท้อนถึง ความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อตอบสนองสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งทำให้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของนักเรียน บุคลิกภาพในการวิจัยครั้งนี้แบ่งตามแบบสำรวจการกระทำกิจกรรมของเจนกินส์ (Jenkins' Activity Survey) ซึ่งจำแนกเป็น 2 แบบ คือ

2.1.4.1 ลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ เป็นลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียนที่รักความก้าวหน้าฟันฝ่าอุปสรรค โกรธง่าย ทำงานให้ประสบผลสำเร็จ ทำงานด้วยความรวดเร็ว ไม่ชอบการรอคอย

2.1.4.2 ลักษณะบุคลิกภาพแบบบี เป็นลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียนที่ค่อนข้างเฉื่อยชา จิตใจเยือกเย็น ทำงานไปเรื่อย ๆ ไม่หวังผลสำเร็จในการทำงาน ไม่ชอบฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ อุดหนุนคอยได้

2.2 องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ สนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง มีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อผู้ปกครองภายในครอบครัวในการให้การสนับสนุนทางการเรียนของนักเรียน ได้แก่ ความสนใจ ชักถาม แนะนำ ให้ความช่วยเหลือและร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน ให้เงินและทุนทรัพย์ในการใช้จ่าย ให้เวลานักเรียนในการทำกิจกรรมการเรียน ด้วยการช่วยเหลือนักเรียนในด้านต่างๆ ซึ่งมีผลต่อการเรียนของนักเรียน แบ่งออกเป็น 2 ด้านดังนี้

2.2.1.1 การสนับสนุนทางด้านวัตถุ ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน เครื่องแต่งกายและเงิน ให้แก่นักเรียนอย่างเพียงพอตามความจำเป็นทางการเรียนของนักเรียน

2.2.1.2 การสนับสนุนทางด้านวาจา ได้แก่ การให้ความสนใจและเอาใจใส่ให้คำปรึกษาและชี้แนะทางการเรียนแก่นักเรียน

2.2.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อสมาชิกในครอบครัว และการปฏิบัติตนของสมาชิกในครอบครัวต่อนักเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนี้

2.2.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ การเคารพ เชื้อพียง การปฏิบัติตามคำสั่งสอนทั้งทางด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว การเงินและการเรียน

2.2.2.2 การปฏิบัติตนของสมาชิกในครอบครัวต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรักความเอาใจใส่ การอบรมสั่งสอน เป็นที่ปรึกษาทั้งเรื่องส่วนตัวและการเรียน

2.2.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง หมายถึง ระดับฐานะของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียน ซึ่งเป็นรายได้ประจำเดือนของบิดามารดาารวมกัน หรือเป็นรายได้ของผู้ปกครองที่ดูแลนักเรียนอยู่

2.2.4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองของนักเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี

2.3 องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ทั้งในและนอกห้องเรียนที่มีอิทธิพลต่อนักเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของการเรียน อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาชั้น

พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีรายละเอียดดังนี้

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพของการเรียน หมายถึง สภาพแวดล้อมทางการเรียน การสอนที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ได้แก่ สถานที่เรียนและสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน ดังนี้

2.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ ภายในห้องเรียนมีอากาศถ่ายเท เป็นระเบียบเรียบร้อย มีขนาดเหมาะสมกับปริมาณของนักเรียน

2.3.1.2 สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน ได้แก่ ปริมาณของสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนเมื่อเทียบกับจำนวนครูผู้สอนและนักเรียน ความทันสมัย คุณภาพการใช้งาน

2.3.2 อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 หมายถึง การรับรู้ข้อมูล ข่าวสาร จากสื่อต่างๆ ของนักเรียน ที่ทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต และสิ่งตีพิมพ์

2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครูและการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนี้

2.3.3.1 การปฏิบัติของนักเรียนต่อครู ได้แก่ การให้ความเคารพ เชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของครู ช่วยเหลืองานของครูที่ตนสามารถทำได้ ขอคำแนะนำจากครูเมื่อประสบปัญหา ตั้งใจเรียนและสนใจบทเรียนที่ครูสอน

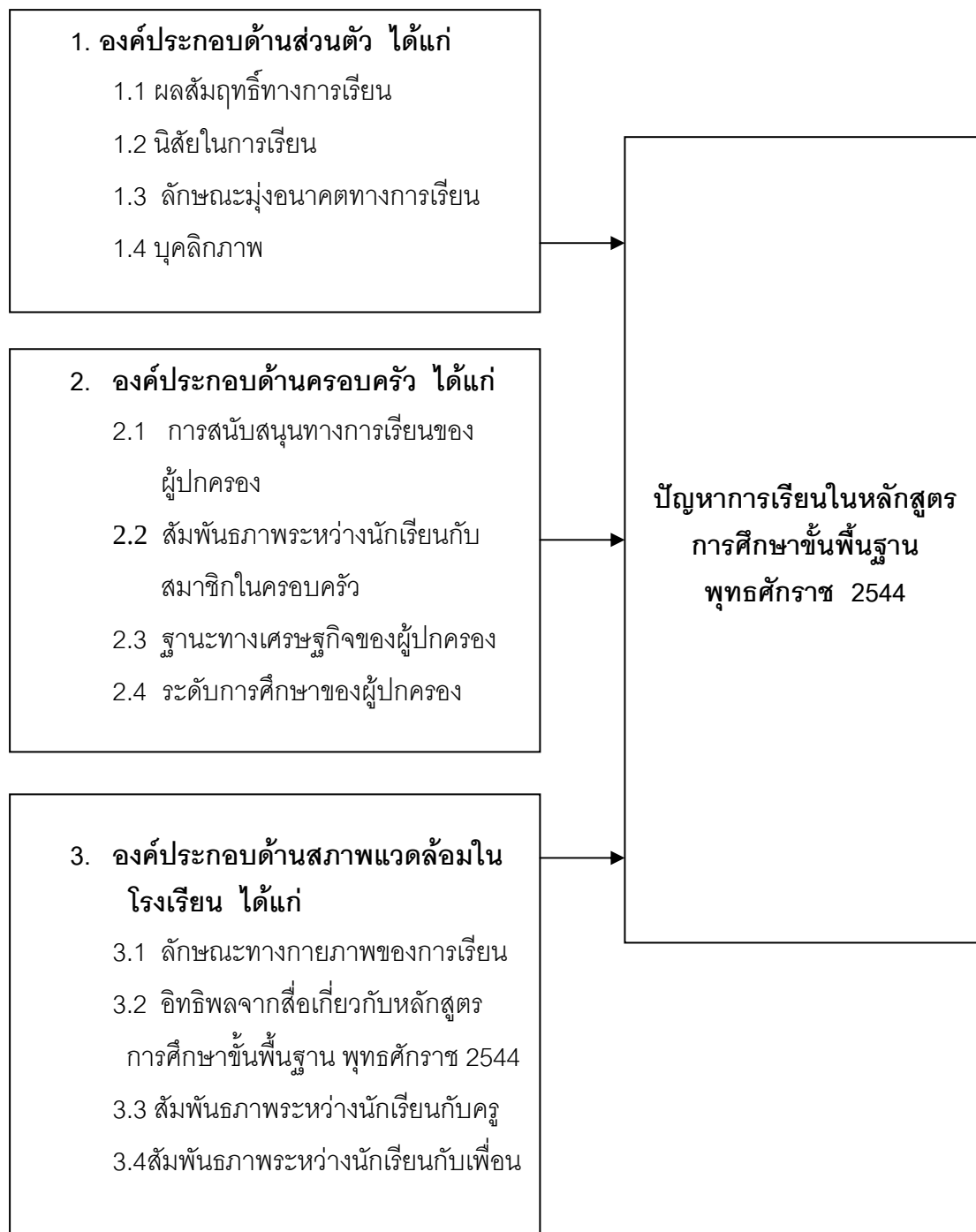
2.3.3.2 การปฏิบัติของครูต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรัก ความเอาใจใส่ ยอมรับความคิดเห็น และให้ความเป็นกันเองต่อนักเรียน

2.3.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนและเพื่อนที่ปฏิบัติต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกันด้านการเรียน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางการเรียน ความห่วงใยใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งกันและกัน และการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อน เพื่อให้เกิดความสำเร็จด้านการเรียน

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เกิดจากอิทธิพลขององค์ประกอบด้านส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยในการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต และบุคลิกภาพ องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของการเรียน อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1.องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

2.องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

1.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

- 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544
 - 1.1.1 หลักสูตรการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
 - 1.1.1.1 ความนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กำหนดให้บุคคลมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาอบรมของรัฐต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และชุมชน ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์ความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมสังคมแห่งการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย

จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เปิดโอกาสให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา พัฒนาสาระ และกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติดังกล่าวได้กำหนดให้มีการจัดทำหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิตและการ ประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ และให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำสาระของหลักสูตรใน ส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อ เป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ดังกล่าว กำหนดให้มีการศึกษาภาคบังคับ จำนวน 9 ปี

ด้านวิสัยทัศน์ของรัฐที่เชื่อมั่นในนโยบายการศึกษาในการสร้างคน สร้างงาน เพื่อช่วยกอบกู้ วิกฤตเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เป็นการสร้างชาติให้มั่นคงได้อย่างยั่งยืน เชื่อมมั่นในนโยบาย การศึกษาในการสร้างชาติ ปรับโครงสร้างและระบบการศึกษา ยึดหลักการบริหารจัดการที่เน้น คุณภาพ ประสิทธิภาพและความเสมอภาค ใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาและเชื่อมั่นในนโยบาย การศึกษาเพื่อสร้างคน บูรณาการการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมในการปฏิรูปการเรียนรู้และ เชื่อมมั่นในนโยบายการศึกษาเพื่อสร้างงาน สร้างเยาวชนให้มีความรู้คู่กับการทำงานกระทรวง ศึกษาธิการโดยอาศัยอำนาจตามความในบทเฉพาะกาลมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 จึงเป็นสมควรกำหนดให้มีหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยยึดหลักความมีเอกภาพด้านนโยบายและมีความหลากหลายในการปฏิบัติ กล่าวคือ เป็นหลักสูตร แกนกลางที่มีโครงสร้างหลักสูตรยืดหยุ่น กำหนดจุดหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในภาพรวม 12 ปี สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้แต่ละกลุ่ม มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เป็นช่วงชั้นละ 3 ปี จัดเฉพาะส่วนที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ ให้สถานศึกษาจัดทำสาระใน รายละเอียดเป็นรายปีหรือรายภาคให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาในชุมชน สังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณสมบัติอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และ ประเทศชาติ รวมถึง จัดให้สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนแต่ละกลุ่มเป้าหมายด้วย

การจัดการศึกษามุ่งเน้นความสำคัญทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อพัฒนาคนให้มีความสมดุล โดยยึดหลักผู้เรียน สำคัญที่สุด ทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตาม ธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ให้ความสำคัญต่อความรู้เกี่ยวกับตนเอง และความสัมพันธ์ของตนเองกับ สังคม ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน ชาติ และสังคมโลก รวมทั้งความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความ

เป็นมาของสังคมไทย และระบบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ความรู้และทักษะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์เรื่องการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลยั่งยืน ความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ / วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทย และการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา ความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์และด้านภาษาเน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพ การดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข

สถานศึกษาจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้ป้องกันและแก้ไขปัญหา จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน ปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ อำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ และสามารถเทียบโอนผลการเรียนและประสบการณ์ได้ทุกกระบวนการศึกษา

อนึ่ง เพื่อให้การใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานบรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้ สถานศึกษาต้องมีการประสานสัมพันธ์ และร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนให้การพัฒนาคุณภาพการศึกษาในสถานศึกษาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง นอกจากนั้นกระทรวงศึกษาธิการยังจำเป็นต้องสนับสนุน ส่งเสริมด้านการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาให้ครอบคลุมหลักสูตรและกว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อการพัฒนาไปสู่ความเป็นสากล ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการจะได้จัดทำเอกสารประกอบหลักสูตร เช่น คู่มือการใช้หลักสูตร แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา คู่มือครู เอกสารประกอบหลักสูตรกลุ่มสาระต่าง ๆ แนวทางการวัดและประเมินผล การจัดระบบแนะแนวในสถานศึกษา การวิจัยในสถานศึกษาและการใช้กระบวนการวิจัยในการพัฒนาการเรียนรู้ ตลอดจนเอกสารประชาสัมพันธ์หลักสูตรให้ประชาชนทั่วไป ผู้ปกครอง และผู้เรียนมีความเข้าใจและรับทราบบทบาทของตนในการพัฒนาตนเองและสังคม

1.1.1.2 หลักการ

เพื่อให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นไปตามแนวนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศจึงกำหนดหลักการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไว้ดังนี้

- (1) เป็นการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มุ่งเน้นความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

- (2) เป็นการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนจะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน โดยสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
- (3) ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพ
- (4) เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระ เวลา และการจัดการเรียนรู้
- (5) เป็นหลักสูตรที่จัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบ ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

1.1.1.3 จุดหมาย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดจุดหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังต่อไปนี้

- (1) เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์
- (2) มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียน และรักการค้นคว้า
- (3) มีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ มีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีการคิด วิธีการทำงานได้เหมาะสมกับสถานการณ์
- (4) มีทักษะและกระบวนการ โดยเฉพาะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทักษะการคิด การสร้างปัญญา และทักษะในการดำเนินชีวิต
- (5) รักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี
- (6) มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภค มีค่านิยมเป็นผู้ผลิตมากกว่าเป็นผู้บริโภค
- (7) เข้าใจในประวัติศาสตร์ของชาติไทย ภูมิใจในความเป็นไทย เป็นพลเมืองดี ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
- (8) มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาสืบแวดล้อม
- (9) รักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม

1.1.1.4 โครงสร้าง

เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามหลักการ จุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ ที่กำหนดไว้ ให้สถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องมีแนวปฏิบัติในการจัดหลักสูตรสถานศึกษา จึงได้กำหนดโครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานดังนี้

(1) ระดับช่วงชั้น

กำหนดหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียนดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1	ชั้นประถมศึกษาปีที่	1 - 3
ช่วงชั้นที่ 2	ชั้นประถมศึกษาปีที่	4 - 6
ช่วงชั้นที่ 3	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่	1 - 3
ช่วงชั้นที่ 4	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่	4 - 6

(2) สาระการเรียนรู้

กำหนดสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการการเรียนรู้ และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียนเป็น 8 กลุ่ม ดังนี้

- (2.1) ภาษาไทย
- (2.2) คณิตศาสตร์
- (2.3) วิทยาศาสตร์
- (2.4) สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
- (2.5) สุขศึกษาและพลศึกษา
- (2.6) ศิลปะ
- (2.7) การงานอาชีพและเทคโนโลยี
- (2.8) ภาษาต่างประเทศ

สาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มนี้เป็นพื้นฐานสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ โดยอาจจัดเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก ประกอบด้วย ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เป็นสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด และเป็นกลยุทธิ์ในการแก้ปัญหาและวิกฤตของชาติ กลุ่มที่สอง ประกอบด้วย สุขศึกษา และพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ เป็นสาระการเรียนรู้เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์

เรื่องสิ่งแวดล้อมศึกษา หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ไว้ในสาระการเรียนรู้กลุ่มต่าง ๆ โดยเฉพาะ กลุ่มวิทยาศาสตร์ กลุ่มสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม กลุ่มสุขศึกษาและพลศึกษา

กลุ่มภาษาต่างประเทศ กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้น ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ สามารถเลือกจัดการเรียนรู้ได้ตามความเหมาะสม

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดสาระการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มไว้เฉพาะส่วนที่จำเป็นในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนทุกคนเท่านั้น สำหรับส่วนที่ตอบสนองความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนแต่ละคนนั้นสามารถกำหนดเพิ่มขึ้นได้ ให้สอดคล้องและสนองตอบศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน

(3) กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

เป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองตามศักยภาพ มุ่งเน้นเพิ่มเติมจากกิจกรรมที่ได้จัดให้เรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม การเข้าร่วมและปฏิบัติกิจกรรมที่เหมาะสมร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขกับกิจกรรมที่เลือกด้วยตนเองตามความถนัดและความสนใจอย่างแท้จริง การพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ให้ครบทุกด้านทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม โดยอาจจัดเป็นแนวทางหนึ่งที่จะสนองนโยบายในการสร้างเยาวชนของชาติให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย และมีคุณภาพ เพื่อพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกของการทำประโยชน์ เพื่อสังคม ซึ่งสถานศึกษาต้องดำเนินการอย่างมีเป้าหมาย มีรูปแบบและวิธีการที่เหมาะสม กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

(3.1) กิจกรรมแนะแนว เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตน เสริมสร้างทักษะชีวิต วุฒิภาวะทางอารมณ์ การเรียนรู้ในเชิงพหุปัญญา และการสร้างสัมพันธภาพที่ดี ซึ่งผู้สอนทุกคนต้องทำหน้าที่แนะแนวให้คำปรึกษาด้านชีวิต การศึกษา-ต่อและการพัฒนาตนเองสู่โลกอาชีพ และการมีงานทำ

(3.2) กิจกรรมนักเรียน เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเองอย่างครบวงจรตั้งแต่ศึกษา วิเคราะห์ วางแผน ปฏิบัติตามแผน ประเมิน และปรับปรุงการทำงาน โดยเน้นการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เช่น ลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด และผู้บำเพ็ญประโยชน์ เป็นต้น

(4) มาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่มที่เป็นข้อกำหนดคุณภาพผู้เรียนด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมของแต่ละกลุ่มเพื่อใช้เป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ซึ่งกำหนดเป็น 2 ลักษณะ คือ

(4.1) มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน

เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

(4.2) มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเรียนจบในแต่ละช่วงชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6

มาตรฐานการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้เฉพาะมาตรฐานการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนทุกคนเท่านั้น สำหรับมาตรฐานการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ตลอดจนมาตรฐานการเรียนรู้ที่เข้มข้นขึ้นตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน ให้สถานศึกษาพัฒนาเพิ่มเติมได้

(5) เวลาเรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดเวลาในการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนไว้ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3	มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800 - 1,000 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 4 - 5 ชั่วโมง
ช่วงชั้นที่ 2	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6	มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800 - 1,000 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 4 - 5 ชั่วโมง
ช่วงชั้นที่ 3	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3	มีเวลาเรียนประมาณปีละ 1,000- 1,200 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 5 - 6 ชั่วโมง
ช่วงชั้นที่ 4	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6	มีเวลาเรียนประมาณปีละ 1,200 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมง

โครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานในภาพรวมดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงโครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ช่วงชั้น	ประถมศึกษา		มัธยมศึกษา	
	ช่วงชั้นที่ 1 (ป. 1 – 3)	ช่วงชั้นที่ 2 (ป. 4 – 6)	ช่วงชั้นที่ 3 (ม. 1 – 3)	ช่วงชั้นที่ 4 (ม. 4 – 6)
	← การศึกษาภาคบังคับ →			
	← การศึกษาขั้นพื้นฐาน →			
กลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม				
ภาษาไทย	●	●	●	●
คณิตศาสตร์	●	●	●	●
วิทยาศาสตร์	●	●	●	●
สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	●	●	●	●
สุขศึกษาและพลศึกษา	■	■	■	■
ศิลปะ	■	■	■	■
การงานอาชีพและเทคโนโลยี	■	■	■	■
ภาษาต่างประเทศ	■	■	■	■
กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	▲	▲	▲	▲
เวลาเรียน	ปีละประมาณ 800 - 1,000 ชม.	ปีละประมาณ 800 - 1,000 ชม.	ปีละประมาณ 1,000-1,200 ชม.	ไม่น้อยกว่าปีละ 1,200 ชม.

หมายเหตุ

● สาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด การเรียนรู้ และการแก้ปัญหา

■ สาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเป็นมนุษย์ และศักยภาพพื้นฐานในการคิด และการทำงาน

▲ กิจกรรมที่เสริมสร้างการเรียนรู้ นอกจากสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม และการพัฒนาตนตามศักยภาพ

ทั้งนี้ สถานศึกษาอาจจัดเวลาเรียนและกลุ่มสาระต่าง ๆ ได้ตามสภาพกลุ่มเป้าหมายสำหรับการศึกษานอกระบบ สามารถจัดเวลาเรียนและช่วงชั้นได้ตามระดับการศึกษา

(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 : 17-18) อธิบายเกี่ยวกับความจำเป็นของการปฏิรูปหลักสูตรว่า ความจำเป็นของการปฏิรูปหลักสูตร ได้แก่

(1) การเปลี่ยนแปลงสภาพเศรษฐกิจและสังคม

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาประเทศไทยมุ่งเน้นการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรม มีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการผลิตสินค้าจนทำให้การส่งออกของสินค้าอุตสาหกรรมกลายเป็นรายได้หลักของประเทศ ส่งผลให้อัตราการเติบโตของประเทศ และรายได้ต่อหัวของประชากรเพิ่มขึ้น ทำให้เศรษฐกิจเจริญอย่างรวดเร็ว สภาพความเจริญดังกล่าวเป็นความเจริญที่ยั่งยืน เนื่องจากความมั่นคงและมั่งคั่งมิได้เกิดมาจากคุณภาพของคนในสังคมไทยหรือการพัฒนาเทคโนโลยีที่พึ่งตนเองได้ เมื่อสภาพการณ์ของโลกและเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลง จึงทำให้เกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินรุนแรงและต่อเนื่อง สภาพการณ์ต่างๆเหล่านี้ นำมาซึ่งปัญหามากมายในปัจจุบัน

(2) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

สืบเนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มีเจตนาให้การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคน ค้ำครองสิทธิสร้างความสะดวกและโอกาสคนทุกคนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง และให้โอกาสแก่ทุกฝ่ายได้มีส่วนร่วมจัดการศึกษา

(3) ความล้มเหลวของการจัดการศึกษา

ความล้มเหลวของการจัดการศึกษาที่ไม่สามารถสร้างคนให้มีจิตใจที่ดี มีศักยภาพอย่างเพียงพอในการจะดำรงชีวิตในสังคม ประกอบอาชีพอย่างพอเหมาะและสามารถพัฒนาชีวิตให้ดียิ่งขึ้น

(4) ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยี

ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีมีความเจริญอย่างรวดเร็ว ไม่มีขอบเขตจำกัด ทำให้เกิดผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของคนในสังคม

(5) ความเป็นสังคมที่ไปสู่ความเป็นสากล

ความเป็นสังคมที่ไปสู่ความเป็นสากลนั้นจะต้องใช้วิธีการแห่งปัญญา ใช้เทคโนโลยี การเคารพสิทธิ การเอื้อเฟื้อต่อเด็กและสตรี และการเผชิญปัญหาใหม่ๆ

(6) การปฏิรูปสังคม

การศึกษาจะต้องปฏิรูปสังคมให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมทางสังคม เอื้ออำนวยต่อสังคม จัดระบบการอยู่ร่วมกันทางสังคม สร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ ให้โรงเรียนเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ผู้สอนเป็นผู้จัดการที่สร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เชิงบวกและมีการประกันคุณภาพการศึกษา

ประเวศ วะสี (2542 : 9-11) กล่าวว่า การศึกษาทั่วโลกจะใช้วิชาเป็นตัวตั้ง จึงสร้างปัญหามากมาย จำเป็นต้องศึกษาโดยใช้ความจริงเป็นตัวตั้ง ควรศึกษาถึงความจริง ซึ่งมีอยู่ 3 เรื่องคือ

(1) ศึกษาให้รู้จักตนเอง เข้าใจพื้นฐานความเป็นมนุษย์ ต้องเข้าใจว่าเรามีวิญญาณรับรู้ได้จากตนเองและจากภายนอก แล้วนำมาสังเคราะห์ให้สูงขึ้น ปัจจุบันการศึกษาของเราสร้างคนพิการเกือบทั่วประเทศ เพราะไม่รู้จักตนเอง ความพิการในที่นี้คือ พิการทางการรับรู้ ซึ่งมีสภาพที่สาหัสไปกว่าการพิการทางกายมากนัก

(2) ศึกษาเข้าใจสภาพแวดล้อม ซึ่งมีการเชื่อมโยงและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มนุษย์ควรศึกษาร่วมไปกับความเป็นจริง ไม่แยกจากสิ่งแวดล้อมแล้ว การเรียนก็ไม่น่าเบื่อ เกิดความสนุก

(3) ศึกษาให้เข้าใจปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม และจัดการศึกษาให้เกิดความสัมพันธ์เกื้อกูลต่อกัน สภาพแวดล้อมมีปฏิสัมพันธ์กับมนุษย์ตลอดเวลา ถ้าศึกษาให้เข้าใจจิตใจคนก็จะเกิดในสภาพแวดล้อมนั้น

ในเวลานี้เราจำเป็นต้องปรับกระบวนการเรียนรู้ใหม่ ไม่ใช่วิชาเป็นตัวตั้งแต่ให้เป็นตัวประกอบนำความจริงมาเป็นตัวตั้ง เป็นหลักในการศึกษาวิชาความรู้จะดีขึ้น จิตใจก็จะพัฒนาขึ้นเนื่องจากจริยธรรมเกิดได้ในกระบวนการเรียนรู้ที่ดี การปรับวิธีการเรียนรู้ควรดำเนินการดังนี้

(1) ลดการเรียนท่องจำวิชาต่างๆ ให้มาก

(2) เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ กิจกรรมและการทำงาน

(3) นำประสบการณ์ความรู้จากการทำกิจกรรมมาสังเคราะห์เป็นปัญญาที่สูงขึ้น

การศึกษาเป็นฐานที่กว้าง มีบุคลากรและทรัพยากรมากมาย ถ้าเรานำกองทัพที่ใหญ่เคลื่อนสัปยุทท์ไปในสังคม สังคมก็จะเปลี่ยนแปลงเป็นสังคมที่ดี ดังนั้น จึงควรให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีโดยเน้นการมีประสบการณ์ การทำกิจกรรม รู้จักทางเลือกที่เหมาะสม ซึ่งเป็นการฝึกสมาธิด้วยฝึกหัด สร้างความเป็นชุมชน ฝึกการจัดการ การติดต่อ สื่อสาร การอยู่ร่วมกัน การทำงานร่วมกันด้วยความสุขและสร้างสรรค์ และนำประสบการณ์มาสังเคราะห์เป็นปัญญาที่สูงขึ้น ซึ่งมีวิธีการ 10 ประการ คือ

(1) ฝึกสังเกตในสิ่งที่ตนทำ เมื่อฝึกปฏิบัติแล้ว ความเป็นวิทยาศาสตร์ที่เกิดจริยธรรม และจิตวิญญาณก็เกิด

(2) ฝึกการบันทึก คนไทยไม่ค่อยนิยมการบันทึก จึงควรได้พัฒนาในเรื่องนี้ให้มาก การฝึกควรให้เหมาะสมแก่วัย ในวัยเด็กเล็กอาจใช้การวาดรูปเป็นการบันทึกก็ได้

(3) ฝึกนำเสนอ การฝึกนำเสนอจำเป็นต้องทำในชั้นเรียนที่มีจำนวนผู้เรียนไม่มาก โรงเรียนในประเทศไทยมีจำนวนไม่น้อยที่ต้องปรับปรุง เพื่อที่จะพัฒนาผู้เรียนในด้านนี้ให้ได้

(4) หัดฟัง การได้ฟังมากจะทำให้ฉลาดมากเป็นพหูสูตร

(5) ฝึกการปจฉา- วิสัชนา การถามตอบช่วยให้เกิดปัญญามากกว่าการท่องจำเพียงอย่างเดียว

(6) ฝึกตั้งคำถาม การตั้งคำถามเป็น จะช่วยให้เกิดปัญญา แม้ยังไม่อาจหาคำตอบได้ก็ตาม

(7) ฝึกค้นหาคำตอบ หลังจากตั้งคำถามแล้วก็ไปค้นตำรา การเรียนโดยตั้งคำถาม แล้วไปค้นหาคำตอบ จะได้รับความภาคภูมิใจและมีภูมิต้านทานมากกว่าการท่องจำจากตำราแต่ประการเดียว และจะพบว่าตำราทั้งเล่มก็มีส่วนบกพร่อง ทำให้ตำราได้พัฒนาขึ้นด้วย

(8) ทำวิจัย การวิจัยไม่ควรแยกจากการเรียนรู้ การวิจัยเพื่อคำตอบเป็นเรื่องที่ใครๆก็ทำได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องลึกซึ้งที่เข้าใจเฉพาะกลุ่มเท่านั้น

(9) เชื่อมโยงความรู้ ควรมีความรู้ที่พอเหมาะไม่ต้องมีมาก แต่ต้องเชื่อมโยงกัน ความเข้าใจโดยความเชื่อมโยงเรียกว่าปัญญา คนทุกวันนี้มีความรู้มากแต่ปัญญาน้อย ความเป็นจริงจะเชื่อมโยงหมดทั้งจักรวาล อันเป็นหลักอภิปรัชญา

(10) พบตัวเอง เมื่อเชื่อมโยงความรู้ได้แล้วจะต้องทำให้ลดอัตตาลง ลดความเห็นแก่ตัว เห็นความเชื่อมโยงว่าตัวเราเป็นอย่างไร ทำให้รักคนอื่นมากขึ้น การพัฒนาทางจิตวิญญาณก็จะเต็มอ้อมมีความสุข

วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวช (2542 : 75-80) กล่าวว่า ปัญหาการสอนที่ทำทนาย คือ การเป็นครูมีภาระหน้าที่สอนนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนนั้น ใ่วว่าจะดำเนินการได้ตามหลักการ และทฤษฎีที่เคยเรียนรู้อย่างได้หมดทุกประการ มีหลายสิ่งหลายอย่างที่คุณครูมักจะรำพึงกับตนเอง ว่าทำไมไม่สามารถปฏิบัติได้ตามที่ตนเองว่าเรียนมา ต้องมีการศึกษา หาวิธีแก้ปัญหาย่อยๆอย่างไม่รู้จักจบ

นอกจากนี้ วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวช ยังกล่าวว่า สภาพที่ไม่พึงปรารถนาของนักเรียน ได้แก่

(1) นักเรียนเรียนรู้โดยการฟัง

ท่านเป็นครูที่เคยพบกับสภาพการเรียนการสอนอย่างนี้หรือไม่ นักเรียนได้แต่เป็นผู้นั่งฟังที่ดี ไม่มีปฏิสัมพันธ์ใด ทั้งขณะที่กำลังเรียนหรือเรียนจบหัวข้อเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้ว แม้ว่าครูจะเปิดโอกาสให้ซักถาม บางทีครูเสียเวลาระดับให้คิดก็ได้เพียงบางคำถาม เพราะนักเรียนไม่คุ้นกับการซักถามปัญหา ไม่มีความมั่นใจในการซักถามเกรงว่าคำถามของตนเองจะถูกเพื่อนหัวเราะเย้ยหยันว่าเป็นคำถามเขยๆ ไม่น่าซักถาม เกรงว่าจะถูกครูตำหนิว่าเรียนแล้วไม่เข้าใจ ไม่ตั้งใจฟัง การให้นักเรียนเข้ากลุ่มเพื่ออภิปรายประเด็นปัญหาตามที่ครูมอบหมายดูเหมือนว่าครูจะแก้ปัญหาให้นักเรียนได้พูดแสดงความคิดเห็น กล้าแสดงออกในระดับหนึ่ง เพราะพูดต่อหน้าคนที่ในกลุ่มขนาดเล็กกว่านักเรียนทั้งชั้น แต่ก็มักจะพบว่า มีเฉพาะบางคนเท่านั้นที่พูด บางคนแทบจะไม่ได้พูดหรือไม่ได้พูดเลย

(2) นักเรียนไม่สามารถฝึกปฏิบัติภายใต้เงื่อนไขหรือสถานการณ์ที่กำหนด

การให้นักเรียนเขียนผลงาน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนเรียงความ บทความ คำขวัญ บทร้อยกรองหรืออื่นๆ นักเรียนมักจะอ้างว่าไม่มีข้อมูล เขียนไม่ออก ไม่มีอารมณ์ สภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย ต้องขออนุญาตเขียนนอกเวลาเรียน เป็นการบ้าน ขยายเวลาที่กำหนดให้ เช่นเดียวกับการให้นักเรียนสร้างสิ่งประดิษฐ์ วาดภาพ หรืองานศิลปะในลักษณะอื่นๆ นักเรียนมักจะอ้างว่าทำไม่ได้ในเวลาเรียน มีเวลาเรียนในคาบเรียนน้อยเกินไป วัสดุอุปกรณ์มีไม่ครบ สถานที่ฝึกปฏิบัติงานไม่เหมาะสม

(3) นักเรียนชอบลอกเรียนแบบ

สิ่งที่ครูมักพบเสมอคือ การกำหนดขอบข่ายของงานให้นักเรียนตั้งปัญหาเอง ไม่ว่าจะเป็นหัวข้อเรื่อง โครงการ โครงงาน เพื่อฝึกปฏิบัติการทำงานอย่างมีกระบวนการ นักเรียนมักจะทำให้คำตอบว่า คิดไม่ออก ไม่รู้จะตั้งปัญหาอย่างไร จะทำอะไร มีสมมติฐานว่าอย่างไร ต้องขออนุญาตไปศึกษาค้นคว้า ขอคู่มืออย่าง และมักพบว่านักเรียนบางคนทำได้แค่ดัดแปลง เลียนแบบงานที่เคยเผยแพร่แล้ว หรือแม้กระทั่งลอกของคนอื่นมาส่งครู

สภาพที่ไม่พึงปรารถนาของครู ได้แก่

(1) ครูช่างตำหนิ ดุด่า

สภาพทั่วไปที่พบกับครูหลายๆคน มักจะให้นักเรียนตั้งใจฟัง บรรยายภาคภายในชั้นเรียนต้องเงียบ เมื่อครูซักถามต้องตอบได้ถูกต้อง ถ้าไม่ได้คำตอบมักจะถูกลงโทษด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่งถ้าไม่มีสภาพการณ์ดังกล่าว นักเรียนจะถูกดุด่าลงโทษ ทำให้เสียเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จนนักเรียนต้องจำยอมอยู่ในสภาพที่มีจิตใจไม่เป็นปกติ เรียนรู้ด้วยความวิตกกังวลและถูกบังคับจิตใจ

(2) ครูวัดผลไม่รอบคอบ

การตรวจผลงานที่เป็นแบบฝึกหัด ครูมักจะตรวจโดยทำเครื่องหมาย ✓ หรือ ✕ หรือไม่ให้ให้นักเรียนแลกรับตรวจ โดยครูเฉลยบนกระดานดำนักเรียนหลายคนอยากรู้ว่าที่ผิด ผิดเพราะเหตุใด ครูไม่ได้บอก เพียงแต่ให้นักเรียนแก้ไขส่งใหม่ ถ้าทำผิดมากก็มักจะถูกลงโทษ บางครั้งครูหลงตนเองได้แต่ตำหนินักเรียน โดยลืมตนเองว่าสอนอย่างไรนักเรียนจึงทำแบบฝึกหัดผิดมากมาย

ผลงานที่เป็นชิ้นงานอันได้จากการฝึกปฏิบัติของนักเรียน เมื่อนำส่งแล้ว ครูมักจะให้คะแนนรวมแบบรวบยอด ไม่มีการจำแนกแจกแจงก่อนว่างานชิ้นนั้นมีเกณฑ์ให้คะแนนด้านใดบ้างด้านละกี่คะแนน ทำให้นักเรียนบางคนรู้

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2542 : 49-50) กล่าวว่าคุณภาพการสอน ขึ้นอยู่กับการสร้างสรรค์
สิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ ซึ่งส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนทุกคน ผู้สอนจะต้อง

(1) สามารถประยุกต์ใช้ยุทธศาสตร์และการจัดระบบได้อย่างกว้างขวาง เหมาะสม
สอดคล้องกับการเรียนรู้ และความต้องการทางการศึกษาของผู้เรียน สภาพแวดล้อมของโรงเรียน
และสาระการเรียนรู้ที่สอน กล่าวคือ

(1.1) รักษาบรรยากาศในชั้นเรียนที่นำไปสู่คุณภาพการสอนและคุณภาพการเรียนรู้

(1.2) จัดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่มและทั้งชั้น

(1.3) สอนให้ผู้เรียนรู้ว่าจะทำงานร่วมกันอย่างไร

(1.4) จัดโอกาสให้ผู้เรียนได้ค้นหาความช่วยเหลือ จากการทำงานและเพื่อนร่วมงาน

(1.5) ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาจิตใจและปัญญา

(1.6) เชื่อมโยงสื่อการเรียนรู้ใหม่กับชีวิตของผู้เรียน

(2) สามารถติดตามการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายบุคคลใช้ข้อมูลย้อนกลับ วางแผน
สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนเป็นรายบุคคล เป็นกลุ่ม และทั้งชั้น กล่าวคือ

(2.1) ตัดสินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยใช้เกณฑ์ที่ชัดเจน

(2.2) สังเกตผู้เรียนและกลุ่มของผู้เรียนด้วยการกำกับที่เจาะจง

(2.3) ให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงบวกและช่วยผู้เรียนที่มีความเข้าใจไม่ถูกต้อง และมี
ความคิดรวบยอดที่ผิด

(2.4) ให้รายละเอียดของข้อมูลเพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าควรปรับปรุงการเรียนรู้ของตนอย่างไร

(2.5) ให้นักเรียนได้ร่วมประเมินบทเรียน

(3) ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างอิสระฝึกการใช้ภาษา และคาดหวังว่าผู้เรียนมีความ
รับผิดชอบในการเรียนรู้ กล่าวคือ

(3.1) ให้ผู้เรียนได้ร่วมวางแผนการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ที่มีค่า

(3.2) ให้ผู้เรียนได้ค้นหาและปฏิบัติตามแผนงานที่วางไว้

(3.3) สนทนาเกี่ยวกับการเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน

(3.4) ค้นหาข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียนเกี่ยวกับบทเรียนหรือโครงการที่ทำ

(3.5) อภิปรายผู้เรียนเกี่ยวกับกระบวนการประเมินผลที่เหมาะสม

(3.6) ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผล

(3.7) ช่วยให้ผู้เรียนได้อธิบายรายงานผลการปฏิบัติของผู้เรียน

(4) พัฒนาความสัมพันธ์เชิงจริยธรรมบนพื้นฐานทักษะการสื่อสารที่ดี ให้การยอมรับผู้เรียนทุกคน และคาดหวังว่าจะได้รับการยอมรับจากผู้เรียน กล่าวคือ

(4.1) ให้โอกาสผู้เรียนพูดถึงประสบการณ์ส่วนตัวและความคาดหวังของตนเองเกี่ยวกับการทำงานในชั้นเรียน

(4.2) เชื่อมโยงประสบการณ์ต่างๆและความรู้ของผู้เรียนแต่ละคนให้มีการพัฒนา ด้านความรู้และความเข้าใจใหม่ๆ

(4.3) สร้างความรู้และความเข้าใจแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม

(4.4) ส่งเสริมการเคารพซึ่งกันและกันและระกว้างผู้เรียนด้วยกัน

(4.5) ใช้สไตล์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบเป็นรายบุคคล

(5) มีความรู้ที่ทันสมัยและสนับสนุนข้อคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรอย่างกระตือรือร้น กล่าวคือ

(5.1) เตรียมการยอมรับเกี่ยวกับความรู้และกระบวนการเรียนใหม่ๆ

(5.2) พร้อมที่พูดว่าไม่รู้ แต่ก็พร้อมที่จะหาคำตอบ

(5.3) ให้โอกาสผู้เรียนประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะในสถานการณ์ต่างๆ

(5.4) ใช้วิทยาการของชุมชนให้เป็นประโยชน์ในการเรียนของผู้เรียน

(6) เชี่ยวความสามารถในการเรียนของผู้เรียนทุกคน คาดหวังว่าผู้เรียนทุกคนจะเรียนรู้และส่งความคาดหวังนี้ไปยังแต่ละบุคคล โรงเรียนและชุมชน กล่าวคือ

(6.1) คาดหวังให้ผู้เรียนได้ใช้เวลาของตนในการทำงานอย่างขยันขันแข็งของตน

(6.2) ชื่นชมความสำเร็จและยอมให้นักเรียนทุกคนได้แสดงความเข้มแข็งของตน

(6.3) สื่อสารถึงความคาดหวังว่าผู้เรียนจะต้องประสบผลสำเร็จ

(6.4) ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการขัดเกลาและการทำงานของตนให้สมบูรณ์ และสอนให้รู้ว่างานนี้เขาจริงเขาจังและมีคุณค่าเหมาะสมกับเวลาที่เสียไป

(6.5) แสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าตนเองจะสามารถบรรลุมาตรฐานได้อย่างไร

(7) กระตือรือร้นในการฝึกผู้เรียนเข้าสู่ประสบการณ์แห่งการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้เรียนเห็นว่ามีความสำคัญต่อชีวิตของตน กล่าวคือ

(7.1) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้เทคโนโลยีเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ

(7.2) กระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาการแก้ปัญหาและทักษะที่ต้องการ

(7.3) ทำเป้าหมายของการทำงานในห้องเรียนให้ชัดเจน

(7.4) สร้างความเชื่อมโยงระหว่างสาระการเรียนรู้กับโลกภายนอก

(7.5) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสภาพแวดล้อมต่างๆ

(7.6) ช่วยเหลือผู้เรียนให้ตระหนักถึงความเชื่อมโยงระหว่างการศึกษากับการฝึกงานและการทำงานและแบบแผนชีวิต

(8) ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างความเชื่อมโยง เข้าใจความสัมพันธ์ทั้งในและระหว่างสาระการเรียนรู้ กล่าวคือ

(8.1) ให้ความรู้แก่ผู้เรียนในเรื่องสื่อที่จะต้องใช้และให้ผู้เรียนรู้ว่าเมื่อใดที่ตนทำถูกต้องเหมาะสมกับภาพงานในระดับที่ใหญ่ขึ้น

(8.2) ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่ได้อภิปรายกันในชั้นเรียนและสิ่งที่กำลังเป็นไปในชุมชน

(8.3) แสดงให้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างความรู้เชิงทฤษฎีกับความรู้เชิงปฏิบัติ

สีปพนนท์ เกตุทัต (2542 : 15) กล่าวว่า การสร้างคนให้เป็นคนเก่ง ดี และมีความสุขได้แก่ การสร้างคนไทยให้เป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติที่พึงประสงค์ในด้านการเป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุขนั้น มีผลการศึกษาของศาสตราจารย์สุมน อมรวิวัฒน์ และคณะ สรุปว่า ดี หมายถึง การมีวินัย และการมีค่านิยมประชาธิปไตย

วินัย ประกอบด้วย

- (1) สนใจใฝ่รู้
- (2) มีสติควบคุมตนเอง
- (3) รับผิดชอบ
- (4) มีเหตุผล
- (5) ซื่อสัตย์
- (6) ขยัน

ค่านิยมประชาธิปไตย ประกอบด้วย

- (1) เห็นคุณค่าตนเอง
- (2) ทำหน้าที่ของตนเองอย่างสมบูรณ์
- (3) ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น
- (4) เคารพกติกาของสังคม
- (5) ทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็น มีเหตุผล และเสียสละ

เก่ง หมายถึง การมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- (1) มีความสามารถในการใช้ภาษา ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน
- (2) มีตรรกะคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ที่ช่วยให้เกิดการสังเกต ประมวล จัดกลุ่ม เชื่อมโยง ตั้งสมมุติฐานและทดลอง

- (3) มีทักษะทางดนตรี และจังหวะการเคลื่อนไหว
- (4) สื่อสารสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้
- (5) มีความลึกซึ้งภายในจิตใจ และเอื้ออาทรต่อสิ่งแวดล้อม

ความสุข หมายถึง คุณสมบัติต่อไปนี้

- (1) มีความรัก และการแบ่งปัน
- (2) เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างความจริง ความงาม และความเป็นธรรม
- (3) ประพฤติชอบ มีความสงบสุข สันติ และไม่เบียดเบียน
- (4) บริโภคสิ่งต่างๆ ด้วยปัญญา ไม่ตกอยู่ใต้อิทธิพลของกระแส

1.1.1.5 ปัญหาของนักเรียน

1.1.1.5.1 ความหมายของปัญหา

กรรณิการ์ พันศิริกุล (2521 : 5) ได้ให้ความหมายของปัญหาสรุปได้ว่า ปัญหา หมายถึง อุปสรรคและความรู้สึกไม่สบายใจ

มนูญ เป้นเจริญ (2522 : 6) ได้ให้ความหมายของปัญหาสรุปได้ว่า ปัญหา หมายถึง อุปสรรคและความรู้สึกไม่สบาย เป็นความวิตกกังวลใจและความทุกข์ระทมใจ

ศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2523 : 6) ได้ให้ความหมายของปัญหาสรุปได้ว่า ปัญหา หมายถึง ความซับซ้อนใจ กังวลใจ ลังเลใจ ทุกข์ใจ และเศร้าใจ

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะเห็นว่า ปัญหาหรือความไม่สบายใจมีความกังวลใจ หรือทุกข์ทรมานใจ เป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาแก้ไข ถ้าหากได้พิจารณาแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมแล้วจะขจัดความรู้สึกไม่สบายใจต่าง ๆ นั้นไปได้ และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.1.1.5.2 ปัญหาของนักเรียน

แซนเดอร์สัน (พวงสร้อย วรรณกุล. 2522 : 13 ; อ้างอิงจาก Sanderson. 1954 : 290) จำแนกปัญหาที่ผู้ให้คำปรึกษาแนะแนวในโรงเรียนในรัฐแคลิฟอร์เนีย (Californai School) เปิดเผยโดยการจัดอันดับของปัญหาที่นักเรียนเผชิญจากมากไปหาน้อยตามลำดับดังนี้ ปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับการเรียน ปัญหาเกี่ยวกับอนาคตด้านการศึกษา ปัญหาเกี่ยวกับอาชีพและการทำงาน ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและการสอน

บัวทอง สว่างโสภาคกุล (2525 : 10) กล่าวว่า ปัญหาของนักเรียนซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายได้แก่

ปัญหาเกี่ยวกับการเรียน เช่น อยากทราบวิธีเรียนที่ดีขึ้นกว่าเดิม การไม่เข้าใจบทเรียน วิธีการแสดงออกในชั้นเรียนอย่างเหมาะสม เป็นต้น

ปัญหาเกี่ยวกับรูปร่างและสุขภาพของตน เช่น น้ำหนักมากเกินไป รูปร่าง ท่าทาง การพูดจา เป็นต้น

ปัญหาเกี่ยวกับสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น เช่น การคบเพื่อนใหม่ วิธีการแสดงออกให้เพื่อนชอบ

ปัญหาสภาพอารมณ์และจิตใจ เช่น การกระทำในสิ่งทีก่อให้เกิดความเสียใจภายหลังการแสดงอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม ความรู้สึกกระทบกระเทือนใจง่าย ความรู้สึกละอายต่อการทำผิด

พงษ์พันธ์ พงษ์ไธยา (2525 : 75-169) กล่าวถึงนิสิตผู้มีปัญหา มักเกิดความรู้สึกรู้หรือไม่แน่ใจตนเอง เช่น ไม่รู้ว่าตนเองถนัดอะไร สนใจอะไร ไม่รู้ว่าจะเลือกแนวทางในการศึกษาและการทำงาน อย่างไรก็ตามก็ดีตลอดจนไม่แน่ใจว่าตนเองได้ใช้ความสามารถที่อยู่ไปในทางที่ถูกที่ควรและเหมาะสมกับตนเองมากนักน้อยเพียงใด

เอนกกุล กรี่แสง (2526 : 60-63) ได้ให้ความเห็นว่า บุคคลธรรมดาจะพยายามปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมทางสังคมอยู่เสมอ แต่การที่ปรับตัวไม่ได้นั้นอาจเกิดจากสถานการณ์ต่างๆ เช่น ความยากจน ครอบครัวยากจน ความบกพร่องส่วนตัว ถูกตามใจจนเคยตัวและข้อบกพร่องของโรงเรียนโดยเฉพาะที่เกิดจากการสอนของครู

ประยุทธ์ วัชรดิษฐ์ (2526 : 29) และสถิต วงศ์สวรรค์ (2527 : 1-6) ได้กล่าวถึงปัญหาของนักศึกษาไว้หลายประการ คือ

(1) ปัญหาการเรียนของเด็ก อาจเกิดจากความผิดปกติของร่างกายและสมอง ได้แก่ พวกเรียนช้า เด็กเรียนเร็ว เรียนอ่อน ตลอดจนถึง การที่เด็กไม่สนใจเรียนหรือเลิกเรียนวิชาที่ไม่ตรงกับความสามารถ ความสนใจ อันเป็นสาเหตุให้เกิดการสอบตกซ้ำชั้น หรือขาดอุปกรณ์การเรียน การไม่ชอบครู ไม่ชอบโรงเรียน ไม่รู้จักแบ่งเวลาเรียน เป็นต้น

(2) ปัญหาทางเศรษฐกิจ ได้แก่ สภาพที่รายได้ไม่พอกับรายจ่าย การแก่งแย่งกันทำมาหากิน สิ้นค้าเครื่องอุปโภค บริโภคมีราคาสูงขึ้น ค่าของเงินลดลง เหล่านี้ทำให้เกิดการเงินของแต่ละครอบครัวส่วนใหญ่เดือดร้อน หัวหน้าครอบครัวต้องช่วยช่วยในการหาเงินมาจุนเจือครอบครัวเพิ่มขึ้น ทำให้ไม่มีเวลาในการอบรมดูแลสมาชิกในครอบครัว เด็กถูกชักนำไปในทางที่ชั่ว หรือตัวหัวหน้าครอบครัวเกิดความรู้สึกไม่สามารถแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจได้ จึงหันไปหาอบายมุข โดยคิดว่าอาจจะมีโชคบ้างก็ได้ ในทำนองเดียวกันกับพวกที่ฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง แต่ไม่รู้จักการใช้จ่าย กลุ่มหลงอบายมุข ทำให้ใช้จ่ายเงินเกินขอบเขต หรือแม้กระทั่งครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีมาก เด็กๆได้รับการเอาอกเอาใจใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือย ทำให้สนใจสิ่งอื่นมากกว่าการเรียน

(3) ปัญหาทางสังคม เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา รวมทั้งอารยธรรมวัฒนธรรมจากต่างประเทศต่างไหลเข้ามาไม่ขาดสาย ทั้งในด้านขนบธรรมเนียมประเพณีและ

วัฒนธรรม ทำให้เกิดปัญหาในด้านการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ซึ่งบางครั้งทำให้ถูกชักชวนไปในทางที่ไม่ถูกไม่ควร รวมไปถึงการคบเพื่อน หรือการทำทางที่ไม่เหมาะสมขาดพื้นฐานทางศีลธรรม ไม่มีความรับผิดชอบในฐานะเป็นหัวหน้าหรือเป็นสมาชิกของกลุ่มในสังคม

(4) ปัญหาที่เกิดจากการเพิ่มของประชากร จากการที่ประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้ความเป็นอยู่ในครอบครัว เกิดการแออัดยัดเยียด ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวไม่มั่นคงเหมือนแต่ก่อน ก่อให้เกิดปัญหาในด้านจิตใจตามมา

(5) ปัญหาการว่างงาน สืบเนื่องมาจากการเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างรวดเร็วทำให้ผู้จบการศึกษาเพิ่มจำนวนมากขึ้น เมื่อจบออกมาแล้วก็ไม่สามารถหางานทำได้ หรือไม่สามารถสอบเข้าเรียนต่อในสถาบันชั้นสูงต่อไปได้ ทำให้เกิดสภาพการใช้เวลาว่างไปในทางที่ผิด รวมไปถึงปัญหาของผู้ที่ไม่สามารถเลือกอาชีพตามที่ตนถนัดหรือสนใจ ทำให้การปฏิบัติงานต่างๆ ไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร

(6) ปัญหาด้านสุขภาพ อันได้แก่ การอ้วนเกินไป ผอมเกินไป สูงหรือเตี้ยจนเกินขนาดปกติ รวมไปถึงการบกพร่องของร่างกายอื่นๆ เช่น การมีโรคประจำตัว สุขภาพไม่ปกติ มีความวิตกกังวล หรือการแสดงออกของอารมณ์ต่างๆ เกินระดับปกติ

(7) จำนวนนักเรียนในโรงเรียนแต่ละแห่งเพิ่มมากขึ้น อัตราส่วนระหว่างครูกับนักเรียนไม่สมดุลกัน ครูจึงไม่สามารถดูแลนักเรียนได้อย่างใกล้ชิด จึงจำเป็นต้องมีบริการแนะแนวขึ้นช่วยเหลือนักเรียน ป้องกัน แก้ไขปัญหา และส่งเสริมพัฒนาการให้แต่ละคนได้พัฒนาตนเองจนถึงขีดสุด

(8) วิทยาการใหม่ๆ มีเพิ่มมากขึ้นทุกทีจนตามไม่ทันจึงไม่ทราบข้อมูลเพียงพอ การเลือกศึกษาต่อจึงเป็นปัญหาและมีอาชีพใหม่ๆ เพิ่มมากขึ้น นักเรียนควรจะทราบข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพนั้นๆ อย่างแจ่มกระจ่าง เพื่อสามารถวิเคราะห์และวางแผนการประกอบอาชีพสำหรับตนเองได้อย่างเหมาะสม จึงควรมีบริการแนะแนวในโรงเรียนเพื่อตอบสนองความต้องการนี้

(9) จำนวนคนที่ทำงานมีมากกว่าหน่วยงานมาก ความไม่สมดุล อันนี้ทำให้มีการแข่งขันกันสูงเพราะหน่วยงานมีโอกาสดัดเลือกมาก เฉพาะอย่างยิ่งต้องจ้างในอัตราค่าจ้างสูงตามกฎหมายกำหนด จึงต้องเลือกคนที่มีความสามารถ มีประสบการณ์ เคยอบรมหรือฝึกงานนั้นๆ มาเพื่อให้คุ้มค่าจ้าง บริการแนะแนวจึงมีบทบาทช่วยแนะให้ได้รับการศึกษาและฝึกงานอาชีพที่เหมาะสมกับแต่ละบุคคล เพื่อให้มีโอกาสเข้าทำงานและรุ่งเรืองในหน้าที่

(10) พ่อแม่นิยมส่งลูกไปศึกษาในเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่ๆ เพราะการศึกษาในท้องถิ่นยังมาเจริญทัดเทียมกัน เมื่อเด็กอยู่ห่างไกลพ่อแม่มักจะเกิดปัญหาด้านพฤติกรรมจึงต้องมีบริการแนะแนวให้ความช่วยเหลือ

(11) เนื่องจากการเห็นความสำคัญของความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นไปอย่างกว้างขวาง และความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นเหตุให้คนมีปัญหาต่าง ๆ กัน การปรับตัวก็ต่าง ๆ กัน จึงต้องการ คำปรึกษาและการแนะแนว

(12) ค่านิยมของคนไทยถือว่าการรับราชการเป็นอาชีพที่มีเกียรติ ฉะนั้นก็มักจะมุ่งเรียนเพื่อ เข้ารับราชการและมีทัศนคติไม่ดีต่ออาชีพศึกษา ส่วนใหญ่มุ่งศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งหลายคนไม่ ประสบผลสำเร็จ กลายเป็นปัญหาสังคม และทำให้ประเทศชาติขาดบุคลากรทางวิชาช่างฝีมือ บริการแนะแนวจึงต้องให้ข้อมูลให้เขาตัดสินใจได้ถูกต้อง

ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑูรย์ (2527 : 141-146) ได้กล่าวถึง ปัญหานักเรียนวัยรุ่นพบสรุปได้ ดังนี้

(1) ปัญหาด้านการเรียน นักเรียนทุกคนมีความคาดหวังที่จะสำเร็จการศึกษา ผู้ที่มีผลการ เรียนอ่อนย่อมขาดความสุข ขาดความเชื่อถือ และขาดความภาคภูมิใจในตนเอง ปัญหาการเรียนที่ พบคือ ไม่เข้าใจบทเรียน วางแผนเลือกวิชาเรียนไม่เหมาะสมกับความสามารถและความถนัด

(2) ปัญหาส่วนตัวและพฤติกรรมที่แสดงออกที่เป็นปัญหาคือ ความก้าวร้าว ชอบความ รุนแรง ชอบทำลายข้าวของ ทำลายความสงบ ชอบทะเลาะวิวาท การแต่งกายไม่เป็นระเบียบ

(3) ปัญหาปับคั้นทางด้านจิตใจ แสดงพฤติกรรมออกทางด้านสารท เช่น การเป็นคน ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ มีอารมณ์ที่รุนแรง โกรธง่าย เหม่อลอย ปล่อยเวลาเฉยๆ ลักษณะแสดงอาการ ที่ไม่มั่นใจในตนเองด้วยการย้ำคิดย้ำทำ

(4) ปัญหาด้านบุคลิกภาพ จะกังวลใจเรื่องบุคลิกภาพของตนเอง จะเป็นคนขี้อายไม่ แสดงออก แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศและวัย

สุชา จันทน์เฒ (2527 : 139-143) ได้สรุปปัญหาการเรียนที่เกิดขึ้นกับนักเรียนโดยยึดถือว่าการ เรียนเป็นงานและหน้าที่ของนักเรียนทุกคน ปัญหาที่เกี่ยวกับการเรียน เช่น เด็กเรียนซ้ำชั้น เด็ก สอบตก ปัญหาความเบื่อหน่ายต่อการเรียน

สมชาย ธีธฤณกุล (2530 : 86-88) ได้กล่าวถึงลักษณะของปัญหาที่สำคัญของวัยรุ่น เกี่ยวกับโรงเรียน พบสรุปได้ดังนี้ คือ

(1) ปัญหาการปรับตัวไม่ได้ในโรงเรียน เป็นปัญหาที่พบมากในโรงเรียนเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่ มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทั้งภายในร่างกายตนเอง และสถานการณ์สิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ภายใน โรงเรียนที่ตนเองไม่เคยพบเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กวัยรุ่นที่ต้องย้ายโรงเรียนใหม่ เช่น จบมัธยมชั้น ปีที่ 3 จากโรงเรียนหนึ่งแล้วไม่ต่อมัธยมศึกษาปีที่ 4 อีกโรงเรียนหนึ่ง

(2) ปัญหาด้านวิชาการ เด็กวัยรุ่นประสบปัญหานี้ในชั้นเรียน ยิ่งเรียนในชั้นที่สูงขึ้นความ ยากของวิชาต่างๆ ย่อมเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย เด็กที่มีสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์ปกติจะประสบปัญหานี้

มากกว่าเด็กที่มีสติปัญญาสูงกว่า ปัญหาด้านวิชาการนี้มีมากมายหลายประการ เช่น ปัญหาการเลือกวิชาเรียน ปัญหาการสอบตกบางวิชา ปัญหาการสร้างนิสัยในการเรียน ปัญหาในการพูดหน้าชั้น ปัญหาในการเรียนวิชาไม่เข้าใจ ปัญหาเกี่ยวกับแหล่งที่จะศึกษาค้นคว้า เป็นต้น

(3) ปัญหาการออกจากโรงเรียนกลางคัน เป็นปัญหาที่โรงเรียนต้องคำนึงถึงให้มากเพราะเด็กวัยรุ่นเหล่านี้ไม่ถึงวัยที่จะทำงานได้ วัยของเขา คือ การศึกษาหาความรู้เพื่อนำไปประกอบอาชีพในภายหน้า เมื่อออกจากโรงเรียนกลางคันไปแล้วและไม่มีความรู้ เด็กอาจจะรวมกันเป็นกลุ่มก่อเหตุทางอาชญากรรมขึ้นมาได้ ดังที่มีปัญหามากมายเนื่องจากวัยรุ่นก่อเหตุในปัจจุบันนี้

(4) ปัญหาความประพฤติและการก่อการวิวาทกัน ปัญหานี้จะพบมากในหมู่ของวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นที่คึกคะนอง ชอบเด่นดัง อาจสร้างปัญหาขึ้นเพียงเล็กน้อยจนถึงขั้นทะเลาะวิวาทกันขึ้นได้ เช่น การมีกิริยามารยาทไม่เรียบร้อย แต่งกายผิดระเบียบของโรงเรียน ชอบลักขโมยทำร้ายร่างกาย ขว้างปาระเบิด เป็นต้น

(5) ปัญหาในการคบเพื่อน มีทั้งในการคบเพื่อนเพศเดียวกันและการคบเพื่อนต่างเพศ เพราะวัยรุ่นบางคนไม่ทราบว่าตนเองควรจะปฏิบัติตนอย่างไรต่อเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศบางคน จึงอาจประสบปัญหาได้

(6) ปัญหายาเสพติดให้โทษ ซึ่งพบมากขึ้นในหมู่นักเรียนวัยรุ่นในปัจจุบัน ปัญหานี้เป็นปัญหาระดับชาติที่จะต้องอาศัยความร่วมมือหลายฝ่ายในการป้องกัน ปรามปราม และแก้ไข

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนและนักศึกษาโดยทั่วไปพอสรุปได้ว่า ปัญหาที่พบอยู่ทั่วไป คือ ปัญหาด้านการเรียน ปัญหาด้านสังคม ปัญหาด้านสุขภาพ ปัญหาด้านการเงิน ปัญหาด้านครอบครัว และปัญหาด้านเพื่อน ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะอยู่ในระบบการศึกษาที่ต่างกัน ระดับชั้นต่างกัน ล้วนประสบปัญหาด้านการเรียนในหลายๆ ด้านเหมือนกัน ซึ่งทำให้นักเรียนนักศึกษาไม่มีความสุขกับชีวิตการเรียน ทั้งยังอาจส่งผลทำให้ประสบความล้มเหลวทางด้านการเรียนได้

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เรย์โนลด์ (Reynolds. 1970 : 4879-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสอนสังคมศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐเทนเนสซีตะวันออก ผลการวิจัยพบว่า ด้านตัวผู้สอนมีอุปสรรคที่ทำให้ผู้สอนไม่สามารถปรับปรุงการเรียนการสอนได้ นั่นก็คือ ไม่มีเวลาเพียงพอ ด้านวิธีสอน อาจารย์ผู้สอนมุ่งสอนให้นักเรียนจำเนื้อหา มีอาจารย์ส่วนน้อยที่ใช้วิธีสืบสวนสอบสวน การศึกษารายกรณี การใช้อุปกรณ์

การสอนหนังสืออ่านประกอบมีน้อยมาก การเลือกหนังสือเป็นตำราเรียน ความพอใจของอาจารย์ส่วนมากต้องการให้มีการอบรมวิธีสอนสังคมศึกษาใหม่ ๆ

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

พิมพ์มาศ ตัณฑะเจริญรัตน์ (2532 : 97-101) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตตาก ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนมากที่สุด คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 5 รองลงมาคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ตามลำดับ

ถมรัตน์ บุญญานิตย์ (2541 : 80-83). ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6 ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้ระบุปัญหาและอุปสรรคการจัดการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เรียงจากมากไปหาน้อย จำนวนทั้งสิ้น 36 รายการ รายการที่เป็นปัญหามากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 42.60 ของผู้ตอบ คือ ความสนใจใฝ่เรียนของนักเรียนของนักเรียนไม่เท่ากัน เช่น ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมขาดความรับผิดชอบ ไม่สนใจศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง รายการที่เป็นปัญหาลงมาคิดเป็นร้อยละ 21.05 คือ ขาดแคลนสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน และมีจำนวนไม่เพียงพอ และคิดเป็นร้อยละ 16.84 คือ เนื้อหาวิชากับระยะเวลาไม่สัมพันธ์กัน เนื่องจากเนื้อหาที่ต้องสอนที่มากและการกระตุ้นนักเรียนให้เกิดความคิดเรื่องใดเรื่องหนึ่งต้องใช้เวลานาน ทำให้การจัดกระบวนการเรียนรู้ไม่ทันต่อเวลาและครูผู้สอน วิชาคณิตศาสตร์เป็นกลุ่มตัวอย่างได้ระบุปัญหาและอุปสรรคการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เรียงจากมากไปหาน้อยจำนวนทั้งสิ้น 30 รายการ รายการที่เป็นปัญหามากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 43.42 ของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ นักเรียนไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม เช่น ไม่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และไม่แก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยเฉพาะเด็กที่เรียนอ่อน รายการที่เป็นปัญหาลงมาคิดเป็นร้อยละ 19.74 คือ พื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนแตกต่างกันและคิดเป็นร้อยละ 17.11 คือ เนื้อหาวิชามีมาก การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้สอนไม่ทัน

จันทรา พวงยอด (2543 : 71) ได้ศึกษาการพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทธจักรวิทยา โดยใช้กิจกรรมและเทคนิคการประเมินผลจากสภาพจริง ผลการวิจัยพบว่า ประการแรก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความรับผิดชอบ ด้านการปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของโรงเรียนสูงขึ้นในทุกสัปดาห์ ประการที่สอง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความรับผิดชอบด้านการปฏิบัติตนในการเรียนสูงขึ้นเป็นลำดับจากสัปดาห์ที่ 1 ถึงสัปดาห์ที่ 3 และในสัปดาห์ที่ 4 นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการปฏิบัติตนในการเรียนลดลงเล็กน้อยและมีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นในสัปดาห์ที่ 5 และสัปดาห์ที่ 6 ตามลำดับ และประการที่สาม นักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความรับผิดชอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนด้านการปฏิบัติตนในการเรียน และด้านยอมรับผลการกระทำของตนเองสูงขึ้น หลังจากการใช้กิจกรรม และเทคนิคการประเมินผลจากสภาพจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สิริรัตน์ เทียมเสวีวงศ์ (2543 : 66) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเทคนิคการขาย โดยการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกับการสอนแบบปกติของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนกรุงเทพธุรกิจพาณิชยการ พบว่า การสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมมากที่สุด ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ถ้าครูผู้สอนไม่ยึดติดกับเนื้อหา เวลา และให้โอกาสนักเรียนทุกคนค้นพบตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตลอดชีวิตและผู้บริหาร ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาควรจัด อบรมเทคนิคการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ตลอดติดตามผลการนำไปใช้ในการปฏิบัติ เพื่อให้เกิดผลเป็นรูปธรรม

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า นักเรียนมีปัญหาทางการเรียนเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อันได้แก่ ครูยึดการสอนแบบเก่า คือมุ่งสอนให้นักเรียนจำเนื้อหา การจัดการเรียนการสอนที่ไม่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้นักเรียนไม่มีส่วนร่วมในการเรียนหรือกิจกรรม ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมเยอะทำให้เวลาเรียนไม่เพียงพอ นักเรียนไม่สนใจศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งปัญหาต่างๆจะทำให้นักเรียนไม่เป็นคนเก่งไม่เป็นคนดี และเป็นคนที่ไม่มีความสุขจากการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับปัญหาการเรียน

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาเข้าใจองค์ประกอบต่างๆที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และยอมรับว่า การที่บุคคลมีระดับสติปัญญาเท่ากันมิได้หมายความว่า จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากัน เพราะการที่บุคคลจะประสบผลสำเร็จทางการเรียนได้ดีเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา (Intellectual Factor) และองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา (Non – intellectual Factor) ดังที่ฮาร์วิกเฮอส์ท (Harvighurst. 1963 : 506) ได้กล่าวถึงข้อสรุปของ เทอร์แมน (Terman) ว่า ความแตกต่างของความสำเร็จของแต่ละบุคคลที่มีระดับสติปัญญาเท่ากัน ส่วนใหญ่เนื่องมาจากองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา

ส่วนในด้านองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญานั้น นักการศึกษา นักจิตวิทยา และนักแนะแนวพยายามที่จะศึกษาค้นคว้าวิจัยดูว่ามีอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่าที่ปรากฏขณะนี้ ผลการวิจัยส่วนมาก พบว่า องค์ประกอบที่นอกเหนือไปจากสติปัญญา มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจริง และมีเพียงส่วนน้อยที่การวิจัยพบว่า ไม่มีผลต่อการเรียน

กู๊ด (Good. 1973 : 7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement) ว่า หมายถึงความสำเร็จ (Accomplishment) ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ ในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกัน

นักศึกษาของภาควิชาอุดมศึกษาในปี พ.ศ. 2522 พบว่า องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนอันดับที่หนึ่งคือ ความสนใจและความตั้งใจในวิชาที่เรียนของผู้เรียนเอง ส่วนที่มีอิทธิพลรองลงมาคือ วิธีการสอนของอาจารย์และประสบการณ์ของอาจารย์ ส่วนความยากง่ายของวิชานั้นเป็นอิทธิพลลำดับที่เจ็ด ซึ่งนับว่ามีอิทธิพลน้อยมากเมื่อเทียบกับอิทธิพลอื่นๆ

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการเรียนรู้ การใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้จากการเรียนการสอน ซึ่งได้จากครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกัน

2.1.2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียน

คำว่า "นิสัย" หมายความว่า ความประพฤติที่เคยชิน (ราชบัณฑิตยสถาน : 2538)

คำว่า "นิสัย" คือแนวโน้มของบุคคลในการแสดงพฤติกรรมจนเป็นนิสัย และเป็นไปโดยอัตโนมัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้รับการฝึกฝนหรือประสบการณ์ (Eysench, Arnold and Meile. 1972 : 40)

คำว่า "นิสัยในการเรียน" "ทักษะในการเรียน" และ "เทคนิคในการเรียน" มีความหมายที่คล้ายคลึงกันจนอาจทำให้เกิดความสับสน ซึ่งเทคนิคในการเรียนนั้น หมายถึง กระบวนการต่างๆที่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียน ซึ่งได้แก่ วิธีการศึกษาค้นคว้า กระบวนการแก้ปัญหา ส่วนทักษะในการเรียนนั้น หมายถึง การนำความสามารถพิเศษหรือวิธีการมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับการเรียน ซึ่งได้แก่ วิธีอ่าน การจด และทำบันทึกย่อการสรุป และการศึกษาค้นคว้าถึงวัตถุดิบต่างๆในการเรียน (สุวิมล ว่องวาณิช. 2525 : 19-20) และโฮลท์แมน (Holtzman. 1965 : 17) ได้กล่าวเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมการเรียนที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับ 1) การใช้เวลาเรียน ซึ่งได้แก่ การรู้จักใช้เวลาว่างได้อย่างเหมาะสมในการเรียนและการทำงาน รู้จักแบ่งเวลาว่าควรทำเรื่องใดก่อนหลัง ไม่ผัดผ่อน หลีกเลียง รอเวลา ทำเวลากระชั้นชิด ไม่เสียเวลากับเรื่อง

ที่ไม่เป็นสาระจนเกินควร ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายทันต่อเวลา 2) วิธีการเรียน ได้แก่ การรู้จักใช้วิธีการเรียนที่ถูกต้อง มีการวางแผนเตรียมงานก่อนลงมือทำ รู้จักแหล่งข้อมูลที่ต้องการทราบ ทำงานด้วยความมีระเบียบรอบคอบ ทำงานให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นกล่าวได้ว่า นิสัยในการเรียน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพึงพอใจในการเรียนในทางปฏิบัติ เป็นวิธีการในการเรียนที่กระทำซ้ำๆจนกระทั่งกลายเป็นนิสัยติดตัวบุคคลนั้นไป ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาด้านการเรียนของนักเรียน

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่ประพฤติปฏิบัติจนเป็นประจำในทางการเรียนและเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพึงพอใจ มุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ โดยจะต้องมีลักษณะของความตั้งใจ มีการวางแผนการเรียน มีการจัดระบบการเรียน มีการแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

2.1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

มีด (Mead. 1971 : 175) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของบุคคลที่จะคาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคต

มิสเชล (Mischel. 1974 : 287) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกล และเล็งเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่าหรือมากกว่าผลที่จะได้รับในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติต่อ จากนั้นจะควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นเป็นตอนตามแผนที่วางไว้ เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต ซึ่งการดำเนินการปฏิบัติตามแผนนี้เป็นระยะเวลานานกว่าจะบรรลุผล หรือจะต้องทำเป็นจำนวนหลายครั้ง ซึ่งเป็นการควบคุมตนเองให้ละเว้นการกระทำบางอย่าง ในระยะเวลาหนึ่งจนกระทั่งได้ผลตามต้องการ

ซีกูรา (Sequera. 1975 : 2823- B) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของแต่ละบุคคลในการมองอนาคต การวางแผนและการจัดการเกี่ยวกับตนเองที่เป็นไปได้

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉินึก (2520 : 35) กล่าวว่า เป็นความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการอดได้รอได้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การรอรับรางวัลที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต แทนการรับรางวัลเล็กน้อย ซึ่งจะได้รับทันทีหรือการงดบำบัดความต้องการในปัจจุบันของตนเอง เพราะเล็งเห็นผลร้ายที่จะเกิดตามมา หรือการเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ตรงข้ามกับลักษณะมุ่งปัจจุบัน และอาจถือว่าเป็นลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลได้

รัตนา ประเสริฐสม (2526 : 86) กล่าวว่า การมุ่งอนาคตเป็นความสามารถที่จะมองการณ์ไกล และวาดภาพอนาคตของตน การมุ่งอนาคตเป็นการคำนึงถึงอนาคต และควบคุมพฤติกรรมไปสู่แนวทางนั้น

นาตยา ปิณฑานนท์ (2526 : 21-23) กล่าวว่า เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกโดยมีการคำนึงถึงผลของการกระทำนั้นๆ ว่าจะส่งผลร้ายหรือผลดีต่อตัวเองและสังคมอย่างไร ควรประพฤติหรือปฏิบัติอย่างไรจึงจะทำให้ไม่เกิดผลร้ายทั้งในปัจจุบันและอนาคต

เพ็ญแข ประจันปัจฉิม (2527 : 15) กล่าวว่า ลักษณะนิสัยมุ่งอนาคต หมายถึง ลักษณะนิสัยที่อดได้รอได้ รู้จักหักห้ามใจตนเองเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทาง ความสำเร็จหรือผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่หรือมีคุณค่ามากกว่า รวมทั้งความสามารถในการทำนาย หรือคาดการณ์ล่วงหน้าและมีความสัมพันธ์กับลักษณะนิสัยความรับผิดชอบด้วย

พนิดา สิ้นสุวรรณ (2527 : 8) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต เป็นความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการอดได้รอได้ในสภาพการณ์ต่างๆ เพราะเล็งเห็นผลภัยที่จะเกิดตามมาหรือการเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต

จรรยา สุวรรณทัต (2531 : 48) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า เป็นลักษณะของการมองอนาคตข้างหน้า ซึ่งเป็นการมองที่ลึกซึ้งกว้างไกลที่จะมีผลไม่เพียงแต่ตัวผู้มองเท่านั้น หากครอบคลุมไปถึงบุคคลอื่นและสังคมมนุษยชาติที่บุคคลนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยและถือว่าเป็นลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

จากเอกสารดังกล่าวพอสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต คือการที่บุคคลคาดการณ์ข้างหน้าเกี่ยวกับตนเอง มีการวางแผนเป้าหมายในอนาคต และมีการดำเนินการตามเป้าหมายที่ตนเองวางไว้ด้วยความเพียรพยายามให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ตั้งเอาไว้

2.1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

2.1.4.1 ความหมายของบุคลิกภาพ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษา ได้ให้ความหมายของคำว่า “บุคลิกภาพ” (Personality) ไว้แตกต่างกันดังนี้

โซเนน (สมคิด พรหมจุ้ย. 2526 : 12 ; อ้างอิงจาก Shoen. 1930.) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือการจัดระบบการทำหน้าที่ทั้งหมดหรือรวมกันของนิสัยต่างๆ ความคิดเห็นและอารมณ์ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นแตกต่างไปจากคนอื่นที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน

เบอร์นาร์ด (Bernard. 1970 :110) ได้สรุปความหมายของบุคลิกภาพไว้ว่า บุคลิกภาพเป็นสภาพรวมทั้งหมดของลักษณะทางกายภาพ พฤติกรรม แนวโน้มการกระทำ ความสามารถซึ่งอยู่ภายในและที่แสดงออกให้เห็น

ดิงค์เมเยอร์ (นิภา นิธยาน. 2530 : 26 ; อ้างอิงจาก Dinkmeyer. 1965) ได้ให้ความหมายของบุคลิกภาพไว้ว่า บุคลิกภาพ คือ สภาวะทุกอย่างอันประกอบขึ้นเป็นตัวบุคคล นับตั้งแต่สภาวะทางกาย อารมณ์ ทักษะ ความสนใจ ความคิด ลักษณะท่าทาง ความรู้สึก นิสัย ความสามารถทางปัญญา

ฮิลการ์ดและแอทกินสัน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 41 ; อ้างอิงจาก Hilgard and Atkinson. 1967.) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะรวมของบุคคลและวิธีการแสดงออกของพฤติกรรมของเขา

บุตร ประดิษฐวณิช (2533 : 30) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะภาพของบุคคลที่ปรากฏแก่สายตาของผู้อื่น หรือภาพที่แสดงในชีวิตสังคม

สิริชัย ประทีปฉาย (2533 : 3) ได้ให้ความหมายไว้ว่า บุคลิกภาพเป็นลักษณะโดยส่วนรวมของแต่ละบุคคลซึ่งมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของผู้พบเห็น

ศรีธรรม ธนภูมิ (2535 : 14) ให้ความหมายไว้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะนิสัย หรือพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกซ้ำๆ เพื่อตอบสนองและปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อม และสังเกตได้จากความสามารถ ความสนใจ ลักษณะเด่น ค่านิยม ทักษะ ทักษะที่เกี่ยวกับตนและความประพฤติ

แสงเดือน ไยโธสง (2538 : 8) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเด่นโดยส่วนรวมของบุคคลแต่ละคนที่แสดงออกมาทางร่างกายและจิตใจ อันจะทำให้บุคคลนั้นแตกต่างไปจากบุคคลอื่นๆ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะนิสัยที่รวมเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งเกิดจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลนั้นแตกต่างไปจากบุคคลอื่น

2.1.4.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ

กาญจนา คำสุวรรณ (2524 : 194-195) กล่าวว่า ประสบการณ์ที่เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม และส่งผลต่อบุคลิกภาพนั้น แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

(1) ประสบการณ์ร่วมทางวัฒนธรรม และประสบการณ์ที่บุคคลได้รับเหมือนกัน หรือต่างกัน มีผลให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกันตามความเชื่อ ทักษะ ค่านิยม ประเพณี และคำสอนของสังคมนั้น

(2) ประสบการณ์เฉพาะตัว เป็นอิทธิพลที่ได้รับจากการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ผู้ปกครอง ที่แตกต่างกันมีผลให้แต่ละคนได้รับการหล่อหลอมบุคลิกภาพไม่เหมือนกัน ผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูที่เหมาะสม ได้รับความรัก เอาใจใส่ดูแล ให้กำลังใจ ก็จะพัฒนาบุคลิกภาพไปในทิศทางที่เหมาะสม มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีเหตุผลและมองโลกในแง่ดี ในขณะที่ผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู

แบบปล่อยปละละเลยหรือเข้มงวด จะมีบุคลิกภาพไปในทิศทางตรงกันข้าม มีความก้าวร้าว ไม่ไว้วางใจคน หวาดระแวง และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสังคม

อีริคสัน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 42 ; อ้างอิงจาก Erikson. 1959) เชื่อว่า การพัฒนาบุคลิกภาพของมนุษย์นั้น มิได้หยุดยั้งแค่ว่าในวัยเด็ก แต่จะมีการพัฒนาลักษณะต่างๆของบุคลิกภาพอย่างเป็นระดับ ตลอดชีวิตของบุคคลแต่ละบุคคล

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 44) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพประกอบด้วย พันธุกรรม สิ่งแวดล้อม และช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล กล่าวคือ

(1) พันธุกรรม สิ่งถ่ายทอดทางพันธุกรรม ส่วนมากเป็นลักษณะทางกาย เช่น ความสูงต่ำ ลักษณะเส้นผม สีของผิว ชนิดของโลหิต โรคภัยไข้เจ็บบางชนิด และข้อบกพร่องทางร่างกายบางชนิด เช่น ตาบอดสี ศีรษะล้าน นิ้วเกิน มือติดกัน ฯลฯ ซึ่งลักษณะทางกายเหล่านี้เป็นอิทธิพลทางพันธุกรรมที่มีต่อบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลทั้งสิ้น

(2) สิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลต่อการพัฒนาของมนุษย์ทั้งพัฒนาการทางกาย ทางจิต และบุคลิกภาพ คือ บุคคลอื่นๆรอบตัวเรา ครอบครัว กลุ่มคน และวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมที่เป็นมนุษย์คนอื่น ๆ นี้ จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาทางบุคลิกภาพ ทัศนคติ และพฤติกรรมทางสังคมมนุษย์

(3) ช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล แสดงถึง ระดับพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจ อันเกิดจากอิทธิพลร่วมระหว่างพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และแม้ระยะสำคัญของพัฒนาการของมนุษย์ส่วนมากจะอยู่ในช่วงของชีวิตเด็กเป็นส่วนมาก

ฉลอง ภริมย์รัตน์ (2531 : 29-30) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ มี 2 ปัจจัยใหญ่ๆคือ

(1) องค์ประกอบด้านพันธุกรรม เป็นการถ่ายทอดยีนส์จากพ่อแม่ หรือบรรพบุรุษไปสู่ลูกหลาน ได้แก่ ลักษณะทางด้านรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง ผิวพรรณ อารมณ์ ตลอดจนระบบประสาทและเลือด เป็นลักษณะที่ติดตัวมาแต่เกิด

(2) องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อมทั้งที่เป็นธรรมชาติและสภาพวัฒนธรรม ประเพณี กฎเกณฑ์ ระเบียบต่างๆ ในสังคมที่บุคคลเกี่ยวข้องอยู่ เป็นผลให้เกิดการเรียนรู้และปรับตัวให้สมกับสภาพแวดล้อมนั้นๆ ได้แก่ ลมฟ้า อากาศ ที่อยู่อาศัย อาหาร ตลอดจนคนที่อยู่ใกล้ชิด องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมนี้มีผลให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้บุคลิกภาพของคนแตกต่างกัน

จากข้อความดังกล่าว สรุปได้ว่าอิทธิพลของพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม และช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลในการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคล ให้มีลักษณะที่แตกต่างกันไป

2.4.4.3 บุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี

การศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบ บี นั้น ฟรีดแมน และโรสเซนแมน (Friedman and Rosenman. 1974 : 164) สรุปลักษณะของบุคลิกภาพแบบเอ และบุคลิกภาพแบบบี ไว้ดังนี้

บุคลิกภาพแบบเอ (Type A Behavior Pattern Personality) หมายถึง บุคลิกภาพเร่งร้อน ชอบแข่งขัน และก้าวร้าว ชอบทำงานให้ได้มาก ๆ ในเวลาน้อย มีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว มีความมานะพยายามในการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ ชอบฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผล ชอบทำงานด้วยความรวดเร็ว ทนไม่ได้อะไรกับการทำงานล่าช้า มีความต้องการพักผ่อนน้อยกว่าคนอื่น และถูกกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกโกรธและก้าวร้าวได้อย่างง่าย

บุคลิกภาพแบบบี (Type B Behavior Pattern Personality) หมายถึง บุคลิกภาพที่มีความผ่อนคลาย ไม่รีบร้อน ไม่ก้าวร้าว มีลักษณะเรื่อยๆ หนึ่งๆ ชอบการพักผ่อนดำเนินชีวิตแบบง่ายๆ และไม่ชอบฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ในการทำงาน และไม่ชอบทำงานในเวลาอันรีบด่วน

การวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ และแบบบี

บุคลิกภาพแบบเอ และบุคลิกภาพแบบบี แบบวัดที่ใช้ในปัจจุบันมี 3 แบบ (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537 : อ้างอิงจาก Friedman and Roseman. 1974.) คือ

(1) แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง (Structured Interview : SI) ประกอบด้วยข้อคำถาม 25 ข้อเป็นการถามโดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองในสถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้คนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ ไม่สามารถทนได้ เช่น สถานการณ์ที่ทำให้เกิดความโกรธ สถานการณ์ที่มีการแข่งขันกันอย่างมาก แบบสัมภาษณ์นี้เป็นการวัดการแสดงออกทางด้านกายภาพ

(2) มาตราวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ ของ เฟรมมิงแฮม (Framingham Type A Scale : FTAS) เป็นแบบวัดรายงานตนเองเช่นเดียวกับแบบที่หนึ่ง ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ วัดทางด้านแรงขับมุ่งสัมฤทธิ์ การมีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว และการรับรู้ถึงความกดดันในการทำงาน

(3) แบบสำรวจการทำกิจกรรมของ เจนกินส์ (Jenkins' Activity Survey :VAS) เป็นแบบสอบถามรายงานตนเอง ซึ่ง อัจฉรา วงศ์วัฒนมงคล (2533 : 21) และชมพูนุท พงษ์ศิริ (2535 : 8-9) ได้ปรับปรุงเป็นแบบสอบถามประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ เป็นแบบวัดที่คล้ายกับแบบวัดแรกแต่ได้ดัดแปลงให้เป็นแบบสอบถามแบบปรนัย ได้วิเคราะห์คุณภาพแล้วปรากฏว่าคนที่ได้คะแนนจากแบบสอบถามนี้สูง จะเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเอ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนจากแบบวัดนี้ต่ำ จะเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบบี แบบวัดนี้จะวัดความรู้สึกที่มีต่อสถานการณ์ต่างๆ โดยเฉพาะสถานการณ์ในการทำงาน และสถานการณ์การแข่งขัน

นอกจากนี้ สตรูเปแคนอื่นๆ (Strube and others. 1987 : 50 (2) ; 413-420) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสำรวจกิจกรรมของเจนกินส์ ว่าเป็นแบบวัดบุคลิกภาพแบบเอ โดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองว่า มีการแสดงออกอย่างไร และได้ศึกษาพบว่า คนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ มีความเชื่อถือในความสำเร็จของงานมากกว่าความล้มเหลว มีแรงขับในการแข่งขันสูง มุ่งสัมฤทธิ์ และมีความรู้สึกว่าเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้ มูส และ มูส (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537 : 106 ; อ้างอิงจาก Moos and Moos. 1968) กล่าวว่า บุคลิกภาพของแต่ละบุคคล บรรยาภาศในครอบครัว และการเผชิญปัญหามีความสัมพันธ์กัน เช่น บุคคลที่มีบุคลิกภาพก้าวร้าว มีความขัดแย้งในใจ มักจะมาจากครอบครัวที่ปฏิเสธหรือไม่ยอมรับบุตรหรือธิดา ครอบครัวที่ปล่อยปละละเลยบุตรมากเกินไป หรือครอบครัวที่ควบคุมบุตรธิดามากเกินไป ทำให้บุตรหรือธิดาที่เป็นสมาชิกของครอบครัวนั้นมึวิธีการเผชิญปัญหาที่ไม่เหมาะสม เช่น มักจะแสดงอาการโกรธ สู้โดยไม่มีเหตุผล หรือบางครั้งอาจจะใช้วิธีการหลีกเลี่ยงการเผชิญปัญหา ส่วนครอบครัวที่มีบรรยาภาศของความรัก เอื้ออาทร ให้ความอบอุ่น ให้ความสนใจเอาใจใส่ดูแลบุตรธิดา สมาชิกของครอบครัวนั้นก็จะมีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าคิดกล้าแสดงออก มีเหตุผล มีความสามารถในการตัดสินใจ พิจารณาข้อดีข้อเสีย ก่อนลงมือกระทำหรือตัดสินใจ ซึ่งผู้ที่มีลักษณะบุคลิกภาพ ดังกล่าวและอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น ส่วนใหญ่จะใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบสู้โดยคำนึงถึงเหตุผลประกอบ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่า บุคลิกภาพเป็นการแสดงออกทั้งด้านการกระทำและความคิด ซึ่งเป็นผลมาจากพันธุกรรมกับสิ่งแวดล้อม รวมทั้งประสบการณ์ต่างๆที่บุคคลได้รับ

2.1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนจากผู้ปกครองกับปัญหาการเรียน

นิเทศ เจริญภักธฑูรณ์. (2543 : 32) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตเด็ก โดยมีพ่อแม่ ผู้ปกครองเป็นตัวจักรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อตัวเด็กอย่างยิ่ง ทั้งในด้านบุคลิกภาพ ทศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนความประพฤติ และรวมไปถึงความสำเร็จในชีวิตของเด็กก็ว่าได้ ถ้าจะพิจารณาถึงความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนซึ่งพ่อแม่ ผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ไม่น้อยโดยเฉพาะพ่อแม่ ผู้ปกครองที่มีความมุ่งหวังต่อการประสบความสำเร็จของบุตรหลานของตน เขาย่อมต้องการให้เด็กได้รับการศึกษาในระดับสูงสุดเท่าที่จะทำได้ และประสบสำเร็จเป็นอย่างดี พ่อแม่ผู้ปกครองที่เข้าใจจะให้ความสนใจในการศึกษาของเด็ก ให้คำแนะนำในการเรียนแก่เด็กเป็นอย่างดี สิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กสามารถทำการศึกษาเล่าเรียนจนประสบผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี ด้านนักเรียนที่มาจากต่างจังหวัด ต้องจากครอบครัวซึ่งมีพ่อแม่ผู้ปกครอง ย่อมต้องการการสนับสนุนการเรียน

ด้วยดี ทั้งทางด้านทุนทรัพย์ กำลังใจด้านการเรียน และให้ความร่วมมือด้านการเรียน จะทำให้ ประสพผลสำเร็จในการเรียนได้ แต่ถ้าไม่ได้รับการสนับสนุนที่จริงจัง ย่อมมีผลในทางตรงกันข้าม คือ ไม่ประสพผลสำเร็จในการเรียนได้ สอดคล้องกับการศึกษาของพระมหามณเฑียร ธีรานนุโ (2534 : 102) เรื่องการจัดการศึกษาของคณะสงฆ์ไทย พ.ศ. 2498-2530 พบว่า ปัญหาการศึกษา ของคณะสงฆ์ไทยประสบปัญหาด้านการเรียนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการศึกษาสาบปริยัติธรรม แผนกบาลี ทั้งนี้เพราะขาดการสนับสนุนอย่างจริงจังจากพระเถระผู้ใหญ่ในมหาเถรสมาคม และจาก รัฐบาล

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การสนับสนุนการเรียนจากผู้ปกครองย่อมมีผลต่อ การเรียนของนักเรียน

2.1.6 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพของนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัวกับ ปัญหาการเรียน

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2524 : 60) สุขภาพจิตของบิดามารดาเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าบิดามารดามี สุขภาพจิตดี บุตรก็จะมีสุขภาพจิตดีไปด้วย เพราะการอยู่ในบรรยากาศที่อบอุ่นทำให้บุตรมี ประสพการณ์ทางสังคมและปรับตัวได้ดี แต่ถ้าบิดามารดาแตกร้างไม่ลงรอยกัน บุตรก็จะได้รับการ เลี้ยงดูไม่เหมาะสม ทำให้ความสามารถในการปรับตัวต่ำ

สุชา จันทน์อมและสุรางค์ จันทน์อม (2529 : 166-167) สัมพันธภาพในครอบครัวเกิดจาก บุคคลในครอบครัวให้ความรักความห่วงใย ความเข้าใจซึ่งกันและกัน เมื่อประสบปัญหาที่หันหน้าเข้า ปรึกษากัน บิดา มารดา เป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดที่เด็กรักและเชื่อฟัง ดังนั้นถ้าบิดามารดาได้อุทิศ เวลาในการอบรมขัดเกลานิษยเด็ก ให้ความรัก ความอบอุ่นอย่างเพียงพอ เด็กจะประพฤตินในทาง ที่ดีมากกว่าประพฤตินในทางที่เสื่อมเสีย ถ้าหากสัมพันธภาพในครอบครัวมีแต่การทะเลาะวิวาท ทุ ด่า หรือ เข้มงวด กวดขันมากเกินไปก็จะทำให้เด็กขาดความรัก เบื่อหน่ายบ้าน ซึ่งเป็นสาเหตุให้เด็ก มีความประพฤติที่เป็นปัญหาได้

ครอบครัวในทางความหมายทางจิตวิทยา หมายถึง สถาบันทางสังคมแห่งแรกที่มนุษย์สร้าง ขึ้นจากความสัมพันธ์ที่มีต่อกันเพื่อเป็นตัวแทนของสถาบัน สังคมภายนอกจะปลูกฝังความเชื่อ ค่านิยมและทัศนคติ ให้กับสมาชิกรุ่นใหม่ของสังคมที่มีชีวิตเกิดขึ้นในครอบครัว (พวรรณทิพย์ ศิริวรรณ บุศย์. 2530 : 1) ซึ่งสอดคล้องกับโคแมนและแฮมแมน (ผ่องพวรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 1) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของบรรยากาศในครอบครัวที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการของเด็ก ซึ่งได้แก่ ความรัก ความอบอุ่น การยอมรับและการยกย่องเด็ก บรรยากาศในครอบครัว ซึ่งประกอบด้วย ความรักความอบอุ่น และการยอมรับบุตรวิดาด้วยความเหมาะสม สมเหตุสมผล และสอดคล้องกับ

สถานการณ์ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาและความสมบูรณ์แห่งบุคลิกภาพของสมาชิกในครอบครัวนั้นๆ

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า สัมพันธภาพของนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัวส่งผลต่อการเรียนของนักเรียน

2.1.7 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาหรือผู้ปกครองกับปัญหาการเรียน

นุชนาฏ วรยศศรี (2544 : 23) ได้ให้ความหมายว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวหมายถึง ระดับฐานะของผู้ปกครองของนักเรียน อันได้แก่ รายได้ของบิดา รายได้ของมารดา ของแต่ละครอบครัว เป็นปัจจัยด้านสังคมประการหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะเมื่อฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน ย่อมส่งผลถึงค่าใช้จ่ายในการเรียน การอบรมเลี้ยงดูต่างกันย่อมส่งผลกระทบต่อผลเรียนด้วย

2.1.8 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

จากการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2523 : 71-76) ที่ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อปัญหาทางการเรียน คือ การศึกษาของผู้ปกครอง

บำเพ็ญ วังเงิน. (2541 : 70 - 72) กล่าวว่าถ้าระดับการศึกษาของบิดามารดาต่ำก็จะขาดความรู้ หรือมองไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา ทำให้ความคาดหวังทางการศึกษาต่ำไปด้วยหรือไม่คาดหวังทางการศึกษา แต่คาดหวังด้านการทำงานบ้านแบ่งเบาภาระ และหารายได้หรือประกอบอาชีพมากกว่า

2.1.9 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอน

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1970 : 135-152) ได้ศึกษาผลของบรรยากาศในชั้นเรียนที่มีต่อผู้เรียนโดยได้ระบุถึงลักษณะบรรยากาศที่มีอิทธิพลและส่งเสริมต่อความรู้สึกและพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนไว้ ดังนี้

- (1) ความเป็นกันเอง ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม ความคุ้นเคยของสมาชิกในกลุ่มผู้เรียน
- (2) การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมการเรียนต่างๆตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้
- (3) การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กิจกรรมการเรียนที่มีรูปแบบที่สามารถปฏิบัติได้และให้ประโยชน์
- (4) การดำเนินกิจกรรมการเรียนเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน ไม่ล่าช้า มีความสอดคล้องเหมาะสม
- (5) การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น หนังสือ เครื่องมือ วัสดุที่พร้อมจะใช้ได้ อยู่ตลอดเวลา

(6) การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน และมีความพยายามที่จะลดความขัดแย้งระหว่างกัน

(7) ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์และความคาดหวังในการเรียนอย่างชัดเจน

(8) สร้างความเป็นธรรมไม่เลือกที่รักมักที่ชังของครู ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้น

(9) ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมที่ทำทลายความสามารถอยู่เสมอ

(10) สร้างความตื่นตัวและขจัดความเฉื่อยชาอันเป็นสาเหตุของความเบื่อหน่ายต่อการเรียน

การสอน

(11) การตัดสินใจทำกิจกรรมต่างๆมาจากผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่

(12) ไม่ส่งเสริมการแบ่งพรรค แบ่งพวกในหมู่นิสิต นักศึกษา

(13) ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

(14) เสรีภาพมีขอบเขต ไม่ปล่อยปละละเลยจนขาดระเบียบ และขาดความรับผิดชอบ

ประดินันท์ อุปรนัย (2523 : 123 – 137) กล่าวถึงองค์ประกอบบรรยากาศในชั้นเรียนว่า

(1) บุคลิกภาพบางประการของครู มีผลต่อการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน รูปร่างหน้าตา และการแต่งกาย มีการดึงดูดความสนใจ แต่บุคลิกภาพบางประการ เช่น สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง การใช้คำพูด อารมณ์ขันและบทบาทในฐานะผู้นำของครู มีผลต่อการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนอย่างมาก

(2) พฤติกรรมของครูที่แสดงออกตามทัศนคติและความคาดหวังบางประการที่ครูมีอยู่ มีผลต่อการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ครูที่มีทัศนคติที่ดีต่อการสอนและต่อนักเรียน เป็นผู้ที่มีมองโลกในแง่ดี ย่อมสร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดแก่ชั้นเรียนได้มากกว่าครูที่มีทัศนคติในทางตรงกันข้าม ความสำเร็จของครูที่มีต่อนักเรียนมักมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของครูที่แสดงออกต่อนักเรียนด้วย

(3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันเองมีผลต่อการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน การให้นักเรียนได้มีโอกาสซักถาม เข้าร่วมกิจกรรมให้มาก จะทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนมีความสนุก กระตือรือร้น ปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนด้วยกันเองก็จะมีส่วนช่วยให้เกิดบรรยากาศที่ดีขึ้นในชั้นเรียนด้วย

(4) ครูรู้จักใช้แรงเสริมที่เหมาะสม จะช่วยให้เกิดบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน การเสริมแรงที่ทำอย่างจริงจัง เหมาะสมกับสถานการณ์ ไม่จำเป็นต้องใช้เฉพาะกับพฤติกรรมที่ดีที่สุด แต่ควรใช้กับพฤติกรรมที่ดีขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะกับนักเรียนที่เรียนอ่อนหรือเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

สุปรีชา หิรัญโต (2524 : 183) ได้กล่าวถึงบรรยากาศภายในห้องเรียนไว้ว่า ควรจะมีแสงสว่างในระดับที่มองเห็นได้ คือเห็นได้เร็ว สบายตาและชัดเจน ควรไกลจากแหล่งกำเนิดเสียงรบกวน

จากบริเวณรอบๆ หรือ ภายนอกห้องเรียนคือ ที่ตั้งโรงเรียนควรไกลจากเขตการจราจรหนาแน่นหรือทางรถไฟ เป็นต้น

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524 : 49-86) ได้กล่าวว่า วิธีสอน บทบาทของอาจารย์ และบรรยากาศในการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาว่า การสอนของอาจารย์ควรเน้นการสร้างเสริมให้นักศึกษามีความสามารถในการเรียนรู้เป็นสำคัญ และบทบาทหน้าที่สำคัญของอาจารย์ คือ เป็นผู้คอยชี้แนะแนวทาง และผู้เรียนประสบความสำเร็จ ซึ่งบทบาทและวิธีการสอนของอาจารย์จะมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับเตรียมตัวของอาจารย์ อาจารย์ควรมีความเข้าใจในบทบาทของตนเองและได้ปฏิบัติตามลักษณะอาจารย์ที่ดี งานที่อาจารย์ปฏิบัตินั้นมี 2 ลักษณะ คือ ลักษณะทางด้านความรู้หรือสติปัญญาเกี่ยวกับทางมนุษยสัมพันธ์ หมายความว่า อาจารย์จะต้องรู้เนื้อหาที่ตนเองสอนและจะต้องมีทักษะทางสัมพันธภาพที่ดีอีกด้วย จึงจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการสอน นอกจากนี้อาจารย์ควรสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนหรือการเรียนรู้ให้สอดคล้องกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน จะช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้ดีขึ้น

วิชัย วงษ์ใหญ่ และคนอื่นๆ (2528 : 83-87) กล่าวว่า

(1) การยอมรับผู้เรียนในฐานะบุคคล (Respect as a Person) คือ การยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ความจริงใจระหว่างครูและศิษย์ เพื่อสร้างบรรยากาศแห่งความไว้วางใจ ถ้าบรรยากาศในห้องเรียนมีแต่ความก้าวร้าว แข่งขัน ความกดดัน อคติ เอาัดเอาเปรียบ ย่อมไม่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาไปในทิศทางที่พึงประสงค์

(2) การสื่อสารแบบเปิด (Open communication) การสื่อสารแบบเปิดที่อยู่ในบรรยากาศของการยอมรับเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล อารมณ์ ความรู้สึก ค่านิยม พฤติกรรม แนวคิดของแต่ละบุคคลที่มีภูมิหลังที่ต่างกันไป รวมทั้งการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ บรรยากาศในชั้นเรียนที่ตอบสนองการปฏิบัติด้านความรู้สึก คุณลักษณะ ค่านิยม การแสวงหาความเป็นตัวของตัวเองจะเกิดขึ้นจากเนื้อหากระบวนการเรียนการสอนที่ส่งผลทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า สามารถพัฒนาช่วยเหลือตนเองได้และพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้อื่น

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนจะต้องประกอบไปด้วยส่วนที่มีความสำคัญ ผู้สอน ผู้เรียน และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ผู้สอนจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะเป็นผู้สร้างบรรยากาศการเรียนการสอนให้เป็นไปในทางที่เหมาะสม และองค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ การยอมรับผู้เรียนในฐานะบุคคล กล่าวคือ ความสามารถที่แตกต่างของบุคคล และการสื่อสารแบบเปิด เพื่อเป็นการรับรู้ความแตกต่างของกันและกัน คุณลักษณะ ค่านิยมที่จำเป็นบางประการของผู้เรียน

2.2.10 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูกับปัญหาการเรียน

อุทุมพร ทองอุไร (2522 : 1-5) ได้ศึกษาลักษณะอาจารย์ในอุดมคติ จากนิสิตระดับปริญญาตรี 137 คน ในระดับบัณฑิตศึกษา 162 คน ของคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2521 พบว่า ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตมหาวิทยาลัยที่มีต่อการสอนของอาจารย์ระดับอุดมศึกษามีความสัมพันธ์กัน ความคิดเห็นของนิสิตระดับปริญญาตรีต่อลักษณะอาจารย์ในอุดมคติของตน เรียงลำดับความพึงพอใจมากที่สุดลงไปคือ

- (1) มีการเตรียมการสอนดี
- (2) มีความปรารถนาที่ดีต่อนิสิตทั้งในและนอกห้องเรียน
- (3) มีความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่ทันสมัย กว้างขวางและถูกต้อง
- (4) ใช้ตัวอย่างข้อเปรียบเทียบและความจริงใจในการอธิบายได้อย่างเหมาะสม
- (5) สามารถบรรยายความรู้ที่อยู่นอกเหนือวิชาที่เรียนได้เป็นอย่างดี

ส่วนลักษณะการสอนของอาจารย์ในอุดมคติตามความคิดเห็นของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาเรียงลำดับที่พึงพอใจมากที่สุดคือ

- (1) ใช้ตัวอย่างเปรียบเทียบและความเป็นจริงในการอธิบายได้อย่างเหมาะสม
- (2) มีการเตรียมการสอนที่ดี
- (3) มีความสนใจและสนุกในการสอน
- (4) ให้ความคิดใหม่แก่นิสิต
- (5) สามารถจูงใจนิสิตให้ทำงานอย่างดีที่สุด

ชัยพร วิชาวุธ (2530 : 69) กล่าวว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลเป็นพฤติกรรม ปฏิสัมพันธ์โต้ตอบระหว่างบุคคล มนุษย์อยู่เป็นสังคม การกระทำของมนุษย์แต่ละคนจึงสัมพันธ์กันกับการกระทำของคนอื่นๆในสังคม และเกิดขึ้นทันทีเมื่อการกระทำของคนหนึ่งมีผลกระทบต่อผลกรรมที่อีกคนหนึ่งจะได้รับ

เฮสซง และวีคส์ (Hessong and Weeks. 1987 : 457-463) กล่าวว่า ครูในอุดมคตินั้นควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

- (1) มีความรอบรู้ (Being Knowledgeable)
- (2) มีอารมณ์ขัน (Being Humorous)
- (3) มีความยืดหยุ่น (Being Flexible)
- (4) มีวิญญาณความเป็นครู (Being Upbeat)
- (5) มีความซื่อสัตย์ (Being Honest)

- (6) มีความสามารถทำให้เข้าใจได้รวบรัดชัดเจน (Being Clear and Concise)
- (7) มีความเปิดเผย (Being Open)
- (8) มีความอดทน (Being Patient)
- (9) กระทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี (Being A Role Model)
- (10) สามารถนำความรู้ทางทฤษฎีไปใช้ในทางปฏิบัติได้ (Being Able to Relate Theory to Practice)
- (11) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Being Self - Confident)
- (12) มีความสามารถพิเศษในศิลปะและวิทยาการหลายๆด้าน (Being Diversified)
- (13) แต่งกายเรียบร้อย สะอาด สง่าผ่าเผย และมีสุขอนามัยส่วนตัวดี (Being Well Groomed and Having Good Personal hygiene)

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียน

2.1.11 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนกับปัญหาการเรียน

กันยา สุวรรณแสง (2533 : 61-65) และปราณี พรรณวิเชียร (2534 : 76-78) กล่าวถึงแนวทางในการปฏิบัติตนกับเพื่อนดังนี้

- (1) แสดงกริยายิ้มแย้มแจ่มใส เพราะรอยยิ้มเป็นการแสดงออกซึ่งความรัก ที่มีความหมายที่สุดแต่ลงทุนน้อยที่สุด
- (2) แสดงความสนใจกับบุคคลอื่น เช่น การทักทาย การไต่ถามทุกข์สุข
- (3) ตั้งใจฟังบุคคลอื่นพูด หากท่านกำลังทำงาน เมื่อมีบุคคลอื่นเข้ามาสนทนาด้วยก็ควรจะเก็บงานที่ทำเอาไว้ชั่วคราวก่อน อย่าทำงานไปด้วยสนทนาไปด้วย เพราะเป็นกิจวิธที่ไม่เหมาะสม อันแสดงถึงความไม่ให้ความสนใจบุคคลนั้น
- (4) แสดงกริยารับฟังข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะจากบุคคลอื่น
- (5) ทำตนให้เป็นคนมองโลกในแง่ดี อย่าจ้องจับผิดบุคคลอื่น จะทำให้เกิดความหวาดระแวงซึ่งกันและกัน หากบุคคลอื่นทำอะไรให้มองโลกในแง่ดีไว้ก่อน อย่าคอยจ้องแต่จะนินทา
- (6) แสดงความเกรงใจต่อบุคคลอื่น เนื่องจากความสนิทสนมเกินไป อาจทำให้เกิดความเกรงใจกัน
- (7) รู้จักระงับอารมณ์ ในการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่นนั้น อาจมีสิ่งทำให้เกิดไม่พอใจขึ้นได้ ดังนั้น หากเราเกิดอารมณ์ก็ควรระงับอารมณ์เอาไว้บ้าง เพราะการเป็นคนเจ้าอารมณ์ไม่ได้ก่อให้เกิดอะไรดีขึ้นมาเลย นอกจากจะทำลายความสัมพันธ์ที่เคยมีมาก่อน

(8) วางตัวอยู่ในฐานะที่เหมาะสม ไม่แสดงกิริยาอาการโอ้อวด ยกตนข่มท่านไม่ว่าบุคคลใดก็ตาม ไม่มีใครชื่นชมคนที่ข่มให้เขาต่ำลง

(9) รู้จักปฏิเสธคำขอร้องที่ไม่มีเหตุผลของผู้อื่น ด้วยการแสดงใบหน้าปกติ น้ำเสียงเรียบดังฟังชัดเจน มองสบสายตาเพื่อน เพื่อแสดงให้เห็นความจริงใจที่ต้องการให้ทราบความรู้สึกที่แท้จริง

(10) จดจำข้อมูลเล็กๆน้อยๆของเพื่อนไว้ แสดงความเอาใจใส่ ความสนใจเพื่อน แสดงความยินดีในวาระสำคัญ แสดงความห่วงใยเมื่อเพื่อนมีความทุกข์

วิจิตร อวระกุล (2537 : 65-69) กล่าวว่า วิธีปฏิบัติให้เพื่อนรักใคร่เป็นอกเห็นใจควรปฏิบัติดังนี้

- (1) เปิดฉากทักทายกันติดต่อกัน
- (2) มีความจริงใจต่อเพื่อน
- (3) หลีกเลี่ยงการนินทาเพื่อน
- (4) อย่าขัดทอดความผิดให้เพื่อน
- (5) ยกย่องชมเชยเพื่อนในสิ่งที่สมควร
- (6) ให้ความร่วมมือในกิจการของเพื่อนด้วยความเต็มใจเสมอ
- (7) ให้เพื่อนได้ทราบในเรื่องที่เขารับผิดชอบหรือเกี่ยวข้อง
- (8) ฟังความเห็นของเพื่อนบ้าง
- (9) หลีกเลี่ยงการทำตัวเหนือเพื่อน
- (10) ทำตนให้เสมอต้นเสมอปลาย
- (11) ใจกว้างและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนฝูง
- (12) ออกไปพบปะสังสรรค์กับเพื่อนบ้างตามสมควร
- (13) ให้ความเห็นอกเห็นใจช่วยเหลือเพื่อยามทุกข์ร้อน

จากเอกสารดังกล่าวพอสรุปได้ว่า การปฏิบัติตนกับเพื่อนนับได้ว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในวัยรุ่น เพราะตัววัยรุ่นปฏิบัติตนกับเพื่อนได้อย่างเหมาะสมจะทำให้เกิดมีสัมพันธภาพที่ดีดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข ดังนั้น แนวทางความประพฤติปฏิบัติที่เหมาะสมกับเพื่อน มีกิริยาอั้มแอ้มแจ่มใสมองโลกในแง่ดี รู้จักระงับอารมณ์ วางตัวอยู่ในฐานะที่เหมาะสม มีความจริงใจ รู้จักช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน มีทัศนคติและความรู้สึกที่ดีกับหมู่คณะ มีความเป็นอิสระในการเสนอความคิดเห็น แต่ถ้าหากว่าวัยรุ่นคนใดประพฤติปฏิบัติกับเพื่อนอย่างไม่เหมาะสม ก็จะทำให้เกิดปัญหาขึ้น มีความรู้สึกต่อตนเองในทางที่ไม่ดี เข้ากับกลุ่มไม่ได้ ไม่สามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุข

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

2.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับปัญหาการเรียน

2.2.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โอโนดา (พวงสร้อย วรกุล. 2522 : 19 ; อ้างอิงจาก Onoda. 1975) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะเป็นคนที่มีความรับผิดชอบและควบคุมตนเองได้ มีสัมพันธภาพที่ดีกับครู ส่วนคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะเป็นคนที่เกี่ยวข้องมีความสัมพันธ์กับคนอื่นไม่ดี มีความสับสนวุ่นวายใจ

กลาสแมน และมินิยามิโนฟ (Glassman & Miniaminov 1981 : 356-357) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียนระดับมัธยม จำนวน 1,200 คน พบว่า ลักษณะภูมิหลังของนักเรียนจะมีผลโดยตรงต่อสภาพของโรงเรียน ทักษะคตินักเรียนจะมีผลโดยตรงต่อผลการเรียน ครูผู้สอนจะมีอิทธิพลโดยตรงต่อทักษะคตินักเรียน สภาพโรงเรียนจะมีอิทธิพลโดยตรงต่อครูและทักษะคตินักเรียน สภาพของโรงเรียนจะมีอิทธิพลโดยอ้อมต่อผลการเรียนของนักเรียน

โบโนโม (Bounomo. 1990 : 437-A) ที่ศึกษาลักษณะทางจิตพิสัยของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทำการศึกษากับนักเรียน 6 คน โดยแบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติครอบครัว นอกจากนี้ยังใช้การสัมภาษณ์ระดับลึก (In-Depth Interviews) เกี่ยวกับแรงจูงใจ เจตคติ โรคภัยไข้เจ็บ และบุคลิกลักษณะ ซึ่งสังเคราะห์และวิเคราะห์จาก 8 องค์ประกอบคือ อิทธิพลของครอบครัว ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน การดูรายการโทรทัศน์ มุมมองในเรื่องวัฒนธรรม (Intercultural Perspective) ของตน การเลือกเรียนภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์ในชั้นเรียน และยุทธวิธีในการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ จะเป็นนักเรียนที่มีการยอมรับนับถือตนเอง (Self-esteem) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-confidence) และมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ (Mature Attitude) สูง

2.2.1.2 งานวิจัยในประเทศ

กรมวิชาการ (บุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 36 ; อ้างอิงจาก กรมวิชาการ 2524 : 184-185) ได้ทำการศึกษารูปแบบของผลการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1,454 คน พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมมี 4 ตัวแปร คือ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัด มโนภาพเกี่ยวกับตน คุณภาพการสอน ตัวแปรที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อผลการเรียนมีตัวแปรเดียวคือ เวลาที่ใช้ในการเรียน ส่วนตัวแปรที่เป็นสาเหตุโดยอ้อมมี 2 ตัวแปร คือ ความสนใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สำเนียง ศิลป์ประกอบ (2540 : 84) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบในการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาสังคม

ศึกษาด้วยบทเรียนสำเร็จรูปกับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะเป็นคนที่มีความรับผิดชอบและควบคุมตนเองได้ มีสัมพันธภาพที่ดีกับครู ส่วนคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะเป็นคนที่เกียจมีความสัมพันธ์กับคนอื่นไม่ดี มีความสับสนวุ่นวายใจ ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความเกี่ยวข้องกับปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่องนิสัยในการเรียน

2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอยโว (Koivo. 1983 : 2524-A) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัยและทัศนคติในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยและทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อัจฉรา วงศ์โสธร และคนอื่นๆ (2525 : 95-98) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้และความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียน โดยศึกษาองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ ทัศนคติทางการเรียน ทัศนคติ แรงจูงใจ และนิสัยในการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 97 คน พบว่า ทัศนคติ แรงจูงใจ นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล

ชนันตี สวัสดิฤกษ์ (2527 : 68-76) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม และนิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสำรวจแรงจูงใจ แบบสำรวจภูมิหลังทางสังคม แบบสำรวจนิสัยในการเรียน และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,100 คน พบว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการ และแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม และนิสัยทางการเรียนมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดุขฎิ จำลาสัยและคนอื่นๆ (2531 : 50-53) ได้ทำการศึกษาขั้นตอนทางจิตวิทยาการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตามขั้นตอนของแวลเลท ใน 4 ขั้นตอนแรก และศึกษาความสัมพันธ์ของขั้นตอน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาอังกฤษเฉพาะสาขา กับองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ บุคลิกภาพ และนิสัย จำนวนปีที่เรียน ภาษาอังกฤษ คะแนนเฉลี่ยสะสม ขณะที่ศึกษา ปีที่ศึกษา คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา โดยใช้ข้อทดสอบ 2 ฉบับ คือ ข้อสอบภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา เพื่อศึกษาขั้นตอนต่างๆของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับนิสัยและบุคลิกภาพอีก 1

ฉบับ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 จำนวน 160 คน และชั้นปีที่ 2 จำนวน 160 คน แต่ละชั้นปีแบ่งนิสิตที่เรียนสายศิลปศาสตร์ 80 คน และสายวิทยาศาสตร์ 80 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ขั้นตอนทางจิตของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้จากการทดลองในครั้งนี้ ความสามารถในการทำข้อสอบตามขั้นตอนทางจิตวิทยาของแวลเลทไม่ได้เป็นไปตามลำดับอย่างที่ แวลเลท ได้กล่าวไว้ว่า จากการวิจัยพบว่า นิสัยและบุคลิกภาพไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับความสามารถในการทำข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาทั้งหมด ยกเว้นข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานตอนที่ 2 และตัวแปรที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งสองสาขาวิชาคือ คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษนิสิต ในขณะที่จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรที่สำคัญที่อธิบายความสามารถในการทำข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะสาขา

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า นิสัยในการเรียนของนักเรียนมีความเกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนของนักเรียน นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนที่ไม่เหมาะสม เช่น ไม่รู้จักแบ่งเวลาเรียน ขาดการวางแผนการเรียนที่ดี ขาดทักษะในการศึกษาค้นคว้า ไม่มีสมาธิในการเรียน และขาดทักษะในการจดจำคำบรรยายซึ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นปัญหาการเรียนที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนให้ประสบผลสำเร็จได้

2.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.2.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โวลค์ (Wolk. 1971 : 6272 - B) ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กผิวดำและผิวขาว กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กผิวดำและผิวขาวกลุ่มละ 25 คน มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีอายุระหว่าง 12 ปี 1 เดือน ถึง 14 ปี 1 เดือน มีบิดาหรือผู้ปกครองอยู่ในบ้าน และมีระดับสติปัญญาอยู่ระหว่าง 85-115 พบว่า

- (1) เด็กผิวดำมีลักษณะมุ่งอนาคตน้อยกว่าเด็กผิวขาว
- (2) เด็กผิวดำมองอนาคตในระยะสั้นกว่าเด็กผิวขาว
- (3) เด็กผิวดำมีวิธีการจัดการเพื่อนำไปสู่ความคาดหวังในอนาคตน้อยกว่าเด็กผิวขาว
- (4) เด็กผิวดำมีความคาดหวังในอนาคตน้อยกว่าเด็กผิวขาว

ไรท์ (Wright. 1975 : 298) วิจัยพบว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง คือผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย จึงเห็นได้ว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจัดว่าเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วย

แลมม์ รอล์ฟ และ กิซีล่า (Lamm, Rolf and Gisela. 1976 : 317) ได้ศึกษาเพศและชนชั้นที่มีผลลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชนชั้นกลางกับชนชั้นต่ำที่เป็น

เด็กหญิงและเด็กชาย กลุ่มละ 100 คน ที่มีอายุระหว่าง 14-16 ปี โดยวัดลักษณะมุ่งอนาคต ความหวัง ความกลัว จากคำบอกเล่าของเด็ก การตัดสินใจเกี่ยวกับระยะเวลาในการมองอนาคต การมองโลกในแง่ดีและแง่ร้าย พบว่า เด็กหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำมองโลกในแง่ดีมากกว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นกลาง และเด็กชายที่มาจากชนชั้นต่ำได้แสดงความหวังและความกลัวในด้านอาชีพมาก และจะเพิ่มขึ้นในอนาคตมากกว่าเด็กหญิงจากชนชั้นต่ำ

2.2.3.2 งานวิจัยในประเทศ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ (2520 : 102-109) ศึกษาจริยธรรมของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและนิติตั้งชายและหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร และผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 1,2,5 และมหาวิทยาลัยปีที่ 2 ซึ่งมีอายุระหว่าง 11-25 ปี และมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมทั้งสามระดับ จำนวน 1,400 คน พบว่า

(1) ลักษณะมุ่งอนาคตแปรปรวนไปตามลักษณะทางสังคม 3 ประการ คือ เพศ ชั้นเรียน และสถานที่เกิด โดยผู้หญิงมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าชาย ผู้ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตสูงที่สุด และผู้ตอบที่เกิดในกรุงเทพมหานคร มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ตอบที่เกิดในต่างจังหวัด

(2) ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ คือผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก แบบใช้เหตุผลและแบบลงโทษทางจิตมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง

(3) ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับจริยธรรม

พนิดา สีนสุวรรณ (2527 : 61) ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในวิชาสังคมศึกษา ศึกษาเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อมด้วยการสอนโดยการใช้เทคนิคการพยากรณ์มีค่าเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่านักเรียน ที่เรียนโดยการสอบแบบบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์มีค่าเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอบแบบบรรยายและนักเรียนชายและหญิงที่เรียนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์

ดวงเดือน พันธุมนาวิน อรพินธ์ ชูชม และสุภาพร ลอยด์ (2529 : 256) ศึกษาการควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,600 คน เป็นนักเรียนชาย 780 คน และนักเรียนหญิง 820 คน พบว่า เยาวชนไทยมีลักษณะมุ่งลักษณะอนาคตสูงยอมรับการควบคุมสื่อมวลชนจากบิดามารดามาก และยอมรับสื่อมวลชนที่

เหมาะสม โดยเฉพาะด้านโทรศัพท์และสิ่งพิมพ์มาก และเป็นเยาวชนที่รับรู้ว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบ รักสนับสนุนมาจากผู้ปกครอง

สมจิตต์ เพิ่มพูน (2532 : 89-90) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะ มุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอน ตามคู่มือแตกต่างกัน และลักษณะมุ่งอนาคตหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง

กนกวรรณ อุ่นใจ (2535 : 57) ได้ทำการวิจัย เรื่องผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อ ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคมจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์จำนวน 30 คน พบว่า กลุ่มที่ได้รับการพัฒนาโดยเทคนิคการพยากรณ์มีลักษณะมุ่ง อนาคตสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อเสนออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จักรวาล ภูวนันท์ (2537 : 72) ได้ศึกษา ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อลักษณะมุ่ง อนาคตของนักเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี กรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน โดยใช้ กิจกรรมกลุ่มและการสอนแบบปกติ ผลการศึกษาปรากฏว่าลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนที่ได้ใช้ กิจกรรมกลุ่มกับการสอนแบบปกติ ผลการศึกษาปรากฏว่าลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนที่ได้ใช้ กิจกรรมกลุ่มกับการสอนตามปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ กับความสามารถในการคาดการณ์ไกล การวางแผน ความเพียรพยายามการอบรมเลี้ยงดู อิทธิพล ของสังคม สื่อมวลชน ซึ่งเป็นตัวชี้ถึงการลักษณะมุ่งอนาคตในตัวของนักเรียน

2.2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

2.2.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เคลลีและฮุสตัน (Kelly and Houston. 1985 : 634) ได้ศึกษาบุคลิกภาพแบบเอ และ แบบบี จำแนกตามความแตกต่างทางด้านลักษณะชีวิตสังคมภูมิหลังและการทำงาน กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้หญิงที่ทำงานนอกร้านจำนวน 220 คน โดยแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า หญิง ที่ทำงานนอกร้านมีลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ มีระดับการศึกษาสูงกว่า ระดับสถานภาพทางอาชีพ สูงกว่ามีชั่วโมงการทำงานมากกว่า มีปริมาณงานที่ทำมากกว่า มีความสับสนในบทบาทการทำงาน ความเครียดในการทำงาน และต้องการประสบการณ์การทำงานมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพ แบบบี

ชวาทซ์ และคนอื่นๆ (Schawartz and others. 1986 : 235) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ พฤติกรรมของบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ และแบบบี ที่ประสบความสำเร็จใน สถานการณ์ที่ไม่มีผู้ใดเคยประสบความสำเร็จเลย และในสถานการณ์ที่มีบางคนประสบความสำเร็จ

ผลการศึกษาพบว่า คนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ มีความมุ่งหวังความสำเร็จในสถานการณ์ที่มีโอกาสประสบความสำเร็จได้ แต่จะไม่เอาตัวไปผูกมัดกับงานที่ไม่มีโอกาสประสบความสำเร็จ

สตรูบและโบลันด์ (อัจนรา วงศ์วัฒนามงคล. 2533 : 19-20 ; อ้างอิงจาก Strube and Boland. 1986) ได้ศึกษาการรับรู้สาเหตุของการกระทำและความเพียรในการทำงานของบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ และแบบบี ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ มีความเชื่อถือในความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลว ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการวินิจฉัยความยากของงานกับความเพียรในการทำงานนั้น พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบ กล่าวคือ ถ้างานมีความยากมากขึ้น บุคคลจะมีความเพียรพยายามในการทำงานลดลง และจะมีความเพียรพยายามมากในงานที่มีความยากปานกลาง ในขณะที่บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบบี มีความเชื่อถือในความสำเร็จและความล้มเหลวไม่แตกต่างกันและการวินิจฉัยความยากของงาน และความเพียรพยายามมีความสัมพันธ์กันทางบวก

สตรูบและคนอื่นๆ (อัจนรา วงศ์วัฒนามงคล. 2533 : 19-20 ; อ้างอิงจาก Strube and others. 1987) ได้ศึกษาสถานการณ์ที่ไม่สามารถควบคุมได้ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่มีความพยายามและความสำเร็จมาสอดคล้องกัน ผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ มีความพยายามมากขึ้น เพื่อให้ตนเองสามารถควบคุมสถานการณ์ได้

ไคลร์เวอร์และไวน์ดเนอร์ (Kleiver and weidner. 1987 : 204) ได้ศึกษาเรื่องลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ และระดับความมุ่งหวัง โดยศึกษาจากการตั้งเป้าหมายของความสำเร็จของเด็กและผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชาย จำนวน 32 คน และเด็กหญิงจำนวน 41 คน มีอายุระหว่าง 9-12 ปี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นเด็กที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ และบี พบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มได้ตั้งเป้าหมายความสำเร็จแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในการกระทำพฤติกรรมเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบเอ จะทำงานสำเร็จมากกว่า และมีความเพียรพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จมากกว่า

บลูเมนทอลส์ (ชมพูนุท พงษ์ศิริ. 2535 : 28 ; อ้างอิงจาก Blumenthal. 1978) ได้ศึกษาความเครียดของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเอ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีบุคลิกภาพแบบเอ จะมีความเครียดสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบบี

2.2.4.2 งานวิจัยในประเทศ

อัจนรา วงศ์วัฒนามงคล (2533 :126-127) ได้ศึกษาตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวกับการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 240 คน เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการศึกษาต่อ จำนวน 120 คน และไม่มีพฤติกรรม การศึกษาต่อ จำนวน 120 คน ตัวแปรที่ศึกษาคือ จิตลักษณะพื้นฐานของบุคคลโดย

ศึกษาบุคลิกภาพแบบเอ และบุคลิกภาพแบบบี และสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การศึกษาต่อ ผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่พฤติกรรมการศึกษาต่อ มีบุคลิกภาพแบบเอ อายุน้อย มี เครียดในการทำงานสูง มีความกลัวความสำเร็จสูง เป็นโสด มีทัศนคติที่ดีต่อการศึกษาต่อมี สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมค่อนข้างสูงและมีการรับรู้ความมั่นคงในการทำงานสูง

ชมพูนุท พงษ์ศิริ (2535 : 73-74) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการฝึก ปฏิบัติงานหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทยกรุงเทพมหานครกลุ่ม ตัวอย่าง เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 ,3 และ 4 วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร จำนวน 230 คน ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 มีความวิตกกังวล สูงกว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 และ 4 นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 มีความวิตกกังวลต่ำที่สุด และ นักศึกษาพยาบาลที่มีบุคลิกภาพแบบเอ จะมีความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาพยาบาลที่มีบุคลิกภาพ แบบบี

จรรยา เกษศรีสังข์ (2537 : 105) ได้ศึกษาวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ พบว่า นักเรียนนายร้อยตำรวจที่มีบุคลิกภาพแบบเอ มีวิธีการเผชิญปัญหาแบบสู้ปัญหา ยกเว้น วิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ส่วนนักเรียนนายร้อยตำรวจที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ บี มีวิธีการเผชิญปัญหาด้านต่างๆแบบรวมยอม

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเอ จะเป็นบุคคล ที่มีความเชื่อถือในความสำเร็จของงานมากกว่าความล้มเหลว มากกว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบบี ซึ่งจากผลการวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพแบบบีนั้น เห็นได้ว่าตัวแปรด้านบุคลิกภาพน่าจะมีความสัมพันธ์ กับการปรับตัวในหอพักของนักเรียนเตรียมทหาร

2.2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนจากผู้ปกครองและการ ปัญหาการเรียน

2.2.5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แวง และคนอื่นๆ (สุธาสนี ใจเย็น. 2545 : 37 ; อ้างอิงจาก Wang, Haertel, and Walberg. 1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กได้สังเคราะห์เนื้อหาคำแนะนำในการเรียนของ คู่มือนักเรียน 179 บท รวบรวมผลการสังเคราะห์รายงานการวิจัย 31 รายการ และสำรวจความ คิดเห็นของนักวิจัยการศึกษา 61 คน ได้ข้อมูลที่น่าสนใจ 11,000 รายการเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้ เด็กเรียนดี และได้้นำข้อมูลที่มีความสอดคล้องกันอย่างมาก 28 ตัวแปร และใช้ Meta-analysis เพื่อสังเคราะห์ผลรวมของรายการวิจัยและข้อมูลผลที่ได้ออกมาจะเป็นค่าประมาณโดยเฉลี่ยของกลุ่ม ตัวแปร พบว่า สภาพแวดล้อมทางบ้านและการสนับสนุนของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการช่วยให้เด็ก นักเรียนอยู่ในอันดับที่ 4 มีค่าเฉลี่ย 58.4

2.2.5.2 งานวิจัยในประเทศ

นฤมล พิกุลณี (2531 : 49) ได้ทำการศึกษาองค์ประกอบด้านสภาพส่วนตัว ด้านสังคม สิ่งแวดล้อม และด้านเศรษฐกิจของสามเณรที่มีความสัมพันธ์กับการเข้าศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำแนกตามประเภทโรงเรียน : กรณีจังหวัดลำปาง พบว่า การสนับสนุนการเรียนจากพระเถระภายใน วัด มีผลต่อการเข้าเรียนของสามเณร เพราะทำให้เกิดความอบอุ่นและมีกำลังใจในการเรียน

พัชรี วรจรัสรังษี (2539 : 59) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริม การเรียนระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียน สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) พบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมการเรียนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในด้านความกดดันและการกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญาอยู่ใน ระดับปานกลางและอยู่ในระดับสูงในการสนับสนุนทางจิตวิทยา ส่วนในด้านความช่วยเหลือและการ แบ่งเวลาไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ผู้ปกครองรายงานว่ามีบทบาทในการให้การช่วยเหลือในระดับสูง แต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับความช่วยเหลือในระดับปานกลาง และผู้ปกครองรายงานว่าได้ส่งเสริมการ เรียนของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนรับรู้ว่าการส่งเสริมอยู่ใน ระดับต่ำ

สิริพร ดาวัน (2540 :96) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันเพียรในการเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผล การศึกษาพบว่า บรรยากาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กล่าวคือ ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาให้การดูแลเอา ใจใส่ พร้อมที่จะสนับสนุนด้านการเรียน นักเรียนจะเกิดความขยันและเห็นความสำคัญของการเรียน แต่ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปล่อยปละละเลย ไม่สนใจ ทำให้นักเรียน รู้สึกว่าเหว่ ขาดความมานะพยายามในการเรียน

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า การสนับสนุนส่งเสริมต่อการศึกษาของบิดามารดาช่วยอม ส่งผลต่อการเรียนของบุตร และเป็นแรงกระตุ้นให้บุตรศึกษาเล่าเรียนจนประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี กล่าวคือ ผู้ปกครองมีความคาดหวังกับพฤติกรรมการเรียน ตั้งเป้าหมายไว้สำหรับนักเรียน และ ต้องการให้นักเรียนประสบความสำเร็จโดยทำความเข้าใจ สนใจในการเรียน มีเวลาในการดูแลเอาใจ ใส่นักเรียน ให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ สนับสนุนส่งเสริม ซึ่งเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนแสดง พฤติกรรมเรียนที่ดี ดังนั้นการเรียนของนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จ มีผลมาจากการให้การ สนับสนุนด้านการศึกษาจากผู้ปกครอง

2.2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพของนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัวกับปัญหาการเรียน

2.2.6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เวกแกนด์ (วรรณา ทองนุ้ย. 2523 : 12 ; อ้างอิงจาก Weigand. 1957) มีความสนใจเรื่องการปรับตัวของนักเรียนและบทบาทของพ่อแม่ในครอบครัวที่เด็กอาศัยอยู่ ได้สรุปผลการศึกษาไว้ดังนี้ นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จและไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน มีความแตกต่างกันทางการปรับตัวและทัศนคติต่อวิชาการเรียน นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนมีปัญหาทางครอบครัวน้อยกว่านักเรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน และนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนได้รับการส่งเสริมการสอนการปรับตนจากทางบ้าน และมีทัศนคติที่ดีต่อทางบ้าน

เมเยอร์แบงค์ (Marjoribank. 1972 : 103-109) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในใจของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อม และระดับฐานะทางสังคม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอายุ 11 ปี จำนวน 185 คน โดยใช้แบบทดสอบ Primary Mental Ability จากแบบทดสอบพบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองให้การส่งเสริมการเล่าเรียน จะมีคะแนนจากแบบทดสอบ Primary Mental Ability สูง ซึ่งคะแนนจากแบบทดสอบ Primary Mental Ability ยังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย

เดรตัน (Drayton. 1978 : 7233 - A) ได้ทำการศึกษาในเรื่องของผลการขาดพ่อในครอบครัว ซึ่งมีอิทธิพลต่อการปรับตัวทางสังคมของคนวัยหนุ่มสาว โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่กระทำความผิดต่างๆซึ่งถูกศาลส่งตัวมาขังไว้ พบว่า การที่เด็กขาดพ่อในระยะเริ่มต้นของชีวิตมีผลต่อการปรับตัวทางสังคมในระดับต่ำกว่าการขาดพ่อในขณะที่เป็นวัยรุ่น นอกจากนี้ยังพบว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวมีผลการปรับตัวทางสังคมของเด็กอย่างมีนัยสำคัญ แต่ผู้หญิงมีแนวโน้มของการปรับตัวทางสังคมต่ำกว่าผู้ชาย และผู้ชายมีแนวโน้มของการต่อต้านสังคมมากกว่าผู้หญิง

2.2.6.2 งานวิจัยในประเทศ

ชีรวัดณ์ นิจนตร (2526 :197) ได้ศึกษาสภาพเชิงจิตสังคมในโรงเรียนกับสุขภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นที่มาจากครอบครัวแตกแยกมีมโนภาพแห่งตนต่ำกว่า ซึมเศร้ามากกว่า วิตกกังวลมากกว่า มีสุขภาพส่วนรวมเสื่อมกว่าวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่ปกติ

ศุภลักษณ์ พุทธิพงษ์ศิริ (2534 : 167) ได้ศึกษาสุขภาพจิตและพฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง พบว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาหย่าร้างกันมีพฤติกรรมชอบแกล้งเพื่อนมากกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดามีได้หย่าร้างกัน และนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาหย่าร้างกันมีมนุษยสัมพันธ์น้อยกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาไม่ได้หย่าร้างกัน

นิลวรรณ ศิริอังกุล (2535 : 76) ได้ศึกษาสุขภาพจิตของนักเรียนในชุมชนแออัดเขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายหญิงอายุระหว่าง 11-16 ปี จำนวน 534 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวปกติมีสุขภาพจิตด้านการปรับตัวทางอารมณ์ดีกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวแตกแยก

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าสัมพันธภาพของนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัวเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาหรือผู้ปกครองกับปัญหาการเรียน

2.2.7.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มอทเลย์ (Motley. 1970 : 2501) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการทำนายค่าขององค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยชั้นปีที่ 2 จำนวน 1,185 คน ผลการศึกษาพบว่าสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นตัวหนึ่งที่ใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

สภาพครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จะมีผลต่อการดำรงชีวิต และนำไปสู่ปัญหาความประพฤติที่ขัดต่อสังคม และปัญหาทางด้านอารมณ์ด้วย ดังที่ ริงเนสส์ (Ringness. 1968 : 270) ได้ใช้แบบสอบถามวัดบุคลิกภาพ พบว่า พวกชั้นกลางจะเป็นคนที่มีความมั่นคงทางด้านอารมณ์เป็นตัวของตัวเอง ขณะที่พวกที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมีแนวโน้มขาดความอบอุ่น หงุดหงิดง่าย และมีอาการทางประสาท เช่น กัดเล็บ พวกนี้มีความยากลำบากในการควบคุมอารมณ์ มีความวิตกกังวลปรับตัวเข้าสังคมไม่ค่อยได้มากกว่าพวกชนชั้นกลางและชนชั้นสูง นอกจากนี้เรดริค และคนอื่นๆ (Redich and others. 1978 : 229-230) ได้ศึกษาคนที่มาอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวช พบว่า มีคนไข้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ร้อยละ 78 ซึ่งสอดคล้องกับ สปริงเกอร์ (Springer. 1958 : 321-328) ได้ศึกษาพบว่า ความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็ก มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับฐานะความเป็นอยู่ของบิดามารดา กล่าวคือ เด็กที่มาจากบ้านที่ยากจน มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำจะเป็นที่ปรับตัวไม่ได้ และมีอารมณ์ไม่มั่นคง มีปริมาณมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับปานกลาง

เวริจตัน (สุมัลลิกา อุดาการ. 2537 : 8 ; อ้างอิงจาก Wortington. 1971 : 7-10) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ รายได้ของครอบครัว โดยแบ่งฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับปานกลางและระดับสูง ให้การส่งเสริมการเรียนของเด็กใน ความปกครองสูงกว่าผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับต่ำ

วัตสันและลินด์เจน (Watson and Lindgren. 1973 : 326-327) ศึกษาพบว่า พ่อแม่ผู้ให้แรงงาน มีฐานะความเป็นอยู่ค่อนข้างต่ำจะเน้นให้ลูกเชื่อฟัง ใช้อำนาจบังคับตามคำสั่ง และมีการทำโทษอย่างรุนแรงเมื่อเด็กทำผิด ในขณะที่พ่อแม่เด็กชนชั้นกลางจะเน้นการอบรมลูกในเรื่องความเป็นอิสระความสามารถซึ่งตนเองได้ การมีเหตุผล และการมีทักษะทางสังคม นอกจากนี้ในสถานการณ์แก้ปัญหา แม่ที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำจะมีการวิพากษ์วิจารณ์ และเข้มงวดกับการทำงานของเด็กมาก และมีแนวโน้มที่จะแก้ปัญหาให้กับเด็กเอง ส่วนแม่ชนชั้นกลางจะมีการชมเชยและการสนับสนุนทำให้เด็กเกิดกำลังใจที่จะแก้ปัญหาด้วยตนเอง สำหรับพ่อแม่ในกลุ่มที่มีการศึกษาสูงหรือรายได้ดี โดยทั่วไปมักจะมีความรู้ความเข้าใจในการที่จะอบรมสั่งสอนบุตร มีการตระหนักถึงคุณค่าของการศึกษา และมีการตระหนักถึงความสำคัญของการส่งเสริมบุตรให้มีพัฒนาการในด้านต่างๆ

ไวท์ปีน (Wright and Bean. 1974 : 277-283) ได้ศึกษาอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการเรียนของนักศึกษาจำนวน 1,613 คน พบว่ารายได้ของครอบครัวเป็นตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยได้ดีที่สุด

เปอรี และคนอื่นๆ (ธีระพร อูวรรณโณ. 2529 : 262 ; อ้างอิงจาก Perry and others. 1975) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองของเด็กวัยรุ่น เด็กซึ่งมีสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำมักคุ้นเคยและได้เห็นตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจากกฎเกณฑ์ของสังคมในชีวิตประจำวันเสมอ จึงมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนตามแบบอย่าง และมักจะพบว่า เด็กที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม หรือชุมชนแออัดมักเป็นเด็กที่ขาดการควบคุมตนเอง และมีแนวโน้มที่เป็นเด็กเกเรและมีปัญหาต่อสังคม ส่วนเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับปานกลาง และระดับสูง ตัวแปรสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของเด็กขึ้นอยู่กับกรอบเลี้ยงดู และระดับการศึกษาของบิดามารดา

เรดริค (Redlich. 1978 : 229-230) ได้ศึกษาจากคนไข้ที่มาอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวชพบว่า มีคนไข้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำร้อยละ 78 และสปริงเกอร์ (Springer. 1958 : 321-328) ได้ค้นพบว่า ความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็กมีความสัมพันธ์อย่างมากกับฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัว กล่าวคือ เด็กที่มาจากบ้านที่ยากจนมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมตกต่ำจะเป็นคนที่ปรับตัวไม่ดีและมีอารมณ์ไม่มั่นคง มีปริมาณมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมปานกลาง

2.2.7.2 งานวิจัยในประเทศ

อรุณ จันทวานิช (2526 : 54-60) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลขององค์ประกอบทางด้านโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ได้แก่ คุณภาพของโรงเรียน ครู ลักษณะของนักเรียน และภูมิหลังทางเศรษฐกิจสังคมของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 23,555 คน และบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียน จำนวน 1,753 คน ผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้ คือ ขนาดของโรงเรียน สถานะทางเศรษฐกิจของสังคมของครอบครัว ประสบการณ์ในการเรียนก่อนเข้าโรงเรียน และประวัติการเรียน กล่าวคือ นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี เคยเรียนชั้นอนุบาลมาก่อน และไม่เคยเรียนซ้ำชั้น

จากงานวิจัยในข้างต้นชี้ให้เห็นว่า สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีอิทธิพลทำให้การประสบปัญหาของนักเรียนแตกต่างกัน ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่า สถานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาหรือผู้ปกครองน่าจะเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

2.2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

2.2.8.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เนื่องจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีน้อย ผู้วิจัยไม่สามารถหาได้ แต่คิดว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จึงสนใจที่จะศึกษา

2.2.8.2 งานวิจัยในประเทศ

วิศิษฐ์ นาจำปา (2521 : 70-71) ได้ศึกษาเรื่องโอกาสการเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำแนกตามประเภทโรงเรียน สถานภาพส่วนตัว และผลการเรียนของนักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดามีการศึกษาแตกต่างกัน โอกาสการเรียนต่อก็จะแตกต่างกัน คือ นักเรียนที่มีบิดามารดามีการศึกษาสูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 มีโอกาสเรียนต่อมากกว่านักเรียนที่บิดามารดาจบต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 7

นิมิต อัครวัฒน์ (2521 : 67) ได้ศึกษาเรื่องโอกาสการเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำแนกตามประเภทโรงเรียน สถานภาพส่วนตัว และผลการเรียนของนักเรียนในภาคใต้พบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดามีการศึกษาน้อยทำให้นักเรียนมีโอกาเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 น้อยลงไปด้วย ทั้งนี้เพราะ บิดามารดาไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผาทิพย์ กระหม่อมทอง (2522 : 70-72) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบความมุ่งหวังของบิดาเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร ในเขตเมืองและในเขตชนบทของประเทศไทยพบว่า บิดามารดา

ที่อยู่ในเขตเมืองส่วนใหญ่ต้องการให้บุตรเรียนจบในระดับสูงมากกว่าบิดามารดาที่อยู่ในเขตชนบทที่มีความมุ่งเกี่ยวกับบุตรคล้ายคลึงกัน

รัตนา ประเสริฐสม. (2526 : 65 - 68) ศึกษาความคาดหวังของนักเรียนพบว่า บิดามารดาที่ได้รับการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ขึ้นไป ส่วนใหญ่มีความคาดหวังให้ลูกได้รับการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาขึ้นไป บิดามารดาที่ได้รับการศึกษาดำรงตำแหน่งต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และไม่เคยรับการศึกษา ส่วนใหญ่จะให้ลูกได้รับการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษา

วันเพ็ญ พิศาลพงษ์ และงามตา วรินทร์านนท์ (2528 : 45) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาวิธีการอบรมเลี้ยงดู พัฒนาการทางร่างกายและความพร้อมทาง การเรียนของเด็กก่อนวัยเรียนในกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กที่บิดามารดามีการศึกษาระดับสูง จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่เน้นพัฒนาแบบรวมกันทั้ง 4 ด้าน (ร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา) และเน้นการศึกษาเฉพาะด้านจริยธรรมอย่างเหมาะสมมากกว่าเด็กที่บิดามารดามีการศึกษาระดับต่ำ

บำเพ็ญ วังเงิน. (2541 : 70 - 72) ศึกษาเปรียบเทียบความคาดหวังของผู้ปกครองเกี่ยวกับการศึกษาของลูกในเขตเมืองและชนบทของประเทศไทย พบว่า บิดาที่อาศัยอยู่ในเมืองส่วนใหญ่ต้องการให้ลูกเรียนจบในระดับสูงกว่าบิดาอาศัยอยู่ในเขตชนบท และการระดับศึกษาของบิดายังสูง ความคาดหวังทางการศึกษาของลูกก็สูงด้วย

จะเห็นได้ว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดามีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของบุตรธิดาซึ่งบิดามารดาที่มีการศึกษาจะมีความรู้ และความพร้อมในการดูแลให้บุตรธิดาสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข ดังนั้นการที่บิดามารดาดูแลและสนับสนุนช่วยเหลือบุตรธิดาอย่างถูกต้องเหมาะสม เมื่อเขาประสบปัญหาในการดำเนินชีวิต ก็จะทำให้เขาสามารถที่จะเผชิญปัญหาชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้กำหนดไว้ว่าระดับการศึกษาของบิดามารดาเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเผชิญปัญหาของบุตรธิดา

2.2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของการเรียน

2.2.9.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โฮโรวิทซ์ และออตโต้ (สมบัติ วัจนะสาริกุล. 2524 : 25 ; อ้างอิงจาก Hirowitz and Otto. 1973) ได้เปรียบเทียบผลการเรียนของนักศึกษาสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนในห้องที่จัดแบบเดิมกับกลุ่มที่เรียนในห้องเรียนแบบใหม่ ที่นั่งนุ่มสบายและเคลื่อนไหวได้ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมในห้องเรียนแตกต่างกัน นักศึกษาในห้องเรียนแบบใหม่มาเข้าเรียนเข้าพบอาจารย์ผู้สอน และมีการรวมกลุ่มในหมู่นักศึกษามากกว่านักศึกษาในห้องเรียนแบบเก่า

เลย์แมน (Layman. 1975 : 721) ได้ศึกษาทัศนะของนักศึกษาใหม่ที่มีต่อสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอกลาโฮมา ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นเลิศทางวิชาการและการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีมีความสัมพันธ์กับนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนมากกว่านักศึกษาที่ไม่ตั้งใจเรียน และการจัดสภาพแวดล้อมให้มหาวิทยาลัยจะส่งผลต่อบุคลิกภาพของนักศึกษา ทั้งด้านความเป็นเลิศทางวิชาการและความมีระเบียบวินัย

มัวร์ (Moor. 1975 : 2) วิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนชายและหญิง เกรด 10-12 ในบอสตัน พบปัญหาที่นักเรียนเผชิญเรียงตามลำดับความสำคัญดังนี้ ความสัมพันธ์กับครู ความสำเร็จในการเรียน บริการของโรงเรียนและการศึกษาต่อในอนาคต

2.2.2.9.1 งานวิจัยในประเทศ

บุญชม ศรีสะอาด (2524 : 179) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน โดยใช้ผลการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นเกณฑ์กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 1,415 คน ครู 30 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตการศึกษา 10 ปรากฏว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเรียน ได้แก่ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัด ความสนใจ แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ มโนภาพเกี่ยวกับตน เวลาที่ใช้ในการเรียน อาชีพของบิดามารดา คุณภาพของการสอน บรรยากาศในชั้นเรียน

พิมศรี เปานิล (2530 : 102) ได้ศึกษาบรรยากาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ของนิสิตและอาจารย์ ผลการศึกษาพบว่า นิสิตคณะพลศึกษามีทัศนะต่อบรรยากาศการเรียนการสอนแตกต่างจากนิสิตบัณฑิตวิทยาลัย นิสิตคณะแพทย์และคณะวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตคณะพลศึกษา เห็นว่า ด้านการบริการทางวิชาการและด้านอาคารสถานที่ยังไม่น่าพอใจส่วนคณะอื่นๆ เห็นว่าบรรยากาศทางการเรียนเป็นที่น่าพอใจ

วลีวรรณ ศรีตะชะวิวัฒน์ (2536 : 78) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวะกลุ่มภาคเหนือ พบว่า บรรยากาศในห้องเรียนเป็นปัญหาสำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน ได้แก่ ห้องเรียนร้อนอบอ้าว อาคารเรียน อาคารปฏิบัติการแต่ละหลังอยู่ใกล้กันทำให้เกิดเสียงรบกวน ห้องเรียนและห้องปฏิบัติการแออัดไม่เหมาะสมกับจำนวนนักศึกษา

สุธีตา หงษาชาติ (2539 : 84-85) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบัน บุคลิกภาพ และพฤติกรรมการรับข่าวสารกับความรู้ และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤติทางสังคมและสภาพแวดล้อมของนักศึกษาพยาบาลผลการศึกษาพบว่าบุคลิกภาพด้านมโนธรรม การเข้าสังคม การควบคุมอารมณ์ สถานการณ์ด้านการสื่อสารและสภาพแวดล้อมในสถาบัน การมีส่วนร่วมในกิจกรรม นักศึกษามีความสัมพันธ์กับการรับรู้ทางสังคมและการเมืองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยสรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนมีส่วนช่วยพัฒนาความสามารถของนักเรียน และเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของนักเรียน

2.2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.2.10.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

บุธ (วิลาส บุษทองขาว. 2527 : 16 ; อ้างอิงจาก Buth. 1942) ได้วิจัยสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน พบว่า ครูที่พยายามทำความรู้จักกับนักเรียน ให้ความสนใจนักเรียน รู้จักส่งเสริมการเรียนรู้ตามความต้องการและความสนใจของนักเรียน จะทำให้นักเรียนได้ดีขึ้น การปรับตัวเหมาะสมยิ่งขึ้น ส่วนที่มุ่งสอนโดยใช้วิธีบังคับนักเรียนจะไม่พอใจในตัวครูและเรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร

สไตลส์ และดอร์ซี่ (วิลาส บุษทองขาว. 2527 : 16-17 ; อ้างอิงจาก Stiles and Dorsey. 1950) ได้ศึกษาการสอนแบบประชาธิปไตยในโรงเรียนมัธยมศึกษา และปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในการเรียนการสอนดังนี้

การเรียนการสอนแบบอัตตาธิปไตยนั้น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นแบบสั่งและเชื่อฟังโดยไม่มีข้อโต้แย้ง นักเรียนจะสนใจบทเรียนเพื่อคะแนนของตน โดยไม่คำนึงถึงปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ส่วนครูไม่มีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนานักเรียนให้มีความเจริญในด้านต่างๆเท่าที่ควร เพียงแต่ต้องการให้นักเรียนสนใจบทเรียนที่ตนกำลังสอนเท่านั้น ครูใช้กฎเกณฑ์ตามที่ตนพอใจ บังคับให้นักเรียนปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด โดยไม่คำนึงถึงธรรมชาติจิตใจ หรือความแตกต่างระหว่างบุคคล การเรียนการสอนแบบนี้ นักเรียนจะมีบุคลิกภาพแบบตัวใครตัวมัน ไม่มีทักษะการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม

การเรียนการสอนแบบประชาธิปไตยนั้น ครูจะเป็นผู้สร้างสถานการณ์ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนและการตัดสินใจเกี่ยวกับการเรียนการสอน ครูยอมรับในเรื่องความแตกต่างของนักเรียนทั้งในด้านความสนใจ ความสามารถ ทักษะ ส่วนนักเรียนต้องการได้รับความรู้มากกว่าคะแนนสูงๆ และครูเป็นเพียงที่ปรึกษาของนักเรียนเท่านั้น การเรียนการสอนแบบประชาธิปไตยจึงเป็นการเรียนการสอนที่สร้างบรรยากาศที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ซึ่งบรรยากาศแบบนี้ช่วยให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์

โคแกน (Cogan 1975 : 135-139) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิต พบว่าความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างอาจารย์และนิสิต จะทำให้การเรียนของนิสิตดีขึ้นอย่างยิ่ง อาจารย์และนิสิตมีความสัมพันธ์กันมากเท่าใด นิสิตจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้ถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้น และลักษณะความสัมพันธ์ของอาจารย์และนิสิตจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของนิสิต นิสิตมีความศรัทธาในตัวอาจารย์ ซึ่งจะช่วยให้นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน มองเห็นการเรียนเป็นงานประจำ กิจกรรมเป็นงานอดิเรก การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะทำให้ผลการเรียนของนิสิตดีขึ้น

2.2.10.2 งานวิจัยในประเทศ

ประภาศรี สุชนันบุตร (2522 : 61) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยรามคำแหงในทัศนะของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาร้อยละ 96.83 เข้าห้องเรียนก่อนเวลาที่อาจารย์จะเข้าสอน นักศึกษาที่สามารถจดจำบรรยายได้ทันอยู่เสมอมีร้อยละ 65.30 นักศึกษาที่เรียนด้วยความเพลิดเพลินมีเพียงร้อยละ 51.26 และนักศึกษาที่ไม่เคยถกเถียงกับปัญหาวิชาการกับอาจารย์สูงถึงร้อยละ 74.93 และเมื่อจำแนกตามเพศพบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีทัศนะต่อสภาพแวดล้อมในการเรียนต่างกัน แต่นักศึกษาในคณะวิชาต่างกันและภูมิภาคต่างกัน จะมีทัศนะต่อสภาพแวดล้อมในการเรียนไม่แตกต่างกัน

วัลลภ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2527 : 130-142) ได้ศึกษาเกี่ยวกับนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐ 10 แห่ง พบว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนการสอน คือ ความสนใจในวิชาที่เรียน ผู้สอนมีความเป็นกันเอง และวิธีสอนของอาจารย์ ส่วนปัจจัยที่มีผลให้นักศึกษาสนใจเรียนมากที่สุด 3 ปัจจัย คือ ผู้สอนเตรียมการสอนอย่างดี มีความเป็นกันเอง และกระตือรือร้นในการสอน ส่วนปัญหาด้านการเรียนการสอน พบว่า ปัญหาด้านอาจารย์ผู้สอน ใช้วิธีสอนไม่ดี บรรยายไม่ถูกวิธี ทำให้ชั้นเรียนน่าเบื่อหน่าย ปัญหาของนักศึกษา คือ เกียจคร้าน ง่วงนอน เบื่อ และขาดสมาธิ

เยาวนารถ อุทัยมกุล (2538 : 91) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในทัศนะของนักศึกษาและอาจารย์ พบว่า อาจารย์และนักศึกษามีทัศนะในการเรียนการสอนระดับสูงเกี่ยวกับอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถอย่างลึกซึ้งในวิชาที่สอน อาจารย์ให้ความสำคัญกับนักศึกษา นักศึกษาให้ความสนใจในการฟังบรรยาย ไม่ส่งเสียงเอะอะพุดคุย การยอมรับความคิดเห็นของนักศึกษา และให้นักศึกษาในชั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน สรุปได้ว่า ครูนอกจากจะต้องประพฤติปฏิบัติตนเองให้ดีทั้งทางด้านส่วนตัว กิริยาท่าทาง บุคลิกภาพ แล้วยังจะต้องปฏิบัติตนให้ดีในด้านของการสอน กล่าวคือจะต้องมีการเตรียมการสอนที่ดี มีความแม่นยำในเนื้อหา และความสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียนทั้งในชั่วโมงการสอน และนอกห้องเรียน จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้นได้ ซึ่งถือได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียน

2.2.11 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนกับปัญหาการเรียน

2.2.11.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เดอคอสเตอร์ (Decoster. 1981 : 5789-A) ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยม พบว่า นักเรียนที่มีความพึงพอใจในการสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมีแนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนต่ำ

เกสส์ (Gless. 1996 : 113-A) ได้ศึกษาพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของนิสิตหญิงที่อยู่หอพัก จำนวน 111 คน กลุ่มทดลองอยู่หอพักหนึ่ง 52 คน กลุ่มควบคุมอยู่อีกหอพักหนึ่ง 59 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้โปรแกรมสัมพันธภาพระหว่างบุคคล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดความสัมพันธ์ภาพและทัศนคติ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การทดลองของแมนวิทนี (The Mann-Whitney U test) และ ไค สแควร์ (Chi- Square) ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2.11.2 งานวิจัยในประเทศ

มาลินี อยู่โพธิ์ (2525 : 61) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อพัฒนาการการปรับตัวทางสังคมด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอินทราราม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2525 ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการปรับตัวของกลุ่มทดลองลดลงกว่าก่อนการได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บุญศรี จิงธนาเจริญเลิศ (2530 : 46) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวต่อเพื่อนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มมีการปรับตัวกับเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วัฒนา พุ่มเล็ก (2535 : 97). ได้ศึกษาถึงอิทธิพลขององค์ประกอบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะประสบปัญหาการคบเพื่อนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อนเป็นพฤติกรรมของนักเรียนปฏิบัติต่อกันทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ซึ่งถ้านักเรียนมีพฤติกรรมดีต่อกันก็จะส่งผลให้การเรียนมีประสิทธิภาพ หากถ้ามักมีความขัดแย้งย่อมส่งผลให้การเรียนไม่ดี

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 1,839 คน แบ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 638 คน เป็นนักเรียนชาย 283 คน และนักเรียนหญิง 355 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 602 คน เป็นนักเรียนชาย 304 คน และนักเรียนหญิง 298 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 599 คน เป็นนักเรียนชาย 283 คน และนักเรียนหญิง 316 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 457 คน เป็นนักเรียนชาย 216 คน และนักเรียนหญิง 241 คน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1970 : 80-81) ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata) โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยจำแนกประชากรออกเป็น 3 ระดับชั้น คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีนักเรียนจำนวน 638 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีนักเรียนจำนวน 602 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนจำนวน 599 คน

2. ผู้วิจัยจำแนกประชากรแต่ละระดับชั้นในข้อ 1. ตามเพศ ดังนี้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 638 คน เป็นนักเรียนชาย 283 คน และนักเรียนหญิง 355 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 602 คน เป็นนักเรียนชาย 304 คน และเป็นนักเรียนหญิง 298 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 599 คน เป็นนักเรียนชาย 283 คน และนักเรียนหญิง 316 คน

3. ผู้วิจัยประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จากตารางของยามาเน่ (Yamane. 1970 : 80-81) พบว่า ต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 457 คน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้สัดส่วนประชากร : กลุ่มตัวอย่าง = 4 : 1 ผู้วิจัยจึงสุ่มตัวอย่างได้ดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 158 คน เป็นนักเรียนชาย 70 คน และเป็นนักเรียนหญิง 88 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 150 คน เป็นนักเรียนชาย 76 คน และเป็นนักเรียนหญิง 74 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 149 คน เป็นนักเรียนชาย 70 คน และเป็นนักเรียนหญิง 79 คน

ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นและเพศ

ระดับชั้น	เพศ					
	ชาย		หญิง		รวม	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ชั้น ม. 4	283	70	355	88	638	158
ชั้น ม. 5	304	76	298	74	602	150
ชั้น ม. 6	283	70	316	79	599	149
รวม	870	216	969	241	1,839	457

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิต บางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งแบ่งออกเป็น 11 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช

2544

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 11 แบบสอบถามปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

วิธีการสร้างเครื่องมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของ ผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ตัวอย่างของแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดเติมข้อความลงไปในช่วงว่าง หรือทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. คะแนนเกรดเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จนถึงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548
2. รายได้ของผู้ปกครองรวม.....บาท/เดือน
3. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ได้แก่
() ต่ำกว่าปริญญาตรี
() ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี
() สูงกว่าปริญญาตรี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามนิสัยในการเรียน ของ สุนิตกร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 114-115) และอริศรา จารุรัตน์ (2547 : 157-161)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามนิสัยในการเรียน จากความรู้ที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามนิสัยในการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด คำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อคำถาม	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือทบทวนทุกครั้งเมื่อกลับจากโรงเรียน					
00	ข้าพเจ้าคิดถึงเรื่องอื่นขณะที่ฟังอาจารย์สอน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด 5

1

จริง 4

2

จริงบ้าง 3

3

จริงน้อย 2

4

จริงน้อยที่สุด 1

5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 — 5.00 หมายถึง มีนิสัยในการเรียนดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 — 3.66 หมายถึง มีนิสัยในการเรียนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 — 2.33 หมายถึง มีนิสัยในการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ของ รุติกร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 115-116)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน จากความรู้ที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด คำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เพื่อนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ					
00	ข้าพเจ้ามักปล่อยให้อุปสรรคที่เกิดขึ้นในการเรียนคลี่คลายไปเองโดยไม่หาทางแก้ไข					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก
(คะแนน)

จริงที่สุด 5
จริง 4
จริงบ้าง 3
จริงน้อย 2
จริงน้อยที่สุด 1

ข้อความที่มีความหมายทางลบ
(คะแนน)

1
2
3
4
5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 — 5.00 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 — 3.66 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 — 2.33 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามบุคลิกภาพ ของ จูติกร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 116-117)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามบุคลิกภาพ จากความรู้ที่ได้จากข้อ 4.1 และ 4.2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด คำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อคำถาม	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	เมื่อข้าพเจ้ามีนัด ข้าพเจ้าไปถึงที่หมายก่อนเวลา					
00	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจ ถ้ามีคนมาขัดจังหวะเวลาทำงาน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ (คะแนน)		ข้อความที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบบี (คะแนน)	
จริงที่สุด	5		1
จริง	4		2
จริงบ้าง	3		3
จริงน้อย	2		4
จริงน้อยที่สุด	1		5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของอัจจวรา วงศ์วัฒนมงคล(2533 : 57-58)ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

ผู้ที่ได้คะแนน	59 — 115	มีบุคลิกภาพแบบเอ
ผู้ที่ได้คะแนน	23 — 58	มีบุคลิกภาพแบบบี

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ของ อริศรา จารุรัตน์ (2547 : 162-163)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง จากความรู้ที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด คำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความคำถาม	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	<u>การสนับสนุนทางด้านวัตถุ</u> ผู้ปกครองซื้ออุปกรณ์การเรียนให้ข้าพเจ้า					
00	<u>การสนับสนุนทางด้านวาจา</u> ผู้ปกครองของข้าพเจ้าต่อว่าข้าพเจ้าเสมอถ้าทำคะแนน สอบได้ไม่ดี					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก
(คะแนน)

จริงที่สุด	5
จริง	4
จริงบ้าง	3
จริงน้อย	2
จริงน้อยที่สุด	1

ข้อความที่มีความหมายทางลบ
(คะแนน)

1
2
3
4
5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว ของ จิตติกร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 118) และจักรินทร์ พริงทองฟู (2546 : 80-81)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว จากความรู้ที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด คำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	<u>การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อสมาชิกในครอบครัว</u> เมื่อมีปัญหาด้านการเรียนซ้ำพ่เจ้าจะปรึกษาสมาชิกใน ครอบครัวเสมอ					
00	<u>การปฏิบัติตนของสมาชิกในครอบครัวต่อนักเรียน</u> สมาชิกในครอบครัวจะคอยตักเตือนเรื่องการเรียนเสมอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

(คะแนน)

จริงที่สุด 5

จริง 4

จริงบ้าง 3

จริงน้อย 2

จริงน้อยที่สุด 1

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

1

2

3

4

5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 — 5.00 หมายถึง สัมพันธภาพดีระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

คะแนนเฉลี่ย 2.34 — 3.66 หมายถึง สัมพันธภาพดีพอใช้ระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

คะแนนเฉลี่ย 1.00 — 2.33 หมายถึง สัมพันธภาพไม่ดีระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของการเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน ของ จูติกร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 119) และอริศรา จารุรัตน์ (2547 : 169-171)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน จากความรู้ที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด คำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อคำถาม	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	สถานที่เรียน สภาพห้องเรียนเหมาะสมกับลักษณะวิชา					
00	สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน สื่อการสอนมีจำนวนน้อยไม่เพียงพอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

(คะแนน)

จริงที่สุด 5

จริง 4

จริงบ้าง 3

จริงน้อย 2

จริงน้อยที่สุด 1

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

1

2

3

4

5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 — 5.00 หมายถึง ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 — 3.66 หมายถึง ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 — 2.33 หมายถึง ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาระดับ
 พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของ สุนิตกร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 114-115) และ อริศรา จารุรัตน์ (2547 : 157-161)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จากความรู้ที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ ลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด คำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	วิทยุ					โทรทัศน์					อินเทอร์เน็ต					สิ่งตีพิมพ์				
		จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าทราบข่าวสารเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองจาก																				
00	ข้าพเจ้าไม่เคยรับรู้เกี่ยวกับ การเรียนรู้แบบบูรณาการ																				

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

(คะแนน)

จริงที่สุด 5

จริง 4

จริงบ้าง 3

จริงน้อย 2

จริงน้อยที่สุด 1

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

1

2

3

4

5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง ได้รับอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษา

ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง ได้รับอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้น

พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง ได้รับอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้น

พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

9.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ของ วิจิตร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 119-120) อริศรา จารุรัตน์ (2547 : 172-173) และจักรินทร์ พริ้งทองฟู (2546 : 83-84)

9.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จากความรู้ที่ได้จากข้อ 9.1 และ 9.2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type)

ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด คำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	<u>การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู</u> ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาเรื่องการเรียนกับครูได้					
00	<u>การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน</u> นอกเวลาเรียนครูไม่สนใจที่จะสอบถามเกี่ยวกับข้าพเจ้า					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก
(คะแนน)

จริงที่สุด	5
จริง	4
จริงบ้าง	3
จริงน้อย	2
จริงน้อยที่สุด	1

ข้อความที่มีความหมายทางลบ
(คะแนน)

1
2
3
4
5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 — 5.00	หมายถึง	มีสัมพันธภาพดีระหว่างนักเรียนกับครู
คะแนนเฉลี่ย 2.34 — 3.66	หมายถึง	มีสัมพันธภาพดีพอใช้ระหว่างนักเรียนกับครู
คะแนนเฉลี่ย 1.00 — 2.33	หมายถึง	มีสัมพันธภาพไม่ดีระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

10.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

10.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ของ ลูติกร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 120) อริศรา จารุรัตน์ (2547 : 174-175) และจักรินทร์ พริงทองฟู (2546 : 85-86)

10.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จากความรู้ที่ได้จากข้อ 10.1 และ 10.2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด คำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อคำถาม	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	เพื่อนให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียนแก่ข้าพเจ้า					
00	เพื่อนในห้องไม่สนใจซึ่งกันและกัน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด 5

1

จริง 4

2

จริงบ้าง 3

3

จริงน้อย 2

4

จริงน้อยที่สุด 1

5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์(2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 — 5.00

หมายถึง

มีสัมพันธภาพดีระหว่าง
นักเรียนกับเพื่อน

คะแนนเฉลี่ย 2.34 — 3.66

หมายถึง

มีสัมพันธภาพดีพอใช้
ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คะแนนเฉลี่ย 1.00 — 2.33

หมายถึง

มีสัมพันธภาพไม่ดี
ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 11 แบบสอบถามปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

11.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

11.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของ จูติกร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 121-122) อริศรา จารุรัตน์ (2547 : 176-180) และจักรินทร์ พริงทองฟู (2546 : 87-89)

11.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จากความรู้ที่ได้จากข้อ 11.1 และ 11.2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ ลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด คำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อคำถาม	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	<u>ไม่เป็นคนเก่ง</u> ข้าพเจ้าไม่ค่อยได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งความรู้ ต่างๆเพื่อให้ได้ความรู้ใหม่ๆ					
00	<u>ไม่เป็นคนดี</u> ข้าพเจ้าส่งงานไม่ตรงเวลาเสมอ					
000	<u>เป็นคนที่ไม่มีความสุข</u> ข้าพเจ้าสนุกกับการเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด 1

5

จริง 2

4

จริงบ้าง 3

3

จริงน้อย 4

2

จริงน้อยที่สุด 5

1

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 — 5.00

หมายถึง

นักเรียนมีปัญหาการเรียนมากในหลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

คะแนนเฉลี่ย 2.34 — 3.66

หมายถึง

นักเรียนมีปัญหาการเรียนปานกลางใน
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช
2544

คะแนนเฉลี่ย 1.00 — 2.33

หมายถึง

นักเรียนมีปัญหาการเรียนน้อยในหลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและจุดมุ่งหมาย เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยให้ประธานและกรรมการตรวจสอบแล้วนำมาแก้ไข และนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสงคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบความเหมาะสมของข้อความและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับ นิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ (Try Out)

2. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสตรีวิทยา 2 จำนวน 100 คน ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้วมาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test เลือกเฉพาะค่า t ที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นำมาใช้ในการวิจัย ได้ผลดังนี้

2.1 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 36 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.147 - 7.195

2.2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 27 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.204 — 9.276

2.3 แบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 23 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.038 — 7.205

2.4 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.472 — 10.941

2.5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.204 — 8.776

2.6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.204 — 7.883 2.7
แบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวนข้อละ 10 ข้อ ได้แก่

สื่อวิทยุ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.342 – 6.442

สื่อโทรทัศน์ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.561 – 7.293

สื่ออินเทอร์เน็ต มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.242 – 7.833

สื่อสิ่งตีพิมพ์ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.683 – 6.224

2.8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 21 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.353 – 8.541

2.9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 24 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.391 – 12.827

2.10 แบบสอบถามปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 44 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.141 – 6.231

3. นำแบบสอบถามที่คัดเลือกมาแล้วในข้อที่ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) แล้วนำมาใช้ในการวิจัย ได้ผลดังนี้

3.1 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8893

3.2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9111

3.3 แบบสอบถามบุคลิกภาพ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7566

3.4 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8114

3.5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8929

3.6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7912

3.7 แบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

สื่อวิทยุ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7184

สื่อโทรทัศน์ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .6218

สื่ออินเทอร์เน็ต มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7258

สื่อสิ่งตีพิมพ์ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7593

3.8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8761

3.9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9226

3.10 แบบสอบถามปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9322

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปขออนุญาต และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจากโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

2. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม ไปขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามจากผู้อำนวยการโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จำนวน 457 ฉบับ โดยชี้แจงวัตถุประสงค์และการตอบแบบสอบถาม ในระหว่างวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2549 ถึงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2549 และได้รับคืนมาครบทุกฉบับ

4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาตรวจสอบความสมบูรณ์ คือตอบครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ แล้วนำแบบสอบถามมาให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยการหา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ
4. สร้างสมการพยากรณ์ จากผลวิเคราะห์ที่ได้ในข้อ 3

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t – test
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้วิเคราะห์สมมติฐาน ได้แก่
 - 3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
 - 3.2 วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และการแปลผลข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อให้
เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปล
ความหมายดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	แทน	สถิติที่ใช้ในการพิจารณา F – Distribution
df	แทน	ขั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Squares)
R_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย
X_1	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_2	แทน	ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง
X_3	แทน	ระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่ำกว่าปริญญาตรี
X_4	แทน	ระดับการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี
X_5	แทน	ระดับการศึกษาของผู้ปกครองสูงกว่าปริญญาตรี
X_6	แทน	นิสัยในการเรียน
X_7	แทน	ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
X_8	แทน	บุคลิกภาพ
X_9	แทน	การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
X_{10}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว
X_{11}	แทน	ลักษณะทางกายภาพของการเรียน
X_{12}	แทน	อิทธิพลจากสื่อวิทยุเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
X_{13}	แทน	อิทธิพลจากสื่อโทรทัศน์เกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

X_{14}	แทน	อิทธิพลจากสื่ออินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
X_{15}	แทน	อิทธิพลจากสื่อสิ่งตีพิมพ์เกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
X_{16}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
X_{17}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
Y	แทน	ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
$\hat{Y}$	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนมาตรฐาน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานตัวแปรด้านส่วนตัวแปรด้านครอบครัว ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านส่วนตัวแปรด้านครอบครัว ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์ตัวแปรด้านส่วนตัว ตัวแปรด้านครอบครัว และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ที่สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ดังแสดงในตาราง 3 ตาราง 3 แสดงจำนวนร้อยละของนักเรียนนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง (N=457)

ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	235	51.4
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี	175	38.3
สูงกว่าปริญญาตรี	47	10.3
รวม	457	100.0

จากตาราง 3 พบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับต่ำกว่าปริญญาตรีคิดเป็นร้อยละ 51.4 รองลงมาเป็นระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรีคิดเป็นร้อยละ 38.3 รองลงมาเป็นระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับสูงกว่าปริญญาตรีคิดเป็นร้อยละ 10.3

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

องค์ประกอบ	$\bar{X}$	S	การแปลผล
1.องค์ประกอบด้านส่วนตัว			
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.41	.45	สูง
นิสัยในการเรียน	3.46	.42	ดีพอใช้
ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน	3.70	.46	มาก
บุคลิกภาพ	75.95	8.82	แบบเอ
2. องค์ประกอบด้านครอบครัว			
การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง	3.86	.64	มาก
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว	3.67	.56	ดีพอใช้
ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง	41,560.34	43,575.31	ต่ำ
3. องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน			
ลักษณะทางกายภาพของการเรียน	3.15	.56	ดีพอใช้
อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : วิทยุ	2.84	.72	ปานกลาง
อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : โทรทัศน์	3.51	.62	ปานกลาง
อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : อินเทอร์เน็ต	3.53	.63	ปานกลาง
อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : สิ่งตีพิมพ์	3.42	.63	ปานกลาง
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	3.43	.55	ดีพอใช้
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	3.71	.55	ดี
4. ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544	2.51	.52	ปานกลาง

จากตาราง 4 พบว่า องค์ประกอบด้านส่วนตัวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง นิัยในการเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนอยู่ในระดับมาก บุคลิกภาพเป็นแบบเอ องค์ประกอบด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองอยู่ในระดับมาก สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัวอยู่ในระดับดีพอใช้ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองอยู่ในระดับต่ำ องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของการเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้ อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : วิทยุ อยู่ในระดับปานกลาง อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : โทรทัศน์ อยู่ในระดับปานกลาง อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : อินเทอร์เน็ต อยู่ในระดับปานกลาง อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : สิ่งตีพิมพ์ อยู่ในระดับปานกลาง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูอยู่ในระดับดีพอใช้ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอยู่ในระดับดี และปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ตาราง 5 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในขององค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ (N=457)

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	X ₁₅	X ₁₆	X ₁₇	Y
X ₁	1	.092*	-.107*	.083	.047	.315**	.250**	.086	.240**	.265**	.017	-.157**	.150**	.197**	.245**	.161**	.220**	-.285**
X ₂		1	-.270**	.054	.339**	-.077	.033	.104*	.058	.074	-.061	-.005	.049	.050	.066	.005	.061	-.037
X ₃			1	-.810**	-.323**	.040	.040	.022	-.021	-.004	.060	-.057	-.026	-.032	-.019	.035	-.044	.010
X ₄				1	-.247**	.017	-.010	-.037	.031	.019	-.022	.100*	.039	.053	.015	-.016	.028	-.027
X ₅					1	.100*	-.026	-.008	-.005	-.029	-.056	-.067	-.014	-.017	.017	-.037	.043	.019
X ₆						1	.585**	.217**	.372**	.437**	.167**	-.037	.275**	.280**	.276**	.449**	.312**	-.580**
X ₇							1	.417**	.521**	.589**	.143**	.044	.294**	.368**	.287**	.439**	.489**	-.606**
X ₈								1	.173**	.170**	-.016	.025	.148**	.192**	.142**	.147**	.157**	-.275**
X ₉									1	.737**	.121**	-.076	.243**	.299**	.214**	.340**	.463**	-.476**
X ₁₀										1	.236**	-.013	.265**	.356**	.239**	.455**	.465**	-.495**
X ₁₁											1	.029	.077	.029	.069	.375**	.121**	-.163**
X ₁₂												1	.135**	.017	.012	.039	-.031	.040
X ₁₃													1	.542**	.553**	.217**	.306**	-.376**
X ₁₄														1	.545**	.233**	.344**	-.401**
X ₁₅															1	.264**	.258**	-.370**
X ₁₆																1	.419**	-.502**
X ₁₇																	1	-.559**
Y																		1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 12 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_1) นิสัยในการเรียน (X_6) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_7) บุคลิกภาพ (X_8) การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว (X_{10}) ลักษณะทางกายภาพของการเรียน (X_{11}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : โทรทัศน์ (X_{13}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : อินเทอร์เน็ต (X_{14}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : สิ่งตีพิมพ์ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{16}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{17})

ส่วนองค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง (X_2) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ต่ำกว่าปริญญาตรี (X_3) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี (X_4) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับสูงกว่าปริญญาตรี (X_5) และอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : วิทย์ (X_{12})

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว องค์ประกอบด้านครอบครัว และองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ที่สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ดังแสดงในตาราง 6 และ 7

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ (N=457)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	5	132960.4	26592.076	110.652**
Residual	451	108358.5	240.323	
Total	456	241345.9		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปรอิสระทั้ง 5 องค์ประกอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 แสดงผลการวิเคราะห์ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ (N= 457)

ตัวแปร	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₁₆	-.288	.061	-.095	.606	.367	264.326**
X ₁₆ X ₉	-.343	.067	-.144	.677	.458	191.577**
X ₁₆ X ₉ X ₇	-.368	.076	-.197	.728	.529	169.788**
X ₁₆ X ₉ X ₇ X ₆	-.426	.083	-.270	.738	.545	135.283**
X ₁₆ X ₉ X ₇ X ₆ X ₁₇	-.467	.139	-.281	.742	.551	110.652**
R = .742						
R ² = .551						
SE _{est} = 15.50235						
a = 275.859						

** มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

จากตาราง 7 พบว่า องค์ประกอบที่สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 องค์ประกอบโดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X₁₆) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X₉) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X₇) นิสัยในการเรียน (X₆) และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X₁₇) ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 5 องค์ประกอบนี้สามารถรวมกันอธิบายความแปรปรวนของปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของ

นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ได้ คิดเป็นร้อยละ 55.1 จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาสร้างเป็นสมการพยากรณ์ดังนี้

สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้คะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 275.859 - .288X_{16} - .343X_9 - .368X_7 - .426X_6 - .467X_{17}$$

สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้คะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = -.095X_{16} - .144X_9 - .197X_7 - .270X_6 - .281X_{17}$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

2. องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

วิธีการดำเนินการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 1,839 คน แบ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 638 คน เป็นนักเรียนชาย 283 คน และนักเรียนหญิง 355 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 602 คน เป็นนักเรียนชาย 304 คน และนักเรียนหญิง 298 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 599 คน เป็นนักเรียนชาย 283 คน และนักเรียนหญิง 316 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 457 คน เป็นนักเรียนชาย 216 คน และนักเรียนหญิง 241 คน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1970 : 80-81) ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ชั้นและเพศเป็นชั้น (Strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งแบ่งออกเป็น 11 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของ ผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 36 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.147 - 7.195 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8893

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 27 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.204 - 9.276 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9111

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 23 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.038 - 7.205 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7566

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.472 - 10.941 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8114

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.204 - 8.776 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8929

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง

2.204 — 7.883 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7912

ตอนที่8 แบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวนสื่อละ 10 ข้อ ได้แก่ สื่อวิทยุ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.342 — 6.442 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7184 สื่อโทรทัศน์ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.561 — 7.293 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .6218

สื่ออินเทอร์เน็ต มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.242 — 7.833 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7258

สื่อสิ่งตีพิมพ์ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.683 — 6.224 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7593

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 21 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.353 — 8.541 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8761

ตอนที่10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 24 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.391 — 12.827 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9226

ตอนที่11แบบสอบถามปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 44 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.141 — 6.231 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9322

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปขออนุญาต และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจากโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

2. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม ไปขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามจากผู้อำนวยการโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จำนวน 457 ฉบับ โดยชี้แจงวัตถุประสงค์และการตอบแบบสอบถาม ในระหว่างวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2549 ถึงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2549 และได้รับคืนมาครบทุกฉบับ

4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาตรวจสอบความสมบูรณ์ คือตอบครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ แล้วนำแบบสอบถามมาให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science) ดังนี้

1. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อแสดงข้อมูลด้านส่วนตัวในแบบสอบถามตอนที่ 1 โดยแสดงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการแปลผล

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3. วิเคราะห์องค์ประกอบด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ดังนี้

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 12 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_1) นิสัยในการเรียน (X_6) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_7) บุคลิกภาพ (X_8) การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว (X_{10}) ลักษณะทางกายภาพของการเรียน (X_{11}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : โทรทัศน์ (X_{13}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : อินเทอร์เน็ต (X_{14}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : สิ่งตีพิมพ์ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{16}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{17})

2.องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง (X_2) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (X_3) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี (X_4) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับสูงกว่าปริญญาตรี (X_5) และอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : วิทยุ (X_{12})

3.องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 องค์ประกอบ โดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{16}) การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_9) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_7) นิสัยในการเรียน (X_6) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{17}) ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 5 องค์ประกอบ นี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ได้ คิดเป็นร้อยละ 55.1

4. สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยนำค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการได้ดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้คะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 275.859 - .288X_{16} - .343X_9 - .368X_7 - .426X_6 - .467X_{17}$$

4.2 สมการพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้คะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = -.095X_{16} - .144X_9 - .197X_7 - .270X_6 - .281X_{17}$$

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษครั้งนี้ อภิปรายผลได้ดังนี้

1. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 12 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_1) นิสัยในการเรียน (X_6) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_7) บุคลิกภาพ (X_8) การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว (X_{10}) ลักษณะทางกายภาพของการเรียน (X_{11}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : โทรทัศน์ (X_{13}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : อินเทอร์เน็ต (X_{14}) อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : สิ่งตีพิมพ์ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{16}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{17}) ซึ่งอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนจะตั้งใจเรียน และเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้น ขยันอ่านหนังสือและทบทวนบทเรียน ส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่กำหนด พยายามปรับปรุงแก้ไขการทำงานให้ดีขึ้น การปรึกษาครูเมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจบทเรียน และศึกษาค้นคว้า หาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ จึงทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ดังที่ ลินด์เกรน (Lindgren. 1969 : 48-51) กล่าวว่า เหตุผลที่นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับวิธีปฏิบัติตนทางการเรียนร้อยละ 33 ความสนใจในการเรียนร้อยละ 25 เชาวนปัญญา ร้อยละ 15 นอกนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ

1.2 นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีนิสัยในการเรียนดี มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนมีนิสัยในการเรียนดี มีความตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียน วางแผนการจัดระบบการเรียนของตนเอง รู้จักแบ่งเวลา ไม่ผัดผ่อน รู้จักแสวงหาความรู้อยู่เสมอ ทำการบ้านและทบทวนบทเรียนอยู่เสมอ ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง จึงทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร และคนอื่นๆ (2525 : 95-98) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้และ

ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียน โดยศึกษาองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ ความกดดันทางการเรียน ทศนคติ แรงจูงใจ และนิสัยในการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 97 คน พบว่า ทศนคติ แรงจูงใจ นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล และสอดคล้องกับผลการวิจัยของคอยโว (Koivo 1983 : 2524-A) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัยและทศนคติในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยและทศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

1.3 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมากจะมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนมีความสามารถในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และความสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรับผลดี ป้องกันผลเสีย ตลอดจนการควบคุมตัวเอง ให้กระทำหรือเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง เพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะตามมาทั้งแก่ตนเอง และแก่ผู้อื่นภายหลัง ส่งผลให้มีความเพียรพยายามในการที่จะทำกิจกรรมต่างๆ โดยเฉพาะด้านการเรียนที่ตั้งใจเรียนอย่างดีที่สุดทำให้มีผลการเรียนที่ดี จึงทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เนตรชนก พุ่มพวง (2546 : 76 - 77) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า การศึกษามารดาระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางลบกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย ทั้งนี้เพราะ เด็กมีความรู้สึกที่ว่า ถ้าตนเองมีการศึกษาเท่ามารดาก็เพียงพอแล้ว ทำให้เด็กไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่มีความพยายามในการแก้ปัญหาและวางแผนเกี่ยวกับการเรียน และการประกอบอาชีพในอนาคต

1.4 บุคลิกภาพ มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนมีความมานะพยายาม ขอบพันฝ่าอุปสรรคและแก้ปัญหาต่างๆ เป็นคนรักความก้าวหน้า ไม่ชอบหยุดนิ่ง จะทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างรวดเร็วเพื่อให้ประสบความสำเร็จ จึงทำให้มีปัญหาการเรียนใน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย สอดคล้องกับ ฟรีดแมน และโรสแมน (Friedman and Roseman. 1974 : 164) กล่าวว่า บุคลิกภาพแบบเอ มีลักษณะของคนที่รักความก้าวหน้า ชอบฟันฝ่าอุปสรรค ทำงานให้ประสบความสำเร็จ ทำงานด้วยความรวดเร็ว ไม่ชอบการรอคอย มีลักษณะกระตือรือร้น ชอบการแข่งขัน มีความมานะพยายาม

1.5 การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนจากผู้ปกครองมากมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่ให้การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียน โดยการให้ความสนใจ ชักถาม แนะนำ ให้ความช่วยเหลือและร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน ให้เงินและทุนทรัพย์ในการใช้จ่าย ให้นิเวศนักเรียนในการทำกิจกรรมการเรียน ด้วยการช่วยเหลือนักเรียนในทุกๆด้าน การสนับสนุนทางด้านวัตถุ ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน เครื่องแต่งกายและเงิน ให้นักเรียนอย่างเพียงพอตามความจำเป็นทางการเรียนของนักเรียน และการสนับสนุนทางด้านวาจา ได้แก่ การให้ความสนใจและเอาใจใส่ ให้คำปรึกษาและชี้แนะทางด้านการเรียนแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียน จึงทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยไม่มีข้อจำกัดทางด้านวัตถุ รวมทั้งการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองที่คอยแนะนำให้คำปรึกษาทางด้านการเรียน ช่วยชี้แนะวางแผนการเรียน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง จึงทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นฤมล พิกุลณี (2531 : 49) ที่ได้ศึกษาองค์ประกอบด้านสภาพส่วนตัว ด้านสังคม สิ่งแวดล้อม และด้านเศรษฐกิจของสามเณรที่มีความสัมพันธ์กับการเข้าศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำแนกตามประเภทโรงเรียน : กรณีจังหวัดลำปางพบว่า การสนับสนุนการเรียนจากพระเถระภายในวัด มีผลต่อการเข้าเรียนของสามเณร เพราะทำให้เกิดความอบอุ่นและมีกำลังใจในการเรียน

1.6 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับสมาชิกในครอบครัว มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลและการอยู่ร่วมกันในสังคมสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัวเกิดจากบุคคลในครอบครัวให้ความรักความห่วงใย ความเข้าใจซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนั้นการปฏิบัติตนของนักเรียนต่อสมาชิกในครอบครัวจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก นักเรียนควรให้ความเคารพ เชื่อฟังสมาชิกในครอบครัว ปฏิบัติตามคำสั่งสอนทั้งทางด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว การเงินและ

การเรียนรู้ ส่วนการปฏิบัติตนของสมาชิกในครอบครัวต่อนักเรียน ก็เป็นสิ่งสำคัญที่สมาชิกในครอบครัวควรให้ความรักความเอาใจใส่นักเรียน โดยการอบรมสั่งสอน เป็นที่ปรึกษาทั้งเรื่องส่วนตัวและการเรียน ทั้งนี้หากสมาชิกในครอบครัว อุทิศเวลาให้ความสนใจ ให้คำปรึกษา ให้ความรักความอบอุ่นอย่างเพียงพอ นักเรียนกับสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นักเรียนจะประพฤติตนในทางที่ดี ตั้งใจเรียน ทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน จึงทำให้มีปัญหการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ดังที่ ซอง และแฮทตี (Song and Hattie. 1984 : 267-281) กล่าวว่าคุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวเป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของเด็ก

1.7 ลักษณะทางกายภาพของการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพของการเรียนดี มีปัญหการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ ลักษณะทางกายภาพของการเรียนการสอนที่ดีประกอบด้วย สถานที่เรียนที่มีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย อากาศในห้องเรียนถ่ายเทได้ดี ขนาดห้องเรียนมีความเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน สื่อและอุปกรณ์การเรียนมีความทันสมัยและมีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน ทำให้เกิดความกระตือรือร้น ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน จึงทำให้มีปัญหการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ดังที่ ลอร์เรนซ์ (Lawrence. 1976 : 418) กล่าวว่า บรรยากาศการเรียนการสอน เป็นสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่มีผลต่อสภาพจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกที่จะทำให้นักเรียนสนใจเรียน และสอดคล้องกับแนวคิดของสุพิชญา ธีระกุล และคนอื่นๆ (2524 : 182-187) ที่กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ได้แก่ ห้องเรียนสะอาดเป็นระเบียบ กิจกรรมต่างๆในการเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำแล้วเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและน่าสนใจ ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม ตอบคำถาม แล้วเข้าร่วมกิจกรรมทั่วถึงกัน

1.8 อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : โทรทัศน์ มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ใช้สื่อโทรทัศน์ในการรับข่าวสารเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีปัญหการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ ในปัจจุบันมีการแพร่ข้อมูลข่าวสาร หรือเรื่องต่างๆด้วยสื่อโทรทัศน์เป็นส่วนมาก เพราะสามารถเข้าถึงผู้บริโภคได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง และเกือบทุกครัวเรือนจะมีโทรทัศน์ไว้เพื่อรับข่าวสาร ซึ่งสื่อนี้มีผลต่อหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ดังนั้น นักเรียนที่ใช้สื่อโทรทัศน์ในการรับข่าวสารเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2544 จะได้รับทราบถึงวิธีการปฏิบัติตนในการศึกษาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544 ได้อย่างเหมาะสม จึงทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544 น้อย ดังที่ โจเซฟ แคลปเปอร์ (กิตติ กันภัย 2534 : 39 ; อ้างอิงจาก
Klapple,1960) ได้กล่าวในทฤษฎีเสริมแรงว่า เนื้อหาในสื่อมวลชนสามารถเป็นแรงเสริมต่อเจตคติ
ค่านิยม ปทัสถาน ความเชื่อ ของบุคคลผู้รับสารได้ และหากบุคคลนั้นๆเชื่อในสิ่งเหล่านั้นอยู่แล้ว สิ่ง
ที่เสนอในสื่อมวลชนช่วยเสริมความเชื่อนั้นให้แน่นหนักขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเจตคติเดิมที่ผู้รับสารมีอยู่แล้ว

1.9 อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : อินเทอร์เน็ต
มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในการรับข่าวสารเกี่ยวกับ
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ ในปัจจุบันมีการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเป็นจำนวนมาก และเกือบทุก
ครัวเรือนจะมีคอมพิวเตอร์ ซึ่งสื่ออินเทอร์เน็ตนี้มีผลต่อหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช
2544 ดังนั้น นักเรียนที่ใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในการรับข่าวสารเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544 จะได้รับทราบถึงวิธีการปฏิบัติตนในการศึกษาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544 ได้อย่างเหมาะสม จึงทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544 น้อย

1.10 อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : สิ่งตีพิมพ์ มี
ความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่ใช้สื่อสิ่งตีพิมพ์ในการรับข่าวสารเกี่ยวกับหลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ เด็กวัยรุ่นในปัจจุบันนิยมอ่านหนังสือกันมากขึ้นในปัจจุบันจึงมี
การแพร่ข้อมูลข่าวสาร หรือเรื่องต่างๆด้วยสื่อสิ่งพิมพ์เป็นส่วนมาก ซึ่งเป็นสื่อหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับ
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ดังนั้น นักเรียนที่ใช้สื่อสิ่งพิมพ์ในการรับข่าวสาร
เกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จะได้รับทราบถึงวิธีการปฏิบัติตนใน
การศึกษาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้อย่างเหมาะสม จึงทำให้มีปัญหา
การเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย

1.11 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนใน
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า
นักเรียนมีสัมพันธภาพดีกับครู มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
น้อย ทั้งนี้เพราะ การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครูและการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ทั้งภายในและ

ภายนอกห้องเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้นักเรียนกับครูเกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การปฏิบัติของนักเรียนต่อครู ได้แก่ การให้ความเคารพ เชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของครู ช่วยเหลืองานของครูที่ตนสามารถทำได้ ขอคำแนะนำจากครูเมื่อประสบปัญหา ตั้งใจเรียนและสนใจบทเรียนที่ครูสอน และการปฏิบัติของครูต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรัก ความเอาใจใส่ ยอมรับความคิดเห็น และให้ความเป็นกันเองต่อนักเรียน ทำให้การเรียนในชั้นเรียนน่าสนใจ นักเรียนเกิดความต้องการจะแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นอยากรู้ อยากเห็นในการเรียน จึงทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุทธาสินี ใจเย็น (2545 : 75) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนักศึกษาในโรงเรียนที่เปิดสอนระบบการศึกษาทางไกลในเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ดี มีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองสูง การสอนของครูช่วยสร้างความเข้าใจ เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน นักเรียนเกิดความตั้งใจเรียนกระตือรือร้น ต้องการที่จะเรียน ต้องการที่จะทำความเข้าใจ และต้องการที่จะแสวงหาความรู้ รวมทั้งครูก็พร้อมที่จะให้การสอนและแนะนำกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

1.12 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางลบกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ การมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างเพื่อน โดยการทำงานร่วมกัน และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในหมู่เพื่อน มีอิทธิพลต่อนักเรียนมาก หากนักเรียนและเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมีความใส่ใจในการเรียน ช่วยเหลือกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางการเรียน มีความห่วงใยใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งกันและกัน ซักชวนกันศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ทบทวนบทเรียนให้แก่กันและกัน ทำกิจกรรมร่วมกันในกลุ่มเพื่อน จะทำให้มีแนวโน้มการแสดงพฤติกรรมทางการเรียนที่ดี เพราะนักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนที่ดี มีการยอมรับทางสังคมในกลุ่มเพื่อนที่ดี จะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ รู้สึกอบอุ่นมั่นคง เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง จะส่งผลต่อการเรียนของนักเรียน จึงทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ นิภา นิธยาน (2530 : 139) ได้กล่าวว่า เพื่อนและอิทธิพลของเพื่อนในช่วงของการเป็นวัยรุ่นไว้ว่าเพื่อนและครูมีอิทธิพลอย่างยิ่งในชีวิตวัยรุ่น เพราะเด็กในวัยนี้ย่อมมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำให้เพื่อนฝูงยอมรับนับถือ ถ้าเด็กได้รับการยกย่องนับถือจากเพื่อนมากเพียงโดยยอมทำให้เป็นคนที่มีลักษณะเป็นมิตร น่ารัก และกล้าแสดงออกในสิ่งต่างๆ เด็กวัยรุ่นถ้ามีสังคมไม่ดี ไม่ได้รับการยกย่องจะรู้สึกแค้นเคืองและบางครั้งมีความหวาดหวั่นใจ เด็กจะพยายามที่จะยอมรับและคล้อยตาม

ความเห็น การกระทำทุกอย่างของเพื่อน แม้บางครั้งจะไม่เต็มใจก็ตาม จะเห็นได้ว่า เด็กที่ได้รับการยอมรับจากเพื่อนจะมีลักษณะเป็นอิสระ อารมณ์ดี และเป็นตัวของตัวเองมากกว่าจะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลความคิดของคนอื่น

2.องค์ประกอบที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง (X_2) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (X_3) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี (X_4) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับสูงกว่าปริญญาตรี (X_5) และอิทธิพลจากสื่อ เกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : วิทย์ (X_{12}) อภิปรายได้ดังนี้

2.1 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แสดงว่า นักเรียนบางคนและผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ขณะเดียวกัน นักเรียนบางคนและผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก

นักเรียนบางคนและผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ ในสังคมปัจจุบันค่าครองชีพสูงขึ้นแต่รายรับของแต่ละครอบครัวเท่าเดิม เนื่องจาก น้ำมันราคาแพงขึ้นทำให้ข้าวของแพงขึ้น ผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีจึงเดือนร้อนมาก ทำให้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาซึ่งจะช่วยเพิ่มรายได้ให้แก่ครอบครัว ถ้านักเรียนมีการศึกษาสูงครอบครัวจะมีรายได้เพิ่มขึ้น ครอบครัวจะมีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น ดังนั้นทำให้ผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี จึงให้ความสำคัญกับนักเรียนเป็นอย่างมากในการดูแลเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิด มีเวลาที่จะให้ความสนใจนักเรียน เป็นที่ปรึกษา ให้คำแนะนำช่วยเหลือ ให้ความรัก ความอบอุ่นแก่นักเรียนอย่างเพียงพอ นักเรียนจะได้ตระหนักถึงใช้เงินอย่างประหยัด คุ่มค่าและเกิดประโยชน์มากที่สุด ตามฐานะของครอบครัวก็จะไม่ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ขึ้นกับนักเรียน จึงทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย

นักเรียนบางคนและผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก ทั้งนี้เพราะ ในสังคมปัจจุบันค่าครองชีพสูงขึ้นแต่รายรับของแต่ละครอบครัวเท่าเดิม เนื่องจาก น้ำมันราคาแพงขึ้นทำให้ข้าวของแพงขึ้น ผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีจึงเดือนร้อนมาก ผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี จึงต้องทำงานหรือหาวิธีเพิ่มรายได้จนทำให้ไม่มีเวลาที่จะคอยเอาใจใส่ดูแลนักเรียนอย่างเพียงพอ ไม่ได้ให้คำแนะนำปรึกษากับนักเรียน ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเมื่อนักเรียนมีปัญหา เมื่อนักเรียนไม่ได้รับความเอาใจใส่

เท่าที่ควร อาจเกิดปัญหาต่างๆตามมา เช่น นักเรียนไม่สนใจศึกษาเล่าเรียน นักเรียนใช้เวลาว่างไม่เกิดประโยชน์ นักเรียนไม่รู้จักรักประหยัด ใช้เงินไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่จะกระทบกับการเรียนของนักเรียนได้ จึงทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก

2.2 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แสดงว่า นักเรียนบางคนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ขณะเดียวกันนักเรียนบางคนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก

นักเรียนบางคนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาจึงสนับสนุนให้นักเรียนได้มีความรู้ติดตัวมากๆ จึงอบรมเลี้ยงดูนักเรียนอย่างดีทุกด้านรวมถึงด้านการศึกษา ดังนั้นนักเรียนจึงเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาและตั้งใจศึกษาเล่าเรียนอย่างจริงจังเพื่ออนาคตของตนเองและครอบครัว ทำให้นักเรียนมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย

นักเรียนบางคนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองอาจจะไม่เอาใจใส่อบรมเลี้ยงดูนักเรียนอย่างเต็มที่ เนื่องจากผู้ปกครองอาจจะมีความรู้ไม่เพียงพอที่จะสอนหรืออบรมเลี้ยงดู นอกจากนี้ผู้ปกครองบางคนอาจจะไม่เห็นถึงความสำคัญของการศึกษา จึงไม่ให้การสนับสนุนนักเรียนด้านการศึกษาเท่าที่ควร จึงทำให้นักเรียนมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิศิษฐ์ นาจำปา (2521 : 70 - 71) ได้ศึกษาเรื่องโอกาสการเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำแนกตามประเภทโรงเรียน สภาพลส่วนตัว และผลการเรียนของนักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า นักเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาสูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 มีโอกาสเรียนต่อมากกว่านักเรียนที่บิดามารดาจบต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 7

2.3 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แสดงว่า นักเรียนบางคนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรีมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ขณะเดียวกันนักเรียนบางคนที่

ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรีมีปัญหาการเรียนในหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก

นักเรียนบางคนและผู้ปกครองมีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรีมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรีเล็งเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาในปัจจุบันจึงให้การสนับสนุนแก่นักเรียนเป็นอย่างมาก ในทุกด้าน รวมถึงด้านการศึกษา ทำให้นักเรียนได้รับความเอาใจใส่ดูแลเรื่องการเรียนรู้เป็นอย่างดี นักเรียนจึงตั้งใจเรียนและเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาเล่าเรียน จึงไม่มีปัญหาการเรียน หรือมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย

นักเรียนบางคนและผู้ปกครองมีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรีมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองอาจจะไม่เอาใจใส่อบรมเลี้ยงดูนักเรียนอย่างเต็มที่ เนื่องจากผู้ปกครองอาจจะไม่มีเวลาในการอบรมเลี้ยงดูนักเรียน เพราะจะต้องทำงานเพื่อหาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัว จึงไม่มีเวลาในการเอาใจใส่นักเรียน ทั้งเรื่องการเรียนรู้ เรื่องส่วนตัว ไม่ได้ให้คำปรึกษานักเรียน เมื่อนักเรียนมีปัญหาไม่ว่าเรื่องใดก็ตามอาจจะส่งกระทบต่อการเรียนของนักเรียนได้ จึงทำให้นักเรียนมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ บำเพ็ญ วังเงิน (2541 : 70 - 72) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความคาดหวังของบิดาเกี่ยวกับการศึกษาของลูกในเขตเมืองและชนบทของประเทศไทย พบว่า บิดาที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองส่วนใหญ่ต้องการให้ลูกเรียนจบในระดับสูงกว่าบิดาที่อาศัยอยู่ในชนบท และการศึกษาของบิดามีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคาดหวังทางการศึกษาของบิดา แสดงว่าระดับการศึกษาของบิดายิ่งสูงความคาดหวังทางการศึกษาของลูกก็สูงด้วย ถ้าระดับการศึกษาต่ำก็จะขาดความรอบรู้ หรือมองไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา ทำให้ความคาดหวังทางการศึกษาต่ำไปด้วย หรือไม่คาดหวังด้านการศึกษา แต่จะคาดหวังด้านการทำงานบ้านแบ่งเบาภาระ และหารายได้หรือประกอบอาชีพมากกว่า

2.4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง : สูงกว่าปริญญาตรี ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แสดงว่า นักเรียนบางคนและผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ขณะเดียวกันนักเรียนบางคนและผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก

นักเรียนบางคนและผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาจึงสนับสนุนนักเรียนอย่างเต็มที่ให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้ จึงอบรมเลี้ยงดูนักเรียนอย่างดีทุกๆด้านรวมถึงด้านการศึกษา ดังนั้นนักเรียนจึงเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาและตั้งใจศึกษาเล่าเรียนอย่างจริงจังเพื่ออนาคตของตนเองและครอบครัว ทำให้นักเรียนมีปัญหาระเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย

นักเรียนบางคนและผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีปัญหาระเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูงอาจจะมีหน้าที่การงานระดับสูง หรือต้องรับผิดชอบงานมากจึงทำให้ไม่ค่อยมีเวลาให้กับครอบครัว ในการเอาใจใส่อบรมเลี้ยงดูนักเรียนอย่างเต็มที่ จึงฝากให้พี่เลี้ยงดูแลแทน เพราะตนเองจะต้องทำงานหรือทำธุรกิจจึงไม่ค่อยมีเวลาในการอบรมเลี้ยงดูนักเรียน เมื่อนักเรียนมีปัญหาก็ไม่รู้จะหันหน้าไปปรึกษาใคร บางครั้งอาจจะตัดสินใจผิดพลาด หรืออาจจะขี้เกียจเรียนเนื่องจากคิดว่าตนเองไม่ต้องเรียนเพราะอนาคตไม่ต้องทำงานผู้ปกครองก็สามารถหาเลี้ยงได้อยู่แล้ว ไม่เดือดร้อน หรือคิดว่าเรียนเมื่อไรก็เรียนได้ จึงทำให้นักเรียนมีปัญหาระเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วันเพ็ญ พิศาลพงษ์ และงามตา วรินทร์านนท์ (2528 : 45) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาวิธีการอบรมเลี้ยงดู พัฒนาการทางด้านร่างกายและความพร้อมทางการเรียนของเด็วก่อนวัยเรียนในกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กที่บิดามารดา มีการศึกษาระดับสูง จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่เน้นพัฒนาการแบบรวมกันทั้ง 4 ด้าน (ร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา) และเน้นการศึกษาเฉพาะด้านจริยธรรมอย่างเหมาะสมมากกว่าเด็กที่บิดามารดามีการศึกษาระดับต่ำ

2.5 อิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 : วิทย์ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาระเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 แสดงว่านักเรียนบางคนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยใช้สื่อวิทย์ มีปัญหาระเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ขณะเดียวกันนักเรียนบางคนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยใช้สื่อวิทย์ มีปัญหาระเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก

นักเรียนบางคนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยใช้สื่อวิทย์ มีปัญหาระเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนอาจจะเป็นคนที่ชอบบริโภคสื่อวิทย์ อาจจะชอบฟังเพลง ข่าวสารต่างๆ ทำให้ทราบความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการศึกษาในปัจจุบัน รวมไปถึงการทราบข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ทำให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับสภาพการศึกษาในปัจจุบันได้อย่างดีจึงมีปัญหาระเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย

นักเรียนบางคนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยใช้สื่อวิทยุ มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาก ทั้งนี้เพราะ สื่อวิทยุเป็นสื่อที่ไม่ค่อยเร้าความสนใจ ไม่สามารถที่จะให้ได้ทั้งภาพและเสียง ทำให้ไม่เป็นที่นิยมในการบริโภคเท่าไรนัก และวัยรุ่นส่วนใหญ่ก็เปิดแต่เพลงฟังกันมากกว่า ทำให้สื่อประเภทวิทยุมีอิทธิพลต่อหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทำให้นักเรียนมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มากเกี่ยวกับการไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

3.องค์ประกอบที่สามารถพยากรณ์ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 องค์ประกอบ โดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{16}) การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_9) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_7) นิสัยในการเรียน (X_6) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{17}) และองค์ประกอบทั้ง 5 องค์ประกอบนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ได้ร้อยละ 55.1 อภิปรายได้ดังนี้

3.1 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีอิทธิพลทางลบต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับที่หนึ่ง แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับครู ทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครูและการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้นักเรียนกับครูเกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การปฏิบัติของนักเรียนต่อครู ได้แก่ การให้ความเคารพ เชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของครู ช่วยเหลืองานของครูที่ตนสามารถทำได้ ขอคำแนะนำจากครูเมื่อประสบปัญหา ตั้งใจเรียนและสนใจบทเรียนที่ครูสอน และการปฏิบัติของครูต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรัก ความเอาใจใส่ ยอมรับความคิดเห็น และให้ความเป็นกันเองต่อนักเรียน ทำให้การเรียนในชั้นเรียนน่าสนใจ นักเรียนเกิดความต้องการจะแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นอยากรู้ อยากเห็นในการเรียน ทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุธาสิณี ใจเย็น (2545 : 75) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนักศึกษาในโรงเรียนที่เปิดสอนระบบการศึกษาทางไกลในเขตบางเขน

กรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ดี มีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองสูง การสอนของครูช่วยสร้างความเข้าใจ เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนเกิดความตั้งใจเรียนกระตือรือร้น ต้องการที่จะเรียน ต้องการที่จะทำความเข้าใจ และต้องการที่จะแสวงหาความรู้ รวมทั้งครูก็พร้อมที่จะให้การสอนและแนะนำกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

3.2 การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีอิทธิพลทางลบต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับที่สอง แสดงว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางการเรียนมาก ทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่ให้การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียน โดยการให้ความสนใจ ชักถาม แนะนำ ให้ความช่วยเหลือและร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ ให้เงินและทุนทรัพย์ในการใช้จ่าย ให้นิเวศน์นักเรียนในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยการช่วยเหลือนักเรียนในทุกๆด้าน การสนับสนุนทางด้านวัตถุ ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน เครื่องแต่งกายและเงิน ให้แก่นักเรียนอย่างเพียงพอตามความจำเป็นทางการเรียนของนักเรียน และการสนับสนุนทางด้านวาจา ได้แก่ การให้ความสนใจและเอาใจใส่ ให้คำปรึกษาและชี้แนะทางด้านการเรียนแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียน จึงทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยไม่มีข้อจำกัดทางด้านวัตถุ รวมทั้งการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองที่คอยแนะนำให้คำปรึกษาทางด้านการเรียน ช่วยชี้แนะวางแผนการเรียน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ นฤมล พิกุลณี (2531 : 49) ได้ทำการศึกษาองค์ประกอบด้านสภาพส่วนตัว ด้านสังคม สิ่งแวดล้อม และด้านเศรษฐกิจของสามเณรที่มีความสัมพันธ์กับการเข้าศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำแนกตามประเภทโรงเรียน : กรณีจังหวัดลำปาง พบว่า การสนับสนุนการเรียนจากพระเถระภายในวัด มีผลต่อการเข้าเรียนของสามเณร เพราะทำให้เกิดความอบอุ่นและมีกำลังใจในการเรียน

3.3 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีอิทธิพลทางลบต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับที่สาม แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมากทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนมีความสามารถในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และความสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรับผลดี ป้องกันผลเสีย ตลอดจนการควบคุมตัวเอง ให้กระทำหรือเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง เพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะตามมาทั้งแก่ตนเอง

และแก่ผู้อื่นภายหลัง ส่งผลให้มีความเพียรพยายามในการที่จะทำกิจกรรมต่างๆ โดยเฉพาะด้านการเรียนก็ตั้งใจเรียนอย่างดีที่สุดทำให้มีผลการเรียนที่ดี ทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เนตรชนก พุ่มพวง (2546 : 76 - 77) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า การศึกษามารดาระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางลบกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย ทั้งนี้เพราะ เด็กมีความรู้สึกว่า ถ้าตนเองมีการศึกษาเท่ามารดา ก็เพียงพอแล้ว ทำให้เด็กไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่มีความพยายามในการแก้ปัญหาและวางแผนเกี่ยวกับการเรียน และการประกอบอาชีพในอนาคต

3.4 นิสัยในการเรียน มีอิทธิพลทางลบต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับที่สี่ แสดงว่า นักเรียนที่นิสัยในการเรียนดี ทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนนิสัยในการเรียนดี มีความตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียน มีสมาธิในการเรียน วางแผนการจัดระบบการเรียนของตนเอง รู้จักแบ่งเวลา ไม่ผัดผ่อน รู้จักแสวงหาความรู้อยู่เสมอ ทำการบ้านและทบทวนบทเรียนอยู่เสมอ มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียน ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของอัจฉรา วงศ์โสธร และคนอื่นๆ (2525 : 95-98) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้และความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียน โดยศึกษาองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ ความถนัดทางการเรียน ทักษะคนดี แรงจูงใจ และนิสัยในการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 97 คน พบว่า ทักษะคนดี แรงจูงใจ นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล และสอดคล้องกับผลการศึกษาของคอยโว (Koivo 1983 : 2524-A) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัยและทัศนคติในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยและทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

3.5 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีอิทธิพลทางลบต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับที่ห้า ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน ทำให้มี

ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย ทั้งนี้เพราะ การมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างเพื่อน โดยการทำงานร่วมกัน นักเรียนและเพื่อนช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกันด้านการเรียน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันทางการเรียน ความห่วงใย ใกล้ชิดสนิทสนม เมื่อมีปัญหาทั้งในด้านการเรียนและด้านส่วนตัวก็สามารถปรึกษาเพื่อนในห้องได้ ส่งผลให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน มีความตั้งใจเรียน ทำให้มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พิพัฒน์ แป้นอาทิตย์ (2545 : 91) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่อยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กำลังอยู่ในวัยที่ต้องการเพื่อน ถ้าสามารถปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนในโรงเรียนได้ดี ย่อมมีความรู้สึกอบอุ่นใจ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มักประสบความสำเร็จในการเรียนอยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร ครูผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์แนะแนว และผู้ปกครองได้ทราบข้อมูลเพื่อพิจารณาหาแนวทางในการวางนโยบาย หาทางป้องกันปัญหาของนักเรียน ตลอดจนใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหาร ครูผู้สอน ในการวางแผนเพื่อพัฒนาคุณภาพของนักเรียนให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนต่อไป โดยนำองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน นิสัยในการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน โดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปหาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลน้อยที่สุด ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญกับปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ดังนั้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะ ผู้บริหาร ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรร่วมกันพัฒนาปรับปรุงองค์ประกอบเหล่านี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อทำให้ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ลดน้อยลง ดังนี้

1.1 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ควรมีการพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู โดยการจัดกิจกรรมการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนให้นักเรียนกับครูได้มีกิจกรรมร่วมกันเพื่อให้เกิดความรัก ความเข้าใจใฝ่ ยอมรับความคิดเห็น และให้ความเป็นกันเองต่อนักเรียนการให้ความเคารพ เชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งของครู ช่วยเหลืองานของครูที่ตนสามารถทำได้ ขอคำแนะนำจากครูเมื่อประสบปัญหา ตั้งใจเรียนและสนใจบทเรียนที่ครูสอน สร้างความเป็นกันเองระหว่างนักเรียนกับครูให้มากขึ้น เพื่อให้เกิดความสัมพันธที่ดีต่อกันระหว่างนักเรียนกับครู เป็นต้น

1.2 การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง บิดามารดาหรือผู้ปกครองควรให้การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียน โดยการให้ความสนใจ ชักถาม แนะนำ ให้ความช่วยเหลือ และร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน ให้เงินและทุนทรัพย์ในการใช้จ่าย ให้เวลานักเรียนในการทำกิจกรรมการเรียน ด้วยการช่วยเหลือนักเรียนในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนทางด้านวัตถุ ซึ่งได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน เครื่องแต่งกายและเงิน ให้แก่นักเรียนอย่างเพียงพอตามความจำเป็นทางการเรียนของนักเรียน และการสนับสนุนทางด้านวาจา ซึ่งได้แก่ การให้ความสนใจและเอาใจใส่ ให้คำปรึกษาและชี้แนะทางการเรียนแก่นักเรียน เป็นต้น

1.3 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ควรมีการพัฒนาทัศนคติ ความเชื่อของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคตโดยทางโรงเรียนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนร่วมมือกันจัดอบรมเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนที่ดีให้กับนักเรียน เพื่อจะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการคาดการณ์ไกลเกี่ยวกับการเรียน เห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเรื่องการเรียนรู้ และสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรับผลดี ป้องกันผลเสีย ตลอดจนการควบคุมตัวเอง ให้กระทำหรือเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเองเกี่ยวกับการเรียน เพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะตามมาทั้งแก่ตนเอง และแก่ผู้อื่นภายหลัง เป็นต้น

1.4 นิสัยในการเรียน ทั้งผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้ปกครองตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนควรมีการปลูกฝังนิสัยในการเรียนที่ดีให้กับนักเรียนตั้งแต่เล็กๆ โดยการฝึกปฏิบัติให้นักเรียนรู้จักหน้าที่ของตนเอง เช่น รู้จักการวางแผนในการเรียนให้กับตนเอง การแบ่งเวลาในการเรียนได้อย่างเหมาะสม ตั้งใจเรียน ทำการบ้านทุกครั้งที่ได้รับมอบหมาย และการทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ เป็นต้น

1.5 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ควรมีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันเพื่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียน ความสนิทสนม เข้าใจช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกันด้านการเรียน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางการเรียน ความห่วงใย ใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งกันและกัน และการทำกิจกรรมต่างๆร่วมกันในกลุ่มเพื่อน เพื่อให้เกิดความสำเร็จด้านการเรียน เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาองค์ประกอบด้านอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียน เช่น การปรับตัว แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ทัศนคติต่อการเรียน ความสนใจและความถนัดของนักเรียน หลักสูตรการเรียน การสอน ศักยภาพของครูผู้สอน เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาของนักเรียนในระดับการศึกษาอื่นๆ เช่น ช่วงชั้นที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และอุดมศึกษา เป็นต้น

2.3 ควรพัฒนาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับ

พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู การสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน นิสัยในการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน โดยนำไปทำการทดลองเพื่อพัฒนาองค์ประกอบดังกล่าวซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เช่น การปรับพฤติกรรม กิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ชุ่นใจ. (2535). ผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. ปรินญา-
นิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย-
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2524). สุขภาพจิตในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาราชวิทยาลัย.
กรมวิชาการ. (2544). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือ
การแนะแนว. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ. ถ่ายเอกสาร
- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. (2542, มกราคม). วารสารวิชาการ. 2(1) :17-18
_____. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ :
กรมวิชาการ. ถ่ายเอกสาร
- กรรณิการ์ พันศิริกุล. (2524). การสำรวจปัญหาการเรียนสังคมและส่วนตัวของนักเรียนสารพัดช่าง
ในกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิต-
วิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2544). ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธ-
ศักราช 2544. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กาญจนา คำสุวรรณ. (2524). จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทวีการพิมพ์
- กันยา สุวรรณแสง. (2533). การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). เส้นทางสู่ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษา : แนวทางการ
ดำเนินงานการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว.
- _____. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กุศยา แสงเดช. (2518). การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัว ของนักเรียน
ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญในกรุงเทพมหานครและจังหวัดชัยภูมิ. ปรินญา-
นิพนธ์กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ-
โรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ขวัญใจ เลอจันทร์. (2514). *การเลื่อนฐานะทางสังคมของประชากรไทยในชนบท*. วิทยานิพนธ์
ส.ศ.ม. (บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- คมเพชร จัตรศุภกุล. (2515). *การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ
กิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษา ป.กศ.ปีที่2 ปีการศึกษา 2513 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยา-
การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา เกษศรีสังข์. (2537). *วิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2531). *ประมวลบทความวิชาการระหว่างปีพุทธศักราช 2526 – 2531 ฉบับอภิ-
นันทนาการครบรอบ 33 ปี สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์เยาวชนไทยกับการมุ่งอนาคต*.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- _____. (2539, พฤษภาคม-สิงหาคม). “ครอบครัวศึกษาและแนวทางการใช้เพื่อการสร้าง
คุณภาพชีวิต”. *คนเศรษฐศาสตร์*. 39(2) : 43-67
- จรรยา สุวรรณสิทธิ์ (2522). *คู่มือแนะแนว ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น 2521*.
กรุงเทพฯ : งานแนะแนว ฝ่ายวิจัยและบริการการศึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญ
ศึกษา. หน้า 36-38
- จักรวาล ภูพันธ์. (2537). *ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน
สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยา-
การแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จักรินทร์ พริ้งทองฟู. (2546). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร 1 สังกัด
กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยา-
การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- จันทรา พวงยอด. (2543). *การพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทธจักรวิทยา โดยใช้กิจกรรมและเทคนิคการประเมินผลจากสภาพจริง*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฉลอง ภิรมย์รัตน์. (2531). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ : ประจักษ์การพิมพ์.
- ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. (2527). *พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทของครู*. กรุงเทพฯ : มิตรนราการพิมพ์.
- ชนาธิป พรกุล. (2543). *แคทส์ : รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชมพูนุท พงษ์ศิริ. (2535). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในหอผู้ป่วย การปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลภาคใต้ไทยกรุงเทพมหานคร*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชนิกานต์ สุขจรกุล. (2546). *ปัญหาการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยสารพัดช่างปราจีนบุรี*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชเนติ สวัสดิฤกษ์. (2527). *ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชีรวัดน์ นิเจนตร. (2522). *สภาพเชิงจิตและสังคมในโรงเรียนกับสุขภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ด (พัฒนศึกษาศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เชิดศักดิ์ ไชวาสินธุ์. (2520). *การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทัศน์ย์ สิทธิวงศ์. (2539). *การใช้หลักสูตรในโรงเรียนมัธยมที่ได้รับรางวัลพระราชทานจังหวัดนครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ธีระพร อุวรรณโณ. (2529). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ : โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จิตติกร ชินสุวรรณพานิช. (2546). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนช่างฝีมือปฏิจวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*

ดวงเดือน พิศาลบุตร (2515). *การแนะแนว. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : แผนกวิชาสารัตถศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

_____. (2523). *การแนะแนวในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.*

ดวงเดือน พันธุมนาวิน อรพิน ชูชม และสุภาพร ลอยด์ (2529). *รายงานการควบคุมอิทธิพลสื่อสารมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*

ดวงเดือน พันธุมนาวิน, และเพ็ญแข ประจันปัจฉนิก. (2520). *จริยธรรมของเยาวชนไทย. รายงานวิจัยฉบับที่ 21. กรุงเทพฯ : กรมศาสนา.*

เดโช สนวนนนท์. (2519). *จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.*

เต็มศักดิ์ คทวนิช. (2540). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนและวิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิค กรุงเทพฯ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร*

นฤมล พิกุลนี้. (2531). *การศึกษาองค์ประกอบสถานภาพส่วนตัว ด้านสังคม สิ่งแวดล้อม และด้านเศรษฐกิจของสามเณรที่มีความสัมพันธ์กับการเข้าศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำแนกตามประเภทโรงเรียน : กรณีศึกษาจังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (การศึกษาผู้ใหญ่) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.*

นาคยา ปิณฑนนท์. (2526). *อนาคตศาสตร์. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.*

นันทนา วงษ์อินทร์. (2544). *E.Q. ของครูกับการสอนให้นักเรียน เก่ง ดี มีความสุข (ในยุคปฏิรูปการศึกษา). เอกสารประกอบการเรียน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*

นิภา นิธยาน. (2530). *การปรับตัวและบุคลิกภาพ : จิตวิทยาเพื่อการศึกษาและชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.*

นิภาพร จินดาวัฒน์. (2512). *ความสัมพันธ์ระหว่างความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวในสังคม*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

นิมิตร อัครวัฒน์. (2521). *โอกาสการเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำแนกตามประเภทโรงเรียน สถานภาพส่วนตัว และผลการเรียนของนักเรียนในภาคใต้*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นิลวรรณ ศิริอังกุล. (2535). *สุขภาพจิตของนักเรียนในชุมชนแออัดเขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นิเทศ เจริญภักดิ์. (2543). *ศึกษาการปรับตัวของนักเรียนต่อสภาพการเรียนรู้วิชาชีพ ประเภทช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยเทคนิคสังกัดกรมอาชีวศึกษาใน เขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (อุตสาหกรรมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นุชนาฏ วรรณศิริ (2544). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เนตรชนก พุ่มพวง. (2546). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

บทที่ 2. (2548). ขั้นตอนกระบวนการในการวิจัยและการเขียนข้อเสนอโครงการวิจัย. สืบค้นเมื่อ 28 กันยายน 2548. จาก http://www.agri.cmu.ac.th/course/course_lecture_download.asp?courseNo=351742&CID=260.

บุญชม ศรีสะอาด. (2524). *รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ด (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

บุญศรี จิงธนาเจริญเลิศ. (2530). ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ด.
(การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

บุตร ประดิษฐาณิช. (2533). ขุมทองในบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ข้าวฟ่าง.

บัวทอง สว่างโสภาคกุล. (2522). การแนะแนว. กรุงเทพฯ : คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

บำเพ็ญ วังเงิน. (2541). อิทธิพลของครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนต่อกรณี
ศึกษาโรงเรียนกันทรวิชัย อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ไทย-
คดีศึกษา) มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

ประดินันท์ อุปรนัย (2523). “การจัดบรรยากาศในชั้นเรียน” เอกสารการสอนชุดระบบการเรียนรู้-
การสอน. กรุงเทพฯ : สารมวลชนจำกัด.

ประกาศรี สุชนทบุตร. (2522). สภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยรามคำแหงในทัศนคติของนักศึกษา.
ปรินิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย-
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ประยุทธ์ วัชรประดิษฐ์. (2514). ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนและระดับความมุ่งมั่นในการเรียนของนักเรียนชั้น ม. ศ. 3 โรงเรียนมัธยมสาธิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา 2513 / 2514. ปรินิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา. ถ่ายเอกสาร.

ประวีณ สุทธิสง่า. (2540). การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบ
เผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอสรรพยา จังหวัดชัยนาท. ปรินิพนธ์ กศ.ม
(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

ประเวศ วะสี (2542,มกราคม). “กรอบแนวคิดการปฏิรูปการศึกษา ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด”.
วารสารวิชาการ. 2(1) : 9-11

ปิยภัทร์ วิบูลย์ศรีสังจจะ. (2546). การศึกษาปัญหาการเรียน สาเหตุ และแนวทางแก้ปัญหาของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร.

ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย-
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. พิมพ์ครั้งที่1.

สำนักพิมพ์ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2528). สุขภาพจิตเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์.

_____. (2530). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในปีการศึกษา 2531. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม (การ-
อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ผาทิพย์ กระหม่อมทอง. (2522). การศึกษาเปรียบเทียบความมุ่งหวังของบิดาเกี่ยวกับการศึกษาของ-
บุตร ในเขตเมืองและในเขตชนบทของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ส.ศ.ม. กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2525). ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : พัทธอักษร.

พยอม ธีธูรส. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา-
ตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยา-
การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พนิดา สีนสุวรรณ. (2527). การเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในวิชาสังคมศึกษา เรื่อง ปัญหาสิ่งแวดล้อมด้วยการ
ใช้ เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนแบบบรรยาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยา-
การศึกษาและการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.

พัชรี วรจรัสรังษี. (2539, กรกฎาคม-กันยายน). การเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการ
ส่งเสริมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม). ครุศาสตร์. 25(1) : 102-109.

เพ็ญแข ประจณปัจจนิก. (2527). ลักษณะนิสัยมุ่งอนาคต. เอกสารการสอนวิชาพัฒนาการวัยรุ่น
และการอบรมหน่วยที่ 9-15 . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- เพ็ญศรี จินดาศักดิ์. (2535). การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดชลบุรี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์มาศ ตันท์เจริญรัตน์. (2532). ปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาวิทยาลัย เขตตาก. ปรินญานิพนธ์ กศ. ม (จิตวิทยาการศึกษา) พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์ศรี เปานิล. (2530). บรรยาการการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒตามทัศนะของ นิสิต. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ เกษรแพทย์. (2544). การวางแผนการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงสร้อย วรกุล. (2522). การเปรียบเทียบสภาพปัญหาในด้านการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานครและจังหวัดสงขลา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรณทิพย์ ศิริวรรณบุญ. (2530). จิตวิทยาครอบครัว : เอกสารคำสอนวิชา 417 401 จิตวิทยาครอบครัว. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิญญู ศรีม่วง. (2539). ปัญหาการจัดการศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (บริหารการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- มนูญ เป้นเจริญ. (2522). การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัวและปัญหาทางการเรียนของนักศึกษาอาชีวศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 จังหวัดสงขลา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- มาลินี อยู่โพธิ์. (2525). การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

มาลี สิ้นเสื่อ. (2544). การจัดกระบวนการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ของครูในโรงเรียนประถมศึกษา เขตลาดกระบัง สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. (หลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.

ยุพิน ทองส่งโสม. (2546). สภาพการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน แห่งชาติ พ.ศ. 2542 ของครูในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนกลุ่มกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. (หลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.

เยาวนารถ อุทัยมกุล. (2538). สภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในทัศนะของอาจารย์และนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2538). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

รัชฎาภรณ์ ทองแป้น. (2546). การศึกษาสภาพปัญหาการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและความพร้อมในการใช้หลักสูตรสถานศึกษาสาระภูมิศาสตร์ ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4 ของโรงเรียนนำร่องทดลองใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (ภูมิศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

รัตนา ประเสริฐสม. (2526). การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมอนามัยของนักเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ด (พัฒนศึกษาศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศรีธรรม ธนภูมิ. (2535). พัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล.

ศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2523). การศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2522. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ศิริวรรณ สุวินท์. (2547). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษา-สิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศุภลักษณ์ พงษ์พิงศ์สิทธิ์. (2534). สุขภาพจิตและพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สมคิด พรหมจ้อย. (2526). ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของบุคลิกภาพ การอ่อนไหวไปตามอารมณ์สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมจิตต์ เพิ่มพูน. (2532). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมชาย ธีบุญกุล. (2526). จิตวิทยาวัยรุ่น. พิษณุโลก : โครงการตำรามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- _____. (2528). ความสุขหมายเลข 1. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมบัติ วัจนะสาริกุล. (2525). สภาพแวดล้อมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามทัศนคติของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2542,พฤศจิกายน). “แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.” วารสารวิชาการ. 23(2) : 49-50
- สำรวย ประไพศรีศรี. (2544). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนในระบบไตรภาค ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จังหวัดนครราชสีมา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สิริชัย ประทีปฉาย. (2533). การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว. จันทบุรี : วิทยาลัยรำไพพรรณณี.

- สิริพร ดาวัน. (2540). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สีปพนธ์ เกตุทัต. (2542, มกราคม). “หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานในโลกทัศน์ใหม่” *วารสารวิชาการ*. 2(1): 15
- สุชา จันทน์เอม. (2527). *สุขจิตวิทยา*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต.
- สุชา จันทน์เอมและสุรางค์ จันทน์เอม. (2521). *จิตวิทยาในห้องเรียน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- สุธาสินี ใจเย็น. (2545). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาในโรงเรียนที่เปิดสอนระบบการศึกษาทางไกลในเขตบางเขน*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุธิดา หงษาชาติ. (2539). *ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบัน บุคลิกภาพ และพฤติกรรมรับข่าวสารกับความรู้และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤตทางสังคมและสิ่งแวดล้อมของ นักศึกษาพยาบาล*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุบิน ณ อัมพร. (2545). *สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของครูประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครนายก*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม (การบริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุพิชญา ธีระกุล. และคนอื่นๆ. (2524). *การนิเทศการศึกษา*. กรุงเทพฯ : พิมพ์พิทยาการ.
- สุภาพร นนธิ. (2547). *ปัญหาการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาพรณ โคตรจรัส. (2524). *จิตวิทยาในการดำรงชีวิตเล่ม 1*. กรุงเทพฯ ; จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมลลิกา อุดการ. (2537). *องค์ประกอบที่นอกจากสติปัญญาที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 จังหวัดอุดรดิษฐ์*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.

สุรัฐ ศิลปอนันต์. (2520). *นักบริหาร*. กรุงเทพฯ : เจริญผลการพิมพ์.

สุวิมล ว่องวาณิช. (2523). *สหสัมพันธ์พหุคุณระหว่างองค์ประกอบด้านชาวนับัญญาปัญหาส่วนตัว-นิสัย และทัศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่-*

1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

สุวัฒน์ ช่างเหล็ก. (2542, เมษายน-พฤษภาคม.) “การศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์”. *สีมาจารย์* 13(26) : 27

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ-พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2523). *แบบจำลองผลเพื่อวางแผนการศึกษา*. กรุงเทพฯ : กองแผนทางการศึกษา สำนักงาน.

สำเนียง ศิลป์ประกอบ. (2540). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบในการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วย-บทเรียนสำเร็จรูป กับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (การ-มัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สำราญ ตติขรา. (2545). *ศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษาของครูใน-โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองตราด*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.

แสงเดือน ไยไธสง. (2538). *ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของบุคลิกภาพตามทฤษฎีของไอแซ็คกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

วรรณาทองน้อย. (2523). *การวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนประถมศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วน-จังหวัดนครสวรรค์*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วลีวรรณ ศรีเดชะวิวัฒน์. (2536). *ปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา-กลุ่มภาคเหนือ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (การบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่าย-เอกสาร.

- วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวชช์. (2542, มกราคม). วารสารวิชาการ. 2(1): 75-80
- วิจิตร อวระกุล. (2537). *เทคนิคมนุษยสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ : โอ เอส พริ้นติ้งเฮ้าส์การพิมพ์.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2526, พฤษภาคม). “ความหมายของหลักสูตรและการสอน”. วารสารการพัฒนาศาสตร์. 20 : 12-13.
- _____. (2528). *เอกสารตัวอย่างเรื่องการสร้างหน่วยการเรียนรู้ ตัวอย่างเรื่องการสร้างบรรยากาศในห้องเรียน*. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาการศึกษาแห่งชาติของประเทศไทย.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์ - มีนาคม). *ค่าเฉลี่ยความแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆที่บางครั้งก็พลาดได้*. ข่าวสารการวิจัยการศึกษา. 18 (3) : 8-11.
- วิศิษฐ์ นาจำปา. (2521). *โอกาสการเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำแนกตามประเภทโรงเรียนสถานภาพส่วนตัว และผลการเรียนของนักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- วีระ สำเนียงแจ่ม. (2542). *ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี*. ปรินทิพนิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- วัฒนา พุ่มเล็ก. (2535). *การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ กับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. ปรินทิพนิพนธ์ ค.ม. (ภาควิชาจิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วันเพ็ญ พิศาลพงศ์. (2526). *การศึกษาวิธีการอบรมเลี้ยงดู พัฒนาการทางร่างกายและความพร้อมทาง การเรียนของเด็กก่อนวัยเรียนในกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2524). *หลักและธรรมชาติของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาในการพัฒนาการเรียนระดับอุดมศึกษา*. ปรินทิพนิพนธ์ ค.ม กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิลาศ บุญทองขาว. (2527). *บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนประถมศึกษาตามทัศนของนักเรียน ครู และผู้บริหารเขตการศึกษา 4*. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- อริศรา จารุรัตน์. (2547). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตพื้นที่การศึกษา-นนทบุรี เขต 1*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัฉรา วงศ์วัฒนมงคล. (2533). *ตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อในระดับ-บัณฑิตศึกษา*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัฉรา วงศ์โสธร และคนอื่นๆ. (2525). *รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ของวิชาเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล*. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อำรุง จันทวานิช. (2526). *องค์ประสิทธิภาพของการประถมศึกษา : รายงานการวิจัยและ-ประเมินผล ประสิทธิภาพของการประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการ-การศึกษาแห่งชาติสำนักนายกรัฐมนตรี.
- อำไพ ตินะมาส. (2535). *การเตรียมการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับ-ปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในจังหวัดพะเยา*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อุทุมพร ทองอุไร. (2522). *ความคิดเห็นของประชาชนต่อมหาวิทยาลัยเปิด*. กรุงเทพฯ : คณะครู-ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอนกกุล กรี่แสง. (2526). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิษณุโลก : โครงการตำรามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ-โรฒ พิษณุโลก.

Anderson, Mary J. (1970, March). "Effects of Classroom Social Climate on Individual Learning," *American Educational Research Journal*. 7 (3) : 135 - 152

Bounomo, C.L. (1990, August). "The Successful and Unsuccessful Foreign Language Student : The Affective Domain," *Dissertation Abstracts International*. 51(2): 437-A

- Bratcher, Donald Lee. (1976, February). "Counseling Program to Meet the Needs of Students at a Small Liberal Arts College," *Dissertation Abstracts International*. 37 (8) : 4855 — A.
- Callison, Jojean Faye. (2003). "Teacher Assessment of School Climate and its Relationship to Student Achievement (Online)," Available : DAI-A 63/12 : 4160 Retrieved January 20, 2005, from <http://www.lib.umi>.
- Carr. James Franes. (1956). "The Problems Area of a Selected Group at Florida State University As Indicated By the Mooney Problems Checklist," *Thesis Abstract Series*.V.7.93-97, Indiana School of Education. Indiana University.
- Cogan, Morris L. (1975, May). "Studies of Teacher Behavior." *The Journal of Experimental Education*. 12 (2) 135 — 139.
- David, Arthur Decoster. (1971, May). "Some Effects of Different Classroom Conditions upon Interpersonal Relationship Personal Adjustment and Achievement for College Freshmen." *Dissertation Abstracts International*. 31 (3) : 5789 A.
- Eysenck, H.J and R Meill, (1972). *Encyclopedia of Psychology*. Vol.1. London : Scorch Press,
- Friedman, M and R.H. Roseman. (1974, February). "Behavior Pattern and comary Angiographic Findings," *Journal of the American Medical Association*. 14(3) : 12
- Hessong, Robert F and Thomas H. Weeks. (1987). "Introduction to education," New York : Macmillan.
- Jokobovits, Leon. (1971). *A Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues*. Rowley, Massachusettes : Newbury House.
- Kleiwer, Wendy and Gerdi. Weidner. (1987). *Type A Behavior and Aspiration : A Study of Parent's and Children's Goal Setting*. Developmental Psychology.

- Koivo, Anne Piblak. (1983, February). "The Relationship of Student Perceptions of Study Habits and Attitudes Based on Differences in Sex, Grade, and Academic Achievement, *Dissertation Abstracts International*. 43 (5): 2624-A
- Lamm, Helmut, Rolf W. Schmit and Gisela Trommsdorff. (1995, March). "Sex and Social Class as Determinant of Future Orientation (time Perspective) in Adolescents," *Journal of Personality and Social Psychology*. 54 (3) : 317-326.
- Luke, Charles Eugene. (1975, March). "A Concept of Teaching Undergraduate Adults in Freshman and Sophomore English," *Dissertation Abstracts International*. 35(9) : 6101-A.
- Marjoribanks, Kevin. (1991). "The Foundations of students' learning," Oxford : Pergamon Press.
- McClelland, David C. (1961). *The Achievement Society*. New York, The Free Press.
- McClelland, David C. and Others. (1993). *The Achievement Motives*. New York : Appleton-Century Crofts.
- Meade, Robert D. (1971, January). "Future Time Perspective of College Students in America and India," *Journal of Social Psychology*. 6(14) : 49 — 54.
- Mischel, W. (1974). "Processes in Delay of Gratification," in L. Berkowitz (ed.) *Advances in Experimental Social Psychology*. Vol. 7. New York : Academic Press.
- Motley, Hester Chittin. (1970, January). "A Study of the Predictive Value of Certain Factors Related to Test Performance, Academic Achievement, and Educational Aspiration." *Dissertation Abstracts International*. 30 (1): 2507.
- Morris, J.H. and Sherman, J.D. (1981, March) Generalizability of Organizational Commitment Model, *Academy of management Journal*. 12(8) : 96
- Nenyed, Boonnu. (1975, August). "An Analysis of Problems Perceived by Foreign Students Enrolled in the State of Texas," *Dissertation Abstracts International*. 36(2) : 5090 — 5092A.

- Onoda, Larry. (1975, June). "Personality Characteristics of High Achieving and Under Achieving Japanese American Students," *Dissertation Abstracts International*. 35 (12): 7726-A
- Reddlich, Fritz. (1978, January). "Trends in American Mental Health," *American Journal of Psychiatry*. 135 (9) : 229 — 230.
- Rubin, John. (1975, March). "What the Good Language Learner Can Teach Us," *in TESOL*. 9(6) : 41-51.
- Saggaf, A. (1982, December). "An Investigation of the English Program at the Department of English, College of Education, King Abdul Asis University, In Mecca, Saudi Arabia," *Dissertation Abstracts International*. 2(43) : 1820-A.
- Schwartz, David D. et al. (1986, December). "Influence of personal and Universal on the Subsequent Performance of Persons With Type A Type B Behavior Patterns," *Journal of Personality and Psychology*. 5(20) : 49-52
- Starr, Bernard D. (1970). *The psychology of School adjustment*. New York : Random House.
- Strube and others. (1987, January). "Type A Behavior Pattern and Self Evaluation of Abilities : Empirical Tests of the Self Appraisal Model," *Journal of Personality and Social Psychology*. 52(22) : 3999-422.
- Szulman, Ana. B. (1973, December). "The Historical Development of the Use of Instructional Media in the Teaching of Foreign Language with Implication for the Improvement of technique in Foreign Language Teaching," *Dissertation Abstracts International*. 4(34) : 2939-A.
- Wright, Robert J. and Bean, Andrew G. (1974, January). "The Influence of Socio — economic Status on the Predictability of College Performance." *Journal of Educational Measurement*. 11(5) : 277 — 283.
- Yamane, Taro. (1970). *Statistic : An Introductory Analysis*. 2nd ed. Tokyo : Westerhill Inc.

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง

1. องค์ประกอบด้านส่วนตัว
2. องค์ประกอบด้านครอบครัว
3. องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียน นักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อมูลใดถูกหรือผิด และไม่มีผลกระทบต่อการเรียนแต่อย่างใด คำตอบทั้งหมดจะเก็บเป็นความลับ ขอให้
นักเรียนตอบให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุดและตอบให้ครบทุกข้อ
คำตอบของนักเรียนมีความสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการศึกษาในครั้งนี้

2. แบบสอบถามทั้งหมดมี 11 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2544

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 11 แบบสอบถามปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2544

นางสาวพัชรินทร์ สมหมาย

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดเติมข้อความลงไปในช่วงว่าง หรือ ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บ () ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักเรียนตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จนถึงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548
2. รายได้ของผู้ปกครองรวม.....บาท/เดือน
3. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ได้แก่
 - () ต่ำกว่าปริญญาตรี
 - () ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี
 - () สูงกว่าปริญญาตรี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	การวางแผนการเรียน ข้าพเจ้าไม่เคยปฏิบัติตามแผนการเรียนที่ข้าพเจ้าได้วางไว้					
2	ข้าพเจ้าสามารถปฏิบัติตามแผนการเรียนที่ข้าพเจ้าวางไว้					
3	ข้าพเจ้าเลิกล้มแผนการเรียนที่ข้าพเจ้าวางไว้เมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติตามแผนไม่สำเร็จ					
4	ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนให้เหมาะสมกับตนเอง					
5	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อต่อระเบียบที่ต้องปฏิบัติตามแผนการเรียน					
6	ข้าพเจ้าไม่เคยเตรียมตัวสำหรับการสอบ					
7	ข้าพเจ้าไม่เคยวางแผนการเรียน					
8	การแบ่งเวลาในการเรียน ข้าพเจ้ามีเวลานอนหลับพักผ่อนอย่างเพียงพอ					
9	ข้าพเจ้าใช้เวลาส่วนใหญ่ทำกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน					
10	ข้าพเจ้ามีเวลาเพียงพอสำหรับการบ้านและโครงการต่างๆ					
11	ข้าพเจ้าเล่นกับเพื่อนจนเลยเวลาพัก ทำให้ข้าพเจ้าเข้าเรียนสาย					
12	ข้าพเจ้าช่วยผู้ปกครองทำงานจนไม่มีเวลาทำการบ้านและทบทวนบทเรียน					
13	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาสำหรับพักผ่อนและทำกิจกรรมกับครอบครัว					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
14	ข้าพเจ้าชวนเพื่อนหนีเรียนเพื่อออกไปเที่ยวเป็นประจำ					
15	ครูให้เพื่อนมาตามข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนเสมอ					
	<u>การตั้งใจเรียน</u>					
16	ข้าพเจ้าเหม่อลอยและคิดถึงเรื่องอื่นขณะที่ครูสอน					
17	เมื่อข้าพเจ้ามีข้อสงสัย ข้าพเจ้าซักถามครูทันที					
18	ข้าพเจ้าไม่สนใจกิจกรรมที่ครูมอบหมายให้ข้าพเจ้าทำ					
19	ข้าพเจ้ามักนั่งหลับขณะที่ครูสอน					
20	ข้าพเจ้าตั้งใจทำการบ้านและงานที่ครูมอบหมาย					
21	ข้าพเจ้าไม่ชอบค้นคว้าข้อมูลตามที่ครูมอบหมาย					
22	เมื่อข้าพเจ้าไม่สามารถศึกษาค้นคว้างานที่ครูมอบหมาย ข้าพเจ้าขอความช่วยเหลือและคำแนะนำจากผู้ปกครองเสมอ					
23	ข้าพเจ้าคุยเล่นกับเพื่อนในเวลาที่ครูสอน					
24	ข้าพเจ้าไม่พอใจเมื่อครูสอนเกินเวลา					
	<u>การทำการบ้าน</u>					
25	ข้าพเจ้าทำการบ้านด้วยตนเองทุกครั้ง					
26	ถ้าข้าพเจ้าทำการบ้านไม่ได้ ข้าพเจ้าจะเลิกทำทันที					
27	ข้าพเจ้าทำงานที่ครูมอบหมายให้ทันตามกำหนดเวลาทุกครั้ง					
28	ข้าพเจ้าลอกการบ้านเพื่อนทุกวัน					
29	แม้ข้าพเจ้าถูกครูดุหรือทำโทษ ข้าพเจ้าก็ยังคงลอกการบ้านเพื่อนและไม่ยอมทำงานส่งครูเหมือนเดิม					
30	เมื่อมีงานหรือการบ้านข้าพเจ้ารีบทำให้เสร็จเพื่อให้สบายใจ					
31	เมื่อกลับถึงบ้านข้าพเจ้านำการบ้านมาทำจนเสร็จโดยไม่ต้องให้ใครเตือน					
32	ข้าพเจ้าไม่มีใครคอยช่วยเหลือ เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาหรือมีข้อสงสัยในการทำการบ้าน					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
33	<u>การทบทวนบทเรียน</u> ข้าพเจ้าอ่านทบทวนบทเรียนในช่วงเวลาใดวันสอบ					
34	ข้าพเจ้าฝึกทำแบบฝึกหัดทบทวนก็ต่อเมื่อผู้ปกครองบังคับให้ ข้าพเจ้าอ่าน					
35	ข้าพเจ้าว่างนอนทุกครั้งี่อ่านทบทวนบทเรียน					
36	ข้าพเจ้าไม่มีสมาธิในการอ่านหนังสือ					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ความสามารถในการคาดการณ์ไกลเห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ข้าพเจ้าตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เพื่อนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการ ประกอบอาชีพ					
2	ข้าพเจ้าหาความรู้อยู่เสมอเพื่อความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน					
3	เมื่อมีความผิดพลาดในการทำงาน ข้าพเจ้ามักจดจำเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นเพื่อไม่ให้เกิดขึ้นอีก					
4	ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาช่วยให้พัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น					
5	การศึกษาไม่มีความสำคัญสำหรับข้าพเจ้า					
6	ข้าพเจ้ามักคิดถึงการประกอบอาชีพในอนาคต					
7	ข้าพเจ้ามุ่งอาชีพที่ตรงกับความสามารถของข้าพเจ้า					
8	ข้าพเจ้าจะเลือกเรียนวิชาที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ					
9	ข้าพเจ้าไม่ต้องการเรียนหนังสือให้สูงเพราะเสียเวลา					
10	ข้าพเจ้าไม่ต้องการเรียนหนังสือให้สูงเพราะทำให้เสียเงินทองโดย เปล่าประโยชน์					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
11	ความสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรับผลดี ป้องกันผลเสีย ข้าพเจ้าติดตามข่าวสารเกี่ยวกับอาชีพที่ข้าพเจ้าสนใจ					
12	หากข้าพเจ้าเรียนอ่อนในวิชาใดข้าพเจ้าหาความรู้เพิ่มเติมในรายวิชานั้น					
13	ข้าพเจ้าคิดไว้แล้วว่าจะประกอบอาชีพใดในอนาคต					
14	ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานให้สามารถตรงตามกำหนดวันเวลาได้ทุกครั้ง					
15	ข้าพเจ้าเลือกเรียนในสาขาวิชาที่ชอบเพื่อที่จะได้ประกอบอาชีพตามที่ตนสนใจ					
16	ข้าพเจ้าติดตามข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพเพื่อเตรียมตัวศึกษาต่อ					
17	ในการทำงานข้าพเจ้าพยายามปฏิบัติตามลำดับขั้นที่ได้วางแผนไว้					
18	การควบคุมตนเองให้กระทำหรือเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง เพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะตามมาทั้งแก่ตนเอง และแก่ผู้อื่นภายหลัง					
19	ความตั้งใจทำงานจะช่วยให้ข้าพเจ้าได้ในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการ					
20	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน					
21	ข้าพเจ้าใช้ความพยายามในการเรียนให้มากที่สุดเพื่อจะได้มีงานทำที่ดี					
22	ข้าพเจ้าคิดอยากลาออกจากสถานศึกษาเพราะเบื่อการเรียน					
23	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเพียงเพื่อให้สอบผ่านเท่านั้น					
24	ข้าพเจ้าอดทนต่อการเรียน ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใด เพื่อความสำเร็จในอนาคต					
25	ข้าพเจ้าพยายามตั้งใจเรียนเพื่อให้สอบได้คะแนนดีทั้งๆที่ไม่ชอบวิชานั้น					
26	หากข้าพเจ้าเรียนไม่เข้าใจวิชาใดข้าพเจ้าเลิกเรียนทันที					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
26	ข้าพเจ้าพยายามหาโอกาสเรียนต่อระดับสูงเพื่อที่จะได้ทำงานที่มั่นคงในอนาคต					
27	ข้าพเจ้าใช้ความพยายามในการเรียนให้มากที่สุดเพื่อความภูมิใจของพ่อแม่					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อคำถาม	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจ ถ้ามีคนมาขัดจังหวะในขณะที่ต้องการทำสิ่งที่ตั้งใจไว้					
2	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการเสียเวลามากถ้าต้องไปรอซื้อของจากร้านค้าที่มีลูกค้าแน่น					
3	เมื่อข้าพเจ้าเริ่มทำอะไรแล้วต้องทำสิ่งนั้นให้เสร็จโดยเร็วที่สุด					
4	ข้าพเจ้าคิดว่าเวลาช่วงผ่านไปรวดเร็วจนไม่สามารถทำสิ่งที่ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ได้					
5	ข้าพเจ้าคิดว่าคนรอบข้างมักทำงานไม่ถูกใจ					
6	เมื่อข้าพเจ้าต้องทำอะไรซ้ำๆ ทำให้รู้สึกหงุดหงิด					
7	ข้าพเจ้าเป็นคนทำงานด้วยความรวดเร็วว่องไว					
8	ข้าพเจ้ารู้สึกทนไม่ได้ถ้าต้องทำงานร่วมกับคนที่ทำงานอย่างขี้เกียจ					
9	ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดที่ต้องเข้าคิวเพื่อรับบริการ เช่น โรงอาหาร ธนาคาร เป็นต้น					
10	ข้าพเจ้าไม่ชอบให้มีใครหรืออะไรมาขัดจังหวะการทำงาน					
11	เพื่อนส่วนใหญ่เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่จริงจังกับการเรียน					
12	ข้าพเจ้าเป็นคนไม่ยอมเสียเวลาเพื่อฟังคนอื่นพูดเพื่อแก้					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
13	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนเสมอ					
14	ข้าพเจ้าไม่สนใจว่างานที่ทำอยู่สำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่					
15	เมื่อต้องฟังเรื่องไร้สาระ ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อ และหาทางเลี้ยวออกมา					
16	ข้าพเจ้าไม่ชอบทำงานที่ต้องมีการแข่งขันกับคนอื่น					
17	ข้าพเจ้าคิดว่าตนเองเป็นคนเฉื่อยช้ากับการเรียน					
18	ข้าพเจ้าชอบแสวงหาความรู้ให้กับตนเองตลอดเวลา					
19	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าต้องทำทุกสิ่งอย่างรวดเร็วเพื่อแข่งกับเวลา					
20	ข้าพเจ้าสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนกำหนดเวลา					
21	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจ หากงานที่ได้รับมอบหมายดำเนินไปอย่างล่าช้า					
22	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายไปเรื่อยๆโดยไม่คำนึงว่าจะเสร็จเมื่อไร					
23	เมื่อมีปัญหาในการเรียน ข้าพเจ้าพยายามแก้ไขปัญหานั้นให้ได้					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	การสนับสนุนทางด้านวัตถุ ผู้ปกครองซื้ออุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นตามที่ข้าพเจ้าต้องการทุกครั้ง					
2	ผู้ปกครองให้เงินข้าพเจ้าไปโรงเรียนอย่างเพียงพอต่อความจำเป็นในการเรียนของข้าพเจ้า					
3	ผู้ปกครองซื้อเครื่องแต่งกายนักเรียนให้ข้าพเจ้าอย่างเพียงพอต่อความจำเป็นอยู่เสมอ					
4	เมื่ออุปกรณ์การเรียนชำรุดหรือเสียหายผู้ปกครองมักจะซื้อใหม่ให้ข้าพเจ้า					
5	ผู้ปกครองให้เงินข้าพเจ้าไปโรงเรียนไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายของข้าพเจ้า					
6	ผู้ปกครองไม่ซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนักเรียนให้ข้าพเจ้าทั้งที่เครื่องแต่งกายเก่าใช้ไม่ได้แล้ว					
7	การสนับสนุนทางด้านวาจา ผู้ปกครองของข้าพเจ้าต่อว่าข้าพเจ้าเสมอถ้าทำคะแนนสอบได้ไม่ดี					
8	ผู้ปกครองบังคับให้ข้าพเจ้าเรียนพิเศษเพิ่มเติมหลังเลิกเรียน หรือในวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ ทั้งที่ข้าพเจ้าไม่อยากจะเรียน					
9	ผู้ปกครองมีเวลาพูดคุยกับข้าพเจ้าทุกวัน และคอยซักถามถึงเรื่องการเรียนรู้ของข้าพเจ้า					
10	ผู้ปกครองให้คำแนะนำวิธีการเรียนและวิธีการอ่านหนังสือแก่ข้าพเจ้า					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
	<u>การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อสมาชิกในครอบครัว</u>					
1	ข้าพเจ้าไม่พอใจที่สมาชิกในครอบครัวสอบถามเรื่องการเรียน					
2	ข้าพเจ้าไม่พอใจเมื่อสมาชิกในครอบครัวตักเตือนเรื่องการเรียน					
3	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อให้สมาชิกในครอบครัวภูมิใจในตัวข้าพเจ้า					
4	หากข้าพเจ้ามีปัญหาด้านการเรียน ข้าพเจ้าเก็บไว้ไม่บอกให้สมาชิกในครอบครัวรู้					
5	ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจที่สมาชิกในครอบครัวให้คำปรึกษาเรื่องการเรียนกับข้าพเจ้าเสมอ					
6	เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหา มักขอคำปรึกษาจากสมาชิกในครอบครัว					
7	ข้าพเจ้ามักหาโอกาสพูดคุยกับสมาชิกในครอบครัวเพื่อปรึกษาเรื่องต่างๆ					
8	ข้าพเจ้าใช้จ่ายเงินที่สมาชิกในครอบครัวให้มาอย่างประหยัด					
9	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎระเบียบของสมาชิกในครอบครัว					
10	ข้าพเจ้าทำอะไรโดยไม่สนใจสมาชิกในครอบครัว					
11	ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นขัดแย้งกับสมาชิกในครอบครัว					
12	ข้าพเจ้าไม่พอใจเมื่อสมาชิกในครอบครัวตักเตือนเรื่องการเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
	<u>การปฏิบัติตนของสมาชิกในครอบครัวต่อนักเรียน</u>					
13	สมาชิกในครอบครัวไม่สนใจว่าข้าพเจ้าไปโรงเรียนหรือไม่					
14	สมาชิกในครอบครัวสอบถามเรื่องการเรียนของข้าพเจ้าอยู่เสมอ					
15	สมาชิกในครอบครัวไม่สนใจว่าข้าพเจ้ากลับบ้านเวลาใด					
16	สมาชิกในครอบครัวของข้าพเจ้าคอยพูดคุยเกี่ยวกับการเรียน					
17	ไม่มีใครสนใจว่าข้าพเจ้ามีอุปกรณ์การเรียนครบหรือไม่					
18	สมาชิกในครอบครัวของข้าพเจ้าหวังให้ข้าพเจ้าสอบได้คะแนนดี					
19	สมาชิกในครอบครัวคอยให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า					
20	เมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบได้ไม่ดี สมาชิกในครอบครัวคอย ปลอบใจและให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า					
21	สมาชิกในครอบครัวสนับสนุนให้ข้าพเจ้า เรียนในหลักสูตรที่สนใจ					
22	เมื่อข้าพเจ้ากลับบ้านผิดเวลาสมาชิกในครอบครัวซักถามด้วย ความเป็นห่วง					
23	สมาชิกในครอบครัวยอมรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า					
24	สมาชิกในครอบครัวแสดงความรักข้าพเจ้าโดยการพูดให้กำลังใจ					
25	เมื่อข้าพเจ้าทำความผิด สมาชิกในครอบครัวดูดำโดยไม่ถาม สาเหตุ					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	สถานที่เรียน สภาพห้องเรียนเหมาะสมกับลักษณะวิชา					
2	บริเวณโรงเรียนสะอาด					
3	ห้องเรียนร้อนอบอ้าว					
4	ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทได้สะดวก					
5	โรงเรียนค่อนข้างคับแคบ ไม่ค่อยมีสถานที่พักผ่อน					
6	สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนมีจำนวนน้อยไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน					
7	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีความหลากหลายและเหมาะสมกับรายวิชา					
8	อุปกรณ์การเรียนการสอนอยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งาน					
9	ห้องปฏิบัติการมีความทันสมัยเหมาะสำหรับการฝึกปฏิบัติ					
10	การเรียนการสอนส่วนใหญ่มีเอกสารประกอบการเรียนหรือใบงาน					
11	อุปกรณ์การเรียนการสอนที่อาจารย์ใช้มีสภาพที่ดีในการใช้งาน					
12	อุปกรณ์การเรียนการสอนอยู่ในสภาพที่ใช้งานไม่ได้					
13	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอกับความต้องการ					
14	อุปกรณ์การเรียนการสอนไม่ทันสมัย					

พุทธศักราช 2544

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องของแต่ละหัวข้อใหญ่ เช่น วิทย์ โททศน์ เป็นต้น ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

[illegible]

[illegible]

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู						
1	ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาเรื่องการเรียนกับครู					
2	ข้าพเจ้าให้ความเคารพครูทั้งต่อหน้าและลับหลัง					
3	ข้าพเจ้าให้ความสนใจปรึกษาปัญหาต่างๆกับครู					
4	ข้าพเจ้ามีโอกาสแสดงความคิดเห็นกับครู					
5	ข้าพเจ้านึกถึงครูเมื่อมีปัญหาด้านการเรียน					
6	ข้าพเจ้าไม่กล้าบอกครูเมื่อมีปัญหาด้านครอบครัว					
7	ข้าพเจ้าไม่กล้าปรึกษาครูเรื่องส่วนตัว					
8	ข้าพเจ้าไม่กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน					
9	ข้าพเจ้าพยายามปฏิบัติตนให้ถูกระเบียบเพื่อให้ครูสบายใจ					
10	ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือทุกครั้งเมื่อครูขอให้ร่วมกิจกรรม					
11	ข้าพเจ้าเคารพและเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู					
12	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครู					
การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน						
13	ครูไม่สนใจข้าพเจ้านอกเวลาเรียน					
14	ครูไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า					
15	ครูไม่สนใจฟังปัญหาของข้าพเจ้า					
16	ครูไม่สนใจปัญหาการเรียนของข้าพเจ้า					
17	ครูเป็นแบบอย่างที่ดีของข้าพเจ้า					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
18	ครูให้ความเป็นกันเองกับข้าพเจ้า					
19	ครูให้ความเอาใจใส่และห่วงใยข้าพเจ้า					
20	ครูให้ความช่วยเหลือข้าพเจ้าเมื่อมีปัญหาด้านการเรียน					
21	ครูให้คำปรึกษาและแนะนำเมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาส่วนตัว					

ตอนที่ 10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	เพื่อนให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียนแก่ข้าพเจ้า					
2	เพื่อนในห้องไม่สนใจซึ่งกันและกัน					
3	เพื่อนในห้องต่างไม่ชอบพูดกับข้าพเจ้า					
4	ข้าพเจ้าทำงานร่วมกับเพื่อนไม่ได้					
5	ข้าพเจ้าเข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ดี					
6	เพื่อนไม่เข้าใจข้าพเจ้า					
7	เพื่อนส่วนใหญ่ไม่ให้ความสนใจข้าพเจ้า					
8	ข้าพเจ้าไม่มีเพื่อนสนิท					
9	เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจบทเรียน เพื่อนที่เข้าใจช่วยอธิบายให้ข้าพเจ้า					
10	ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาปัญหาเรื่องเรียนกับเพื่อนได้					
11	เพื่อนคอยให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาของข้าพเจ้า					
12	เมื่อเลิกเรียนข้าพเจ้ามีกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเสมอ					
13	เพื่อนคอยช่วยเหลือข้าพเจ้าเรื่องการเรียน					
14	ข้าพเจ้าสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนได้					
15	เมื่อเพื่อนเกิดปัญหาข้าพเจ้าคอยให้กำลังใจและให้คำปรึกษา					
16	ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทหลายคน					
17	ข้าพเจ้าทำงานและกิจกรรมร่วมกับเพื่อนได้ดี					
18	ข้าพเจ้าปรึกษาปัญหาเรื่องการเงินกับเพื่อนได้					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
19	ข้าพเจ้าไม่พอใจถ้าเพื่อนสอบถามเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้า					
20	ข้าพเจ้าไม่เคยนำปัญหาครอบครัวไปปรึกษาเพื่อน					
21	เพื่อนมีความจริงใจกับข้าพเจ้า					
22	ข้าพเจ้าได้รับการยอมรับจากเพื่อน					
23	เมื่อมีกิจกรรมเพื่อนมักจะชักชวนให้ข้าพเจ้าร่วมกิจกรรมเสมอ					
24	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้าและเพื่อนหากิจกรรมทำร่วมกัน					

ตอนที่ 11 แบบสอบถามปัญหาการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2544

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความถาม	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	<u>ไม่เป็นคนเก่ง</u> ข้าพเจ้าไม่ค่อยได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งความรู้เพื่อให้ ได้ความรู้ใหม่ๆ					
2	ข้าพเจ้าไม่กล้าซักถามผู้อื่นเมื่อข้าพเจ้ามีข้อสงสัยที่ไม่เข้าใจ					
3	ข้าพเจ้าไม่ชอบอ่านหนังสือทบทวน เพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้กับ ตนเอง					
4	ข้าพเจ้าหาความรู้เพิ่มเติมจากประสบการณ์ต่างๆที่ได้พบเจอ ภายนอกห้องเรียน					
5	ข้าพเจ้าค้นคว้าหาข้อมูลที่เป็นความรู้จากอินเทอร์เน็ต					
6	ข้าพเจ้าเรียนตามที่ครูสอนและอธิบาย โดยไม่พยายามแสวงหา ความรู้เพิ่มเติม					
7	ข้าพเจ้าชอบพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้อื่นอยู่เสมอ					
8	ข้าพเจ้าเรียนให้เวลาผ่านไปวันๆ					
9	ข้าพเจ้าทำการบ้านด้วยตนเอง					
10	ข้าพเจ้าทำรายงานที่ครูมอบหมายด้วยตนเอง					
11	ในช่วงโม่งกิจกรรมทางการเรียนร่วมกับเพื่อน ข้าพเจ้านั่งเฉยปล่อย เพื่อนเป็นผู้คิดและทำกิจกรรมกลุ่มทั้งหมดจนเสร็จ					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
12	เมื่อครูสั่งให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดภายในห้องเรียน ข้าพเจ้านั่งขีดเขียนไปเรื่อย ๆ เพื่อรอเวลาให้ครูเฉลยวิธีทำและคำตอบตอนท้ายชั่วโมง					
13	ข้าพเจ้าไม่ค่อยนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาพัฒนาความคิดของตนเอง					
14	ข้าพเจ้าลอกงานและการบ้านของเพื่อนส่งครูเป็นประจำ					
15	ข้าพเจ้าใช้วิธีเดาในการทำข้อสอบอยู่เสมอ					
16	ข้าพเจ้าไม่มีกระบวนการคิดที่เป็นระบบระเบียบ					
17	ข้าพเจ้าสร้างสรรค์ความคิดใหม่ที่เป็นประโยชน์กับตนเองอยู่ตลอดเวลา					
18	ข้าพเจ้าทำแบบฝึกหัดต่างๆ เพื่อฝึกฝนทักษะการคิดของตนเองอยู่เสมอ					
19	ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้ความรู้ที่เรียนมาในการแก้ปัญหา					
20	ข้าพเจ้าปล่อยให้ปัญหาเกิดขึ้นหลายปัญหาแล้วค่อยแก้ไขพร้อมกันทีเดียว					
21	เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาทางด้านการเรียนข้าพเจ้าค้นคว้าหาวิธีหรือคำตอบจนกว่าจะแก้ไขปัญหานั้นได้สำเร็จ					
22	ข้าพเจ้าชอบพูดแก้ตัวเพื่อให้ผ่านพ้นปัญหาไปแต่ละวัน					
23	ข้าพเจ้านำประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้รับมาใช้ในการแก้ปัญหา					
24	ไม่เป็นคนดี ข้าพเจ้าส่งงานไม่ตรงเวลาเสมอ					
25	ข้าพเจ้าไม่ตั้งใจเรียน					
26	ข้าพเจ้าทุจริตในการสอบ					
27	ข้าพเจ้าทำงานที่ครูมอบหมายด้วยตนเอง					
28	ข้าพเจ้าช่วยเพื่อนที่มีปัญหาด้านการเรียน					
29	ข้าพเจ้าลอกการบ้านเพื่อน					
30	ข้าพเจ้าประพฤติปฏิบัติตนเป็นคนดี					
31	ข้าพเจ้าเคารพกฎระเบียบของโรงเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
32	ข้าพเจ้าไม่เคยช่วยเพื่อนทำงานกลุ่มเลย					
33	ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือกับเพื่อนและครูผู้สอนในการทำกิจกรรม ทางการเรียนเป็นอย่างดี					
34	ข้าพเจ้าปฏิบัติตนเป็นนักเรียนที่ดีของครูทุกคน					
35	ข้าพเจ้ารับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง					
36	<u>เป็นคนที่ไม่มีความสุข</u> ข้าพเจ้าสนุกกับการเรียน					
37	ข้าพเจ้าถูกครูดุและทำโทษอยู่เสมอ					
38	ข้าพเจ้าไม่สามารถแสดงออกทั้งด้านความคิดและการกระทำอย่าง อิสระในขณะที่เรียน					
39	ข้าพเจ้าไม่มีความสุขกับการเรียน					
40	ข้าพเจ้าคิดและแสดงออกอย่างอิสระ					
41	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียน					
42	ข้าพเจ้าไม่มีอิสระในการคิด ข้าพเจ้าต้องปฏิบัติตามที่ครูสั่งเสมอ					
43	ข้าพเจ้าเลือกเรียนตามที่ข้าพเจ้ามีความสนใจ					
44	ข้าพเจ้าค้นคว้าหาข้อมูลจากแหล่งความรู้อย่างอิสระ					

ภาคผนวก ค

คำอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามนิตยในการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.951	19	4.586
2	2.833	20	3.528
3	2.415	21	4.069
4	2.657	22	2.147
5	3.557	23	3.656
6	4.053	24	6.657
7	7.195	25	2.563
8	2.269	26	3.494
9	3.705	27	5.21
10	2.586	28	4.678
11	5.597	29	5.413
12	2.531	30	5.065
13	2.275	31	4.225
14	5.612	32	3.436
15	3.971	33	2.665
16	3.954	34	5.446
17	3.231	35	3.664
18	6.271	36	2.45

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8893

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.015	15	4.742
2	2.976	16	4.921
3	3.25	17	2.543
4	6.691	18	4.807
5	6.021	19	3.701
6	6.33	20	3.143
7	2.204	21	8.538
8	2.428	22	7.022
9	9.276	23	3.682
10	8.609	24	4.079
11	2.282	25	9.211
12	4.505	26	5.01
13	4.374	27	4.767
14	2.656		

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9111

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามบุคลิกภาพ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.272	13	3.305
2	2.406	14	3.418
3	2.548	15	3.913
4	3.192	16	2.038
5	4.455	17	2.437
6	2.994	18	5.41
7	3.467	19	4.634
8	6.258	20	4.564
9	3.63	21	5.707
10	3.604	22	2.384
11	3.818	23	3.83
12	7.205		

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7566

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของบิดา มารดาหรือผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.134
2	5.13
3	7.228
4	2.83
5	9.871
6	10.941
7	6.295
8	5.291
9	3.721
10	1.472

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8114

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	6.936	14	6.402
2	6.937	15	2.204
3	5.423	16	8.388
4	4.117	17	2.482
5	2.487	18	5.95
6	2.875	19	4.702
7	2.977	20	5.105
8	4.476	21	5.414
9	2.881	22	6.404
10	8.776	23	5.531
11	8.112	24	5.542
12	6.591	25	6.629
13	3.577		

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8929

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของ
การเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.73
2	2.263
3	2.204
4	2.542
5	7.799
6	4.375
7	3.538
8	2.563
9	2.71
10	3.093
11	2.685
12	5.131
13	7.883
14	5.974

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7912

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

วิทยุ		โทรทัศน์	
ข้อ ที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.269	1	7.293
2	5.065	2	4.047
3	4.496	3	4.057
4	5.118	4	2.561
5	3.216	5	6.085
6	6.442	6	3.664
7	3.546	7	4.734
8	5.837	8	4.248
9	4.327	9	6.795
10	2.342	10	3.725

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7184

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .6218

ตาราง 15 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามอิทธิพลจากสื่อเกี่ยวกับหลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

อินเทอร์เน็ต		สิ่งตีพิมพ์	
ข้อ ที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.443	1	5.219
2	4.862	2	6.224
3	3.295	3	3.561
4	2.85	4	3.027
5	4.499	5	5.158
6	3.389	6	5.189
7	5.593	7	5.875
8	2.93	8	4.746
9	7.833	9	5.64
10	2.242	10	2.683

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7258

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7593

ตาราง 16 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.618	12	3.218
2	4.22	13	8.541
3	3.226	14	6.818
4	2.353	15	7.111
5	2.82	16	6.964
6	3.625	17	2.523
7	3.304	18	3.782
8	5.24	19	3.607
9	3.425	20	3.22
10	3.917	21	2.468
11	4.06		

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8761

ตาราง 17 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.703	13	3.622
2	9.269	14	4.149
3	11.839	15	3.639
4	10.271	16	3.837
5	3.266	17	5.478
6	8.43	18	3.727
7	12.827	19	6.326
8	7.986	20	4.842
9	2.391	21	2.729
10	4.361	22	2.898
11	4.407	23	2.565
12	2.541	24	2.848

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9226

ตาราง 18 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.718	23	4.674
2	2.308	24	4.979
3	2.666	25	3.721
4	4.245	26	4.448
5	3.52	27	3.512
6	3.103	28	4.32
7	3.655	29	3.139
8	3.295	30	4.192
9	2.41	31	4.323
10	2.41	32	6.231
11	3.23	33	2.728
12	3.819	34	3.553
13	3.057	35	4.905
14	4.119	36	4.221
15	4.847	37	2.417
16	5.901	38	2.727
17	2.841	39	3.026
18	2.141	40	4.635
19	3.972	41	2.71
20	4.203	42	3.505
21	3.918	43	3.889
22	4.45	44	5.152

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ

.9322

ประวัติของผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล

พัชรินทร์ สมหมาย

วัน เดือน ปีเกิด

29 พฤศจิกายน 2524

สถานที่เกิด

กรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

66/86 วโรชา 5 ถนนเทพารักษ์ ตำบลเพรียง

อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ 10560

โทร 02- 708-1205

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน

ครูสอนดนตรีไทย

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

โรงเรียนดนตรีสยามกลการบางนา สังกัดกระทรวงศึกษา-

ธิการ โทร 02-745-6363

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2531

อนุบาล1 ถึงอนุบาล 2 โรงเรียนอนุบาลชุมชนบางนา

พ.ศ. 2537

ประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนวัดกิ่งแก้ว

พ.ศ. 2542

มัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว

พ.ศ. 2546

การศึกษาระดับบัณฑิต (สาขาวิชาดุริยางคศาสตร์-

ไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พ.ศ. 2548

การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ